

Orijinal adı: L'ABOMINABLE SIRENE

Gerard de VILLIERS KOPENHAG YOLCUSU

© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1985. Dr. Şevki Bey Sokak.

10/3 Türbe-İstanbul. Telefon: 528 43 84 **TAY YAYINLARI**

I. BOLUM

Türkçesi:

Tankut GÖKÇE

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon/

Baskı: Gündbğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil

Ofset

İki motorlu uçak Atlantik'in gri dalgaları arasındaki küçük sarı noktanın üzerinde ağır ağır dönüyordu. Bu, İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikalıların Ruslara centilmenlik anlaşması gereğince verdiği eski bir Catalina deniz uçağıydı. Açık gri boyanın izleri uçağın gövdesi üzerinde, kanatlarının altında açıkça farkediliyordu.

Uçak birçok kere suya inmeyi denemiş, ama her seferinde suya yirmi metre kaldığı anda pilot tekrardan havalanmak zorunda kalmıştı. Dalgalar çok kuvvetliydi ve suya değdiği anda uçağın gövdesini parçalayabiliyorlardı. Kime ait olduğu bilinmeyen Catalina bir

kez daha döndü, burnunu rüzgâra çevirdi ve yuvarlak kauçuk botun üzerine doğru yöneldi. Pervaneleri yavaşlamıştı. Uçak hafifçe alçalıyordu, saatteki hızı 120'den fazla değildi.

Pilot, uçağı rüzgârın şiddetine ve denizin durumuna göre ayarlıyordu.

Kauçuk botun içindeki Otto Wiegand, kafasını kaldırdı ve hemen tekrar eğdi. İki motorlu uçak onun üzerine doğru yönelmiş, iki yana doğru hafifçe yalpa yaparak denizin üstünden geliyordu. Bu sefer uçak suya inmeyi başaracak gibiydi. Buzlu deniz ile onlar arasında yapabilecek başka bir tercih yoktu. Sınırlı bir şekilde kemerine sıkıştırdığı Mauser P 38'liğin kabzasını kavrayan Otto iri bir dalganın çarpmasıyla botun kenarına devrildi.

5

Yeniden buz gibi bir duş yapmıştı. Kafasını kaldırdığında soğuktan titriyordu. Uçak geçip gitmişti.

Motorların gürültüsü arasında uçak biraz daha yükseldi ve döndü. Bir kere daha başaramamıştı. Soğuğa rağmen Otto Wiegand derin bir nefes aldı ve biraz rahatladı. Şimdi iki motorlu uçağın altında, ucunda bir ağ bulunan uzun ve sağlam bir halat asılıydı. Bu kazazedeleri kurtarmak için kullanılan eski bir teknikti. Bu uçak en az 80 ile uçabilirdi. Ağ suyun yüzeyinde sürükleniyor, kurtarma ekibi halat sayesinde kazazedeye ulaşıyor ve kazazede halata tutunduktan sonra onu yukarı çekiyorlardı.

Bu sefer biraz daha yüksekte dönen Catalina, kauçuk botun üzerinde büyük bir martı gibi kalmıştı. Aniden bir megafondan çıkan bozuk bir ses fırtınanın gürültüsünü bastırdı:

— Otto Wiegand, Otto Wiegand! Bizimle geliniz!

Gökyüzünden gelen bu kuvvetli ve metalik ses sadece bir göz korkutmaydı. Buna rağmen botun içindeki adam kafasını kaldırdı. İki motorlu uçak havada dönmeye devam ediyordu.

Otto Wiegand yumruğunu çaresizce havada salladı, sonra yukardan kendi anadilinde dökülen tehditkâr kelimeleri duymamak için kulaklarını tıkadı.

Yakında ya benzinleri azaldığından, ya da yorulduklarından gideceklerdi. Onu öldürmeye kalkışmaları oldukça ufak bir ihtimaldi.

Ne kadar uzun sürerse sürsün, onu canlı ele geçirmek için bir şans varsa, bunu gerçekleştirmeye çalışırlardı.

Gri ve azgın dalgalar küçük sarı bota bir yandan giriyor diğer yandan çıkıyordu.

Dalgaların her çarpışında döşemeye oturmuş olan Otto Wiegand kafasını eğiyor, gözlerini kapatıyor ve bütün gücüyle botun kenarındaki iplere tutunuyordu. Dayanıklı olmasına rağmen, soğuktan dişleri takırdıyor ve tuzdan kızarmış gözlerini açarken canı yanıyordu.

Cebinden yarı ıslanmış bir bisküvit parçası çıkardı ve onu çiğnemeye başladı. Yarım litre suyu kalmıştı. Yaptığı hesaplara göre Norveç kıyılarının iki yüz mil kuzeybatısında bulunması gerekiyordu. Eğer yardım sinyallerini biri almamışsa, gelecek kırk sekiz saat içinde ölecekti. Ölüm düşüncesi onu müthiş derecede sinirlendirdi. Bütün engelleri aşıp da bu soğuk ve korkunç denizde boğulmak çok aptalca olurdu.

Kuvvetini harcamamak için botun dibine büzüldü, eli tabancasının üstündeydi ve Catalina'nın rahatsız edici motor sesini unutmaya çabaladı.

Onu Stockholm'de, Bristol Oteli'nde beklemesi gereken Stephanie'yi düşündü. Karnında sıcak bir şeylerin kımıldadığını hissetti.

Stephanie onu orada görmeyince neler düşünecekti?

Ya tekrar oraya geri dönerse? Onu bir daha asla göremezdi... .

Bu düşünce onu sinirden kudurttu. Sakinleşmek için, Doğu Almanya'dan ayrılışından beri geçen saatlerin hesabını yapmaya çalıştı.

Uçakların bulunduğu alanda nöbet tutan askeri safdışı bıraktıktan sonra, sabahın

sekizinde küçük Fieseler'i havalandırmıştı. Normal olarak en geç bir saatte Stockholm' de olması gerekiyordu... Stockholm'de, Step-

67

hanie'nin onu beklediği yerde.

Ama her şey kötü gitmeye başlamıştı. Yirmi dakikalık bir uçuş sonunda, hafif uçak bir yağmur bulutunun içine dalmıştı. Otto tecrübeli bir pilot değildi, alçaktan uçmaya cesaret edememişti. Telsiz bağlantısı kesilmişti. Manyetik bir fırtınanın ortasında ne yapacağını bilmiyordu. Bozulan göstergeleri onu doksan derecelik bir yanılgıya düşürmüştü. Üç saatlik bir uçuş sonunda sadece denizi görmekten şaşkındı. Sonunda, Stavanger Telsiz İstasyonu'nü aramış ve oradan durumuyla ilgili bilgi almıştı: Atlantik'in üzerindeydi ve batıya doğru uçuyordu.

On beş dakika sonra motor teklemeye başlamıştı: Benzin bitiyordu. Mucize kabilinden içerde bir kurtarma botu vardı. Küçük uçak kabarmış denize değer değmez parçalanmış ve nasıl olduğunu tam olarak bilmeden Otto Wiegand kurtarma botunu şişirmeyi başararak içine atlamıştı.

Titredi. Gecenin yaklaşmasıyla birlikte soğuk kendini daha da fazla hissettiriyordu. Uçsuz bucaksız gri deniz ve dalgalar midesini bulandırıyor. Otto Wiegand, bu ikinci geceyi atlatamayacağını biliyordu. Gün batımından evvel soğuktan ve yorgunluktan ölecekti. Ama yine de ölümü, yorulmaksızın tepesinde dönen Catalina'ya tercih ederdi.

*

**

Ragona adlı doksan bin tonluk Norveç maden gemisi, İzlanda'nın güneyinde Atlantik'in gri dalgalarını yarıyordu. Bir hafta evvel Montreal'den yola çıkmıştı. En geç beş gün içinde Letonya'ya, Riga Limanı'na varacaktı. Mevsim normallerine göre oldukça kötü olan havaya aldırmadan on iki mil süratle yol alıyordu. Boksit yüklüydü. Nöbeti olmayan

gemi personelinden bazıları uyuyor, bazıları ise Montreal'den çok miktarda satın alınmış pornografik dergilere bakıyordu. Bir maden gemisinde oyalanacak fazla bir şey yoktu. Sefer öncesi Ragona personeli güzel bir sürprizle karşılaşmıştı: Montreal'de Kaptan Olsen'in yeğeni gemiye binmiş ve yolcular için ayrılmış kamaralardan birine yerleşmişti. Kanada'da sosyoloji öğrencisiydi, ülkesine geri dönmek için bu yolu ekonomik bulmuştu. Uzun boylu güzel bir sarışındı. Kanarya sarısı yün kazağının altındaki biçimli vücudu ve blucininin içindeki düzgün hatlarıyla gemi personelinin suskun arzularını alevlendirmişti. Ama kaptan kıza gözkulak oluyor, onu mümkün olduğunca yanından ayırmamaya çalışıyordu.

Kapı vurulduğunda, kız amcasının karşısında kitap okuyordu.

—Acil bir mesaj! diye bağırdı kısık bir ses.

Kaptan Olsen'in yeğeni Helga kendisine ahlaksız hareketler yapan bu sivilceü genç telsizciden tiksiniyordu. Kapıyı açmaya giderken neşeyle göğüslerini kabarttı. Sonra, gözlerini genç telsizcinin gözlerine dikti. Adamın kıza bakışlarından ne düşündüğü açıkça belli oluyordu. Telsizci gözlerini yere eğmişti. Sinsi bir havası vardı. Kaptana bir kâğıt parçası uzattı.

— Bir S.O.S. Güneydoğu da yolumuzdan yaklaşık yüz yirmi mil uzakta. Bir kurtarma botu üzerindeki otomatik bir vericiden aldık. Sinyaller çok zayıf.

89

Kaptan Olsen bir harita almak için ayağa kalktı. Sarışın bir devdi. Kafası dar kamaranın tavanına değiyordu. Soğukkanlı yüzünün keskin hatlarında *in* ufak bir heyecan yoktu. Haritayı açtı, kaşları çatıktı. Bir rota değiştirme, armatör için para ve zaman kaybı, kendisi içinse yeni bir yorgunluk demektir. Ama denizcilikte S.O.S. alındığında, yardıma koşmak değişmez kesin bir kuraldı.

Çılgınca coşan Helga durduğu yerde tepirliyordu. Amcasının koluna girerek bağırdı.

—Oh! Ne heyecanlı! Yeter ki onu bulalım.

Telsizci bekliyordu. Kafasını eğmiş, Helga'nın güzel vücudunu ahlaksızca düşünüyordu.

—İkinci kaptana gerekü şeyleri yapmasını söyleyin! diye emretti kaptan. Aldığınız mesajı sahil korumaya ve Stavanger'e iletiniz.

Nöbetteki adamlara gözlerini dört açmalarını söyleyiniz. Kazazede fazla uzakta değildir. .

Kaptan Olsen saatine baktı. Ragona'nın hızını artırarak akşam olmadan kazazedenin bulunduğu yere varma şansları vardı. Norveçli üzüntüyle fırtınanın ortasında kalmış zavallıyı düşündü.

—Hız on beş mile çıkarılsın! diye emretti.

Her otuz saniyede bir de sis düdüğü çalınsın.

Telsizci hemen süratle uzaklaştı. Helga onu izledi. Kamarasına koştu ve lavabonun aynasında kendine baktı. Vücudundan hoşnuttu.

Kanada'da bir sürü sevgilisi olmuştu.

Erkeksiz geçen bu uzun yolculuk onu ciddi olarak sıkımaya başlamıştı. Tek ümidi kazazededeydi.

Tabii eğer bulurlarsa ve durumu da çok kötü değilse.

Sırtına kalın bir anorak geçirdi ve nöbetteki

10

gemicilerden birinin yanına köprüye çıktı.

Şiddetli yağmur görüş alanını azaltıyordu.

Motorların gürültüsü arttı: Maden gemisi hızını artırdı ve güneydoğuya doğru yöneldi.

*

**

Bu önce,uzaktan duyulan hayal mahsulü, kısa aralıklarla gidip gelen bir ses gibiydi. Otto Wiegand, tuzlu suyun ıstırap verdiği elleriyle botun kenarındaki iplere tutunarak kafasını kaldırdı. Ama Catalina'nın vızıltısından başka bir şey duymadı. Onu uyuşukluğundan kurtaran ses, fazla belirgin değildi.

İki motorlu uçak bottan uzaklaşıyordu.

Birden daha evvel duyduğu ses ani bir rüzgâr sayesinde Almanın kulaklarına net bir şekilde

çarpıtı. Bir sis düdüğüydü. Kısa bir aradan sonra, düdük tekrar çaldı. Otto Wiegand sevinçle kulak kabarttı.

Bir gemi!

Coşkuyla titreyerek dizlerinin üzerinde doğruldu, az kalsın bottan düşüyordu. Tuzdan yanan gözleri zorlukla görüyordu. Alacakaranlıktaki sisin içinde hiçbir şey farkedilmiyordu.

Bununla beraber sis düdüğü çalmaya devam ediyordu, şimdi daha çok yaklaşmıştı.

Otto Wiegand botun içine yeniden oturdu, cesareti kaybolmuştu. Ya bunlar düşmanlarıysa?

diye düşündü. Botun sol tarafına takılı pusulayı inceledi: Meçhul gemi batıdan geliyordu, bu iyiye işaretti. Yeniden doğruldu ve aptalca seslenmeye başladı. Rüzgâr ve deniz bağrıışlarını yutuyordu. Ama sis düdüğü düzenli aralıklarla ötmeye devam ediyordu.

Uçak sesin geldiği yöne doğru uzaklaşıyor gibiydi. Otto Wiegand kendini göstermek için

■

bir şeyler yapmak zorundaydı. Yaşamak ve Stephanie'yi Stockholm'de bulmak istiyordu. Nihayet korkuya elveda diyecek ve herhangi biri gibi yaşayacaktı...

Birden, iri bir,kütle alacakaranlığı deldi.

Dosdoğru üstüne geliyordu, aralarında çeyrek milden daha az bir mesafe vardı. Yalnızca birkaç ışık siyah ceviz kabuğunun yerini belirtiyordu. Düdüğün gürültüsü Otto'nun kulaklarında yankılandı. Heyecanla işaret tabancasını gökyüzüne doğru doğrulttu ve gözlerini kapadı. Eli o kadar çok titriyordu ki, bir türlü çok sıkı olan tetiğe basmaya muvaffak olamıyordu.

Gemi lastik bota doğru paralel olarak ilerliyordu ve daha fazla yaklaşımadan geçip gidebilirdi. Otto Wiegand iki eliyle tabancanın kabzasını sıkı sıkı kavradı ve tetiği çekmeyi başardı. Fişek, peşinde kırmızı bir çizgi bırakarak dumanlar arasında hızla yükseldi.

İki yüz metreye kadar çıktı,sonra kızıl bir ışık demeti halinde patladı. Büyük maden gemisinin

karaltısını aydınlattı.

Hemen sis düdüğü uzun uzun öttü. Gemi süratini kesmemişti, ama Otto Wiegand kendisini gördüklerini biliyordu. Kalbi hızla çarparak, geminin gövdesinin karanlığın içinde ağır ağır kaybolduğunu gördü. Motorları stop edip geri geri gelmesi için en az iki mil gerekiyordu. Bu, altmış dakika demektir. Otto Wiegand tabancayı attı ve soğukta lastik botun dibine büzüldü.

Catalina şimdi maden gemisinin üzerinde dönmeye başlamıştı. Karanlığın içinde Almanın yerini tespit etmeye çalışan gemiyi oyalamaya çalışıyordu. Dakikalar geçiyordu, zaman bitmeyecek gibiydi.

Otto, kendine çok uzun gelen bir zaman sonunda, ağır ağır çalışan makinelerin gürültüsünü duydu.

Gemi geri geliyordu.

**

Otto Wiegand on saat sonra uyandı. Acıyan gözlerini açmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Önce gerçekten kurtulup kurtulmadığını düşündü. Uzun boylu, sarışın kısa saçlı bir kız yatağın yanında ayakta durmuş, ona gülerek bakıyordu. Üzerinde kanarya sarısı bir süveter vardı.

İlk düşüncesi, kızın bu kalın süveterin altında hiçbir şey taşımadığını düşünmek oldu. Tırnakları uzun ve kırmızı ojeliydi. Adamın kendine geldiğini görür görmez, üzerine eğildi ve bozuk bir İngilizceyle konuştu:

— İyi misiniz? Ben Helga Olsen. Gemi kaptanının yeğeniyim. Sanırım size ben hastabakıcılık edeceğim.

Otto Wiega'nd güzel dişiye baktı. Hâlâ bitkindi. Ama erkeklik içgüdüleri bu güzel yarattığı elde etmenin güç olmadığını söylüyordu.

—Neredeyim? diye sordu.

—Ragona'da. Oslo bandıralı.

Otto rahat bir nefes aldı. Kader bu sefer ona kötü bir oyun oynamamıştı. Kamara

oldukça büyük ve temizdi. Yatağının yanında bir lavabo ve küçük bir dolap vardı. Duvarlar sarı boyalıydı. Tam karşıda ikinci bir boş yatak vardı. İki büyük havalandırma deliği içeriye temiz hava veriyordu. Lombozlardan biri yarım aralıktı. İnsan kendini bir yolcu

12 13

gemisinde sanabilirdi. Otto Wiegand odanın içindeki tek sandalyenin üzerinde, özenle katlanmış elbiselerini gördü. Battaniyenin altında çıplaktı.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Genç kız teklifsizce yatağın kenarına oturmuştu. Otto kızın parfümünü duydu.

—Letonya'ya, Riga'ya.

—Riga mı?

Elinde olmadan bağırılmıştı.

Bir anda yorgunluğu kaybolmuştu. Kız ona şaşkın şaşkın baktı.

— Yolda duracak mıyız? diye sordu endişeyle.

Kız kafasını salladı.

—Hayır.

Almanın solgun mavi gözlerinde hiçbir anlam yoktu. Olağan ve alışılmış bir hareketle sol elini sarı ve seyrek saçlarının arasından geçirdi. Saçları yaşını belli eden tek işaretti. Yüz hatları kırışık değildi ve küçük ağzının içindeki dişleri beyaz ve düzgündü. Otto Wiegand yakışıklı değildi, ama birçok kadın için tehlikeli ve vahşi bir çekiciliğe sahipti.

— Riga'ya gitmek istemiyorum, dedi kabaca. Kaptan nerede?

Kız öfkeyle ayağa kalktı.

—Gidip çağırayım.

Kapıyı çarparak çıktı. Otto Wiegand yataktan atladı ve hızla giyindi. Üç günlük bir sakalla kaplı yüzünü yıkadı. Hafif bir tıklamadan sonra kapı açıldı ve Kaptan Fred Olsen'in dev cüssesi belirdi.

Şapkası tavana değiyordu. Kıpırdamadan ayakta durdu. Otto Wiegand'a bakıyordu.

Hatları kalın, ama biçimliydi. Onun da gözleri

açık renkti. Bu da ona değişik bir çekicilik veriyordu. İnatçı ve kaba bir havası vardı.
—Beni görmek istemişsiniz? dedi İngilizce olarak.

Kaptanın cüssesinden ürken Otto, yeniden yatağa oturdu ve Norveçliye dönerek:

—Kaptan, Riga'dan evvel bir yerde inmem gerekiyor. Ben Doğu Bloku'ndan siyasi bir kaçağım.

Fred Olsen kımıldamadı.

— Riga'dan evvel başka bir yerde duramam, dedi yavaşça. Armatörüm Bay Haraldsen'in izni olmadan yolumu değiştiremem. Sözünü henüz bitirmişti ki, kamaranın kapısı vuruldu. Bir denizci girdi ve Wiegand'a bakmadan açık lombozu kapattı. Sonra dört köşe bir anahtarla kilitleyerek hızla çekip gitti.

Neden olduğunu bilmeden, bu yapılan şey Otto Wiegand'a garip gelmişti.

— Hey! Ne oluyor? diye sordu. Burada bunalacağım...

— Bayım, bu lombozun kapatılması için emir veren benim ve öyle kalacak.

Şaşırın Otto Wiegand sesini çıkarmadan durdu. Norveçli konuşmaya devam etti:

— Bayım, biraz evvel Riga polisinden bir mesaj aldım. Benden size gözkulak olmamı ve limana vardıktan sonra sizi görevlilere teslim etmemi istiyorlar. Sizi Doğu Almanya'ya iade etmek niyetindedirler. Sahte bir kimlikle uzun yıllar yaşadığınız bu ülkeden kaçmak için bir adamı öldürmüşsünüz. Bununla suçlanıyorsunuz...

Cebinden sarı bir kâğıt çıkardı, açıp

14 15

inceledi, sonra Otto Wiegand'a sordu:

—Gerçek adınız Ossip Werhun. Ukrayna kökenlisiniz ve savaşta birçok katliamdan sorumlu olan 14. SS tümenindeydiniz. Bütün bunlar doğru mu?

Canı sıkılan Otto Wiegand, Norveçliyi aptal aptal dinliyordu.

—Alçaklar! diye mırıldandı.

Mücadele etmeye azimliydi, başını kaldırdı ve acı bir alayla konuştu:

—Size, üç seneden beri Ministerium fur Staatsichereit*'te önemli bir görevin yanısıra KPP**'nin 1951'den beri üyesi olduğumu söylemişlerdir herhalde?

Öfke içinde Almanca konuşmuştu. Kaptan Olsen cevap verdi.

—Evet veya hayır, siz Ossip Werhun musunuz?

Alman gözlerini yukarı kaldırdı. Bu namuslu Norveçliye, yaşamak için verdiği yirmi yıllık merhametsiz savaşı nasıl anlatabilirdi?

—Evet, dedi yorgun bir sesle. Ben Ossip Werhun'um. Bunu Doğu Almanya'da herkes biliyor. Siz komünistleri budala mı sandınız? Kaptan Olsen sarı kâğıdı yeniden cebine koydu.

—Niçin tabanca taşıyorsunuz?

Otto Wiegand alaycı bir tavırla omuzlarını silkti:

—Bu silah olmasa, burada olamazdım kaptan. Demirperdeden bahsedildiğini hiç duymadınız mı?

.—Eğer Ossip Werhun olduğunuzu kabul
(*) Devlet Güvenlik Bakanlığı
() Doğu Almanya Komünist Partisi**
ediyorsanız siz bir savaş suçlusunuz, dedi Norveçli.

Kaptan Olsen için, resmi makamdan gelen bilgi mutlaka doğrudu...-

Alman sakin bir tavırla:

—Siyasi nedenlerden dolayı kaçtım, diye tekrar etti. Eğer bana inanmıyorsanız, ülkenizdeki Amerikan Elçiliği ile temas kurunuz ve İstihbarat Şefi ile konuşmak isteyiniz. Beni sağsalim görmek için her şeyi verebilirler. Şimdi de Amerikalılar! Kaptan Olsen için bu iş çok karışık olmaya başlamıştı. Tatmin olmamıştı, konuşmayı neticelendirdi:

—Bayım, ben bu tip hikâyelere karışmam.

Vardığım ülkenin polisi sizi teslim etmemi isterse, edeceğim. Niçin korktuğunuzu anlamıyorum.

Parti kongresinde nutuk atıyormuş gibi samimiydi. Otto onu boğmak, ayaklarının altında çiğnemek istiyordu, ama gülümsemek için kendini zorladı. Kını yavaş yavaş artıyordu.

—Sizi kararınızdan caydırabilecek biri var mı?

Fred Olsen düşündü, iyi niyetliydi.

—Armatörüm Bay Haraldsen.

—Onu arayın, dedi Otto Wiegand. Derhal. Yoksa bütün hayatınız boyunca pişmanlık duyacaksınız. Oslo'daki Amerikan Konsoloslugu ile temasa geçsin.

— Bay Haraldsen'e haber vereceğim.

Beklerken sizi bu kamaraya kilitlemek zorundayım. Yemeğinizi getirecekler.

Anahtar kilidin içinde döndü. Bu hikâyeye kaptanın oldukça canını sıkmişti. Senede birkaç defa gittiği Riga'da, resmi makamlarla

16 17

başının derde girmesini istemiyordu. Yeterince gün kaybetmişti, gemi sahibi sinirlenebilirdi.

Bununla beraber namuslu bir adam olduğundan, telsiz kabinine yöneldi.

Hapsettiği adam pek sempatik değildi.

Yalnız kalan Otto Wiegand kapıya kadar gitti ve tokmağı çevirdi. Dayanıklıydı. Üstelik içeri doğru açıldığından kapıyı kırma şansı da yoktu. Yatağın üzerine oturdu, gri ve dalgalı denize baktı. Vakit geçmiyordu.

Motorların gürültüsünden sarsılan yatağı terketti ve amaçsızca düşüncelere daldı.

Ossip Werhun. Uzun zamandan beri ona bu isimle hitap edilmemişti. Yine de kendi ismiydi. Ama unutmayı tercih ediyordu...

Ailesi Ukraynalıydı. Doğu Almanya'da Wisenberg'de doğmuştu. 14. SS tümenine bağlı Ukrayna Kurtuluş Ordusu'nda teğmen olarak bulunmuştu. Tipik bir Ukraynalı yahudi düşmanıydı. Yahudilere karşı düzenlenen

birçok katliama ve fuhuşa katılmıştı. Bütün bunların hepsini, mavi fon üzerinde aslanlarla çevrili üç altın taçlı Ukrayna bayrağının gölgesinde yapmıştı.

Ossip Werhun Batı cephesine atanmasını talep etmişti. İsmi Otto Wiegand olmuştu. Eğer savaşın tesadüfleri onu, Amerikan OSS* ajanlarının sızdığı Dachau yakınlarında esir kampına sürüklemeseydi, belki de sakin ve gürültüsüz bir hayat yaşayacaktı. Bir gün Ossip kendini General Donovan'm karşısında buldu. OSS'in patronu olan bu adam hemen isteklerini ileri sürmüştü: Ya onu Ruslara teslim edecekler, ya da kendi isteğiyle onlar (*) **Özel Servis Bürosu. CIA'nın eski adı.** adına çalışmak için Doğu'ya gitmeyi kabul edecekti. Başarmak için küçük de olsa, bir şansı vardı, ama bu bir hiç olmaktan iyiydi. Bu durumda, bir gün onunla ilişki kuracaklardı. Kod adı Rinaldo olacaktı. Bundan böyle Amerikalılar için çalışacaktı. Bili Donovan soğuk savaşı sezinleyen ender Amerikalılardan biriydi ve önlemlerini alıyordu...

Ossip kabul etmişti. Talihine her zaman güveni vardı. Bir gece askeri polisin bir cipi onu demirperde sınırına kadar götürdü. "Anlaşmayı" yapan subay onun elini sıktı ve hatırlattı:

— Hiçbir zaman Rinaldo olduğunuzu unutmayınız. Belki uzun bir süre bu isimle çağırılmayacaklar, ama o gün de gelecek... Eğer hâlâ yaşıyorsanız...

Bugüne kadar yaşaması kendi cesaretine bağlıydı. Alman Ordusu'nun arkasında kalan Ukraynalı çetelerle Rusların başı dertteydi. Ossip Rusların karşısına çıktığında kendini Almanlar tarafından zorla Ukrayna Lejyonu'na kaydedilmiş biri olarak tamttı. Ama onlardan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Onun hikâyesini dinleyen Rus binbaşısı güldü, çok hoşlanmıştı. KGB'nin genç bir subayı, onun önemli

görevler başaracağını keşfetti.
Bundan sonra Ukraynalı alçakça işlerle yükseldi. Eski silah arkadaşlarını Rus işgalcilere ihbar etmek için aramaya koyuldu. Taktiği gayet basitti: Kan ter -içinde bir kasabaya geliyor. Ruslardan kaçtığını ve arkadaşlarını aradığını anlatıyordu. Bu tür tuzakların on tanesinden dokuzu başarıya ulaşıyordu. Yerle-

18 19

rini öğrendikten sonra, Ossip Rus askerlerini arkadaşlarının sığınaklarına kadar götürüyordu.

Kısacası, beş senelik bu alçakça hizmetlerden sonra büyük bir alçakgönüllülikle Parti kartını almak için başvurdu. Onu kabul etmemeleri için hiçbir sebep yoktu. Rusların Doğu Almanya'da güvenilir adamlara ihtiyaçları vardı. Ossip Werhun'dan daha güvenilir biri var mıydı? Yavaş yavaş Güvenlik Bakanlığı'nın yüksek mevkilerine tırmandı. 1954 yılına kadar hayatında önemli bir şey olmadı. 20 Temmuz'da, kendisine mezarlıkta randevu veren meçhul bir telefon aldı. Orada tanımadığı bir adamla karşılaştı. Adam ona sadece:
— Günaydın, Rinaldo! dedi.

Hiçbir zaman iki defa aynı kuryeyi görmedi. Bu zaman zarfında Güvenlik'te önemli bir mevkiye gelmişti. Ondan çekmiyorlardı. Kimse onun geçmişini hatırlamak istemiyordu. Bununla beraber bir yerde kendine ait bir dosyası olduğunu biliyordu.

İki sebepten dolayı harekete geçmişti. İlki sekreteri Stephanie'ydi. Yirmi yaşlarında çok güzel bir Almandı. Büroya girdikten iki ay sonra Otto'nun metresi olmuştu. Yıl sonunda Otto onunla evlenecekti, çıldırıcı bir güzelliği vardı. Ama ne yazık ki bu komünist dünyada yaşayacaktı. Genç karısıyla batıda yaşamak isterdi.

İkinci sebep ise, üç ay evvel ortaya çıkmıştı.

İçgüvenliğin müdür yardımcısı olmuştu.
Emekliye ayrılan adam ona üzerinde bir tek
kelime yazan pembe bir dosya vermişti.:
"RİNALDO"

Otto Wiegand olduğu yerde donakalmıştı.
Ama diğer adam dosyanın tozunu silkelerken
bir yandan da konuşuyordu.

—Bu, savaş sonundan kalan çok çok eski
bir dosyadır. Bizim serviste Rinaldo adında
Amerikalı bir casusun olduğunu biliyoruz.
Hiçbir zaman kim olduğunu tespit edemedik.
Belki siz onu bulma mutluluğuna erişirsiniz...

İşte bu yüzden dosyayı hiç kapatmadık...
O günden sonra, Otto Batı'ya kaçmayı
kafasına yerleştirdi. Demokles'in kılıcıyla
birlikte yaşayamazdı. Bir ay evvel 'Batı ile
ilişkisini kurdu.

—Batı'ya geçmek istiyorum, Batı Almanya'daki
komünist şebekelerle ilgili bilgiler
edindim...

Otto kaçışını hazırlamıştı. Stephanie'ye son
anda sırrını açıklamıştı. Dinlenmek için birkaç
günlüğüne resmi olarak gidiyordu, servisin
sorumluluğunu KGB'den Boris Sevçenko'ya
bırakmıştı.

En zor şey, birkaç günlüğüne bile olsa
Stephanie'den ayrı kalmaktı. Kız şimdi
Stockholm'deydi ve kendisiyse Doğu'ya doğru
yol alıyordu... Kaderin cilvesi!..

Yatağında doğruldu. Akşam olmuştu ve
Atlantik'in soğuk dalgalarının gürültüsünden
başka bir şey duyulmuyordu.

21

20

II. BÖLÜM

Anahtar kilidin içinde döndüğü sırada Otto
Wiegand uyuyordu. İrkilerek doğruldu ve
yastığının altında tabancasını aradı. Kaptan
Olsen'in surat ifadesi hiç de düzgün değildi.

—Bay Haraldsen'in cevabını aldım, diye
kabaca konuştu. Sizin arzunuz doğrultusunda
yolumu değiştirmemi istemiyor. Vardığımızda
sizi Riga yetkililerine teslim edeceğim.

Alman bir anda ayağa kalktı, yumrukları sıkılıydı. Kaybedecek daha fazla bir şeyi yoktu.

—Pis herifler! Siz de onlar için çalışıyorsunuz!

Norveçli onu gözleriyle izliyordu, yerinden kıılmıdamadı.

— Bay Haraldsen'in dışında kimse için çalışmıyorum, dedi gururla. Sadece onun emirlerine uyarım. Riga'ya dört gün içinde varacağız.

Elini şapkasına götürdü ve mahkûma bakmadan odadan çıktı. Kapıyı yeniden kapattı ve kilitledi.

Sinirden kuduran Otto Wiegand, metal kapının üzerine yöneldi ve tekmelemeye başladı.

— Alçaklar! Namussuzlar! Benim geber memi istiyorsunuz.

Ragona saatte on iki mil hızla doğuya doğru yoluna devam ediyordu. Otto Wiegand sakinleşti. Asabi hah geçmişti. Henüz her şey sona ermemişti. Maalesef bundan sonra olacaklardan sorumlu değildi. Şeytana yalvarmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

*

**

Şeytan, Otto Wiegand'nın yakarışlarını duymuş olmalıydı. Çünkü kaptanın ziyaretinden bir saat sonra kamaranın kapısı yavaşça açıldı. Helga içeriye süzüldü. Bir parmağı dudaklarının üstündeydi. Otto Wiegand'a hiçbir şey söylememesi için işaret etti ve kapıyı yeniden kilitledi. Blucinini kısa kadife bir etekle değiştirmişti. Açık yatağın üzerine oturdu ve parlak gözlerini Alman'a dikti.

—Bir adamı öldürdüğünüz doğru mu?

Şu genç kızlar neler hayal ederlerdi...

—Doğru, dedi İngilizce olarak tasalı bir şekilde.

—Sizi Riga'da yakalayacaklar, diye belirtti kız.

Otto kafasını salladı.

— Riga'ya varmayacağım. Daha evvel intihar edeceğim. Komünistlerin eline geçmek istemiyorum.

Kız hafif bir çığlık attı. Bu adamda kızı çeken bir şeyler vardı.

— Size yardım etmek istiyorum, diye mırıldandı.

—Buraya nasıl girdiniz? diye sordu Otto. Helga kızardı.

— Yedek anahtarların nerede olduğunu biliyorum. Sizi görmek, sizinle konuşmak istiyordum.

—Buradan çıkmam için bana yardım edin, diye atıldı. Öncelikle bu kamaradan.

Kız kafasını eğdi ve konuştu.

—Amcamdan korkuyorum. Yapabildiğim

22 23

tek şey bu anahtarı almak. Eğer benim burada plduğumu bilse, beni de kamarama hapseder.

Otto kızı kelimçlerle kandıramayacağını anladı. Yapacak tek bir şey vardı. Soluk gözlerini genç kızın bronzlaşmış çıplak bacaklarına dikti.

Uzun ve dayanılmaz bir sessizlik oldu, sonra Otto ayağa kalktı ve kızı elinden tutarak kaldırdı. Kız kendini bıraktı, kısa kısa nefes alıyordu.

Kaba bir şekilde Otto kızı kendine çekti, elini göğüslerinin üzerine koydu ve gömleğin üstünden uçlarını sıkmaya başladı. Kız bağırarak için ağzını açtığında Otto onu yatağa iterek ağzını kızın ağzı üzerine kapattı. Helga ona sarıldı ve öpüşlerine karşılık verdi. Ellerini kızın gömleğinin altına soktu, göğüslerini okşamaya başladı. Norveçli kızın vücudu Otto'nun altında ezildikçe kız inledi.

Otto kızla sevişirken bir yandan da bütün gücüyle Stephanie'yi düşünüyordu.

—İstedğin şey buydu değil mi? diye soludu Otto. Şimdi gidebilirsin.

Kız gerildi, dar yataktan inmek istedi.

— Bu doğru değil. Size yardım etmek

istiyorum.

—Öyleyse ne yapacağını söyleyeyim. Sahili gördüğümüzde, beni buradan çıkaracaksın. Şişme bir bot hazır edeceksin. Gerisini ben hallederim. Tamam mı?

—Yapmaya çalışacağım, diye kekeledi. Söz veriyorum.

Kızı biraz daha aynı şekilde tuttu, sonra ayağa kalkması için bıraktı. Ona-bakmadan kız elbiselerini düzeltti ve anahtarı cebinden çıkardı.

—Gitmem gerekiyor, dedi. İlk fırsatta yeniden geleceğim.

—Sana söylediğimi yapacak mısın?

—Evet.

Sesi mırıldanır gibi çıkmıştı. Hızla kamarayı t erk etti.

Yorulan Otto yatağa uzandı. Ertesi gün Helga'nın yeniden kendisini arzulayacağını umuyordu. Hayatı bu güzel karmaşık denkleme bağlıydı.

*

**

CD plakalı bir Buick, Haraldsen Denizcilik Şirketi bürolarının bulunduğu eski binanın önünde durdu. İyi giyimli iki adam arabadan indi ve koşar adımlarla içeri girdi. İçlerinden biri holde oturan danışma memuresine kartını uzattı ve kız heyecanla yerinden fırladı.

Her zaman ABD Konsolosu ile yardımcısını burada görmek mümkün değildi.

Knut Haraldsen kurnaz görünüşlü, kırmızı yanaklı, zayıf ve uzun boylu bir ihtiyardı. İki ziyaretçisini bekletmeden içeri aldı ve oturacak yer gösterdi. Ziyaretçilerden yaşlı olanı hemen söze girdi.

—Telsiz servisimiz Oslo'daki bürolarınız ile maden geminiz Ragona arasında geçen bir konuşmayı kaydetmişler, Bay Haraldsen, diye açıkladı.

Yaşlı armatör irkildi.

—Bu konuşmanın hangi konuda olduğunu bana söyleyebilir misiniz?

Konsolos iki elini dizlerinin üstünde çapraz bir şekilde kavuşturdu.

—Bay Haraldsen, diye yeniden nazik bir şekilde söze girdi. Sizi, Atlantik'in ortasında

24 25

bulduğunuz yabancıyı Riga makamlarına teslim etmeye iten sebepleri anlıyorum, ama yine de durumunuzu yeniden gözden geçirmenizi saygıyla rica ediyorum.

Knut Haraldşen bunun dışında her şeyi bekliyordu.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Sizden Ragona ile temas kurmanızı ve kaptanınıza davetsiz misafirinizi komünist olmayan bir ülkeye bırakması için emir vermenizi rica ediyorum. Yapacağınız fazla harcamaları tazmin edeceğimi söylememe gerek yok.

Knut Haraldşen sinirden kızardı.

Yabancıları sevmeyen alıngan biriydi.

—Bayım, diye konuştu, ben kimseden emir almam. Ragona, Riga üzerinde yoluna devam edecek ve orada katil resmi makamlara teslim edilecektir... Bu kişiyle niçin bu kadar ilgilendiğinizi anlamıyorum.

Ayağa kalktı, görüşmenin sona erdiğini belli etmeye çalışıyordu.

—Bay Haraldşen, dedi konsolos yavaşça, bu adam bizim için çok önemli. Söyleyebileceğim bu kadar. Komünistlerin eline geçmesini engellemeye çalışıyoruz. Anlıyorsunuz?

Norveçli, İngiliz denizcileri kadar inatçıydı.

—Anlıyorum bayım, dedi, ama hiç kimse bana gemilerimle ilgili olarak emir veremez. Ragona doğruca Riga'ya gidecek.

Bir an iki adam sustular. Konsolosun dilinin ucunda bir şeyler vardı. Eğer şu anda bir Amerikan denizaltısının Ragona'yı izlemekte olduğunu bilseydi, Haraldşen bu kadar soğukkanlı olmazdı. Görüşmeler sonunda bir

26

anlaşmaya varılmazsa denizaltı işe müdahale edecekti.

Bu müdahale de Birleşmiş Milletler'de büyük sorunlar yaratacaktı. Ama neyseki, Haraldsen'e karşı başka silahları da vardı. Konsolos sert bir ifade takınarak yeniden konuşmaya başladı.

— Bay Haraldşen, sanıyorum şirketinizin gemicileri sık sık Birleşik Devletler'e uğruyor. Onların istenmeyen kişiler ilan edilmeleri sizin açınızdan oldukça can sıkıcı olacaktır...

Armatör ir kildi.

—Bu bir şantaj mı?

Konsolosun sert mimiği bu korkunç suçlamayı kabul etmedi. Ama Knut Haraldşen iyi bir işadamıydı ve konsolosun ne demek istediğini biliyordu.

—Bu adamı niçin bu kadar çok istediğinizi bana söyleyebilir misiniz?

—Hayır, dedi sakince konsolos.

Knut Haraldşen masasının üzerindeki bazı kâğıtları karıştırdı.

—Peki, diye homurdandı. Kaptan Olsen'e adamınızı, Danimarka'ya bırakması için emir vereceğim.

Konsolos ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

— Anlaşacağımızı biliyordum. Bu sırrın aramızda kalmasını rica ediyorum.

Soğukça el sıkıştıktan sonra bürodan çıktılar. Yalnız kalan Knut Haraldşen masasını yumrukladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar alçalmamıştı. Birkaç saniye düşündü, sonra telefona sarıldı. İntikamını alması için en azından bir yol vardı.

—Bana Dagbladet'i bağlayınız.

Oslo'nun en büyük gazetesine her şeyi

27

anlatacaktı.

*

**

Gözlerini karanlıkta açmış, Otto Wiegand Ragona'nın gürültüsünü dinliyordu. Helga yirmi dört saatten beri uğramamıştı. Bir gemici

yemek vermek ve onu birkaç metre ilerdeki tuvalete götürmek için günde üç defa kamarasının kapısını açıyordu. Tuvalette bile yalnız kalmasına izin vermiyorlardı.

Birden anahtar kilidin içinde döndü. Ayak sesleri, ona yemek getiren gemicininkilere benzemiyordu. Zaten yemeğini biraz evvel bırakmıştı. Otto yatağının içinde Helga'nın sesiyle doğruldu.

—Uyuyor musunuz?

Üzerinde aynı sarı kazak vardı. Ama bu sefer vücudunu bir eldiven gibi saran siyah bir pantolon giymişti. Her zamanki hareketle, kapıyı yeniden kilitledi, anahtarı cebine koydu ve gelip yatağın üzerine eğildi. Parfüm sürmüştü ve kendini Almanın kollarına attı.

Adamın dudaklarını arıyordu.

Ama Otto hiçbir tepki göstermedi. Kızdan kaba bir hareketle kurtuldu.

—Nerede bulunuyoruz?

Helga'nın gözleri adamın üzerinde dolaştı ve kafasını çevirdi.

—Bilmiyorum.

Otto kızı sert bir şekilde saçlarından yakaladı ve kendine çekti.

—Yalan söylüyorsun.

Helga kendini kurtarmak için bir şeyler kekeleydi.

— Sanıyorum yarın sabah Danimarka karasularından geçeceğiz.

28

—Lastik botu hazırladın mı?

Kız kafasını salladı.

— Hiçbir şey bulamadım. On beş kişilik büyük kurtarma filikalarından başka şey yok.

Otto küfretti ve kızın saçlarını bıraktı.

— Bir cankurtaran yeleğiyle de idare edebilirim. Bana anahtarı ver.

Kız elinde olmadan titredi. sonra mırıldanarak itiraf etti.

— Veremem. Eğer amcam bunun farkına varırsa beni öldürür. Çok acımasızdır.

Başını önüne eğdi ve suçlu bir tonda

konuştu:

— Beni affet. Ama gerçekten anahtarını veremem. Eğer amcam seni gormeye geldiğini duyarsa...

Kız lafını bitirmeden sustu. Otto bir elektronik beyin gibi düşünüyordu. Onu kandıramayacaktı. Kız iriyarını amcasından çok korkuyordu. Başka bir Şey denemek lazımdı. Kızını kendine çekti. Helga kendini affettirmek istermişçesine ona sımsıkı sarıldı.

— Kamam için bana yardım etmeyecek misin?

—Bu olanaksız! dedi kız.

—Ya zorla anahtarını alırsam?

Helga güldü.

—Bağırırım.

Otto bir saniye bile beklemeden harekete geçmeye karar verdi.

Elleri Helga'nın boynuna doğru kaydı. Kızını yatağa devirdi. Bakışları karşılaştı ve kız Otto'nun kendisini öldüreeğini anladı. Her Şey çok çabuk olup bitti. Otto sadist değildi. Bütün gücüyle sıktı. Kız çaresizce birkaç defa debelendi ve aniden bir külçe gibi

29

hareketsiz kaldı. Emin olmak için Otto yaklaşık bir dakika kadar daha kızın boynunu sıktı. Sonra yataktan indi, ceplerini karıştırmaya başladı. Anahtarını buldu ve cebine attı.

Norveçli kızın kaybolduğunu ertesi günden evvel hiç kimse anlamazdı, çünkü odasından dışarı pek çıkmıyordu. Otto Şafakta büyük cankurtaran filikalarından birini denize indirecekti. Kattegat Boğazını dardı, karaya çabuk ulaşacaktı. Ama Helga'nın gornts onu rahatsız ediyordu.

Yatağın altını, tek gozl ve kapaklı bir dolap Őeklinde düzenlenmişti. Cesedi yere indirdi, yatağın altındaki boşluğa tıktı, sonra kapağını kapattı. Hiçbir Şey belli olmuyordu. Oluye karşını bu son gorevi de yerine getirdikten on dakika sonra anahtar yeniden kilidin içinde

döndü. Kapı açıldı, Kaptan Olsen belirdi. Otto Wiegand yatağın üstünde hızla doğruldu. Bu beklenmedik bir ziyaretti. Kaptan onu sakın bir şekilde selamladı.

—Sizi ilgilendiren yeni bir haber var, dedi.

Güçlü dostlarınızın olduğu aşikâr...

—Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Otto.

— Serbestsiniz Bay Wiegand. Sizi Dani marka'da en yakın limana indirmek için Bay Haraldsen'den emir aldım. İtaat edeceğim.

Otto söylenenleri algılamakta güçlük çekiyordu. Ama Norveçli onun heyecanını bu beklenmeyen karara yormuştu.

— Ne kadar süre içinde Danimarka'ya varırız?

— Yarın sabah Skagen'de oluruz. Kıç güverteye ve gemi zabitlerinin odasına gelmenize izin veriyorum.

—Hayır, hemen olmaz, diye kekeleydi Otto.

Biraz daha dinlenmek istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum...

Olsen kafasını salladı.

— Nasıl isterseniz.

Sırtını döndü ve kamaradan çıktı.

Cebindeki anahtarı sımsıkı tutan Otto Wiegand'ın eli ter içinde kalmıştı. Birkaç dakika sonra kapıya gitti ve kolu çevirdi. Kapı zorlanmadan açıldı. Tekrar kapattıktan sonra dönüp yatağına oturdu. Çok aptalca bir iş yapmıştı.

Bir türlü beladan kurtulamıyordu.

Havalandırma deliğinden odaya temiz hava girdi. Alman derin bir nefes aldı. İki çözüm yolu vardı: Cesedi burada bırakmak. Bu, tehlikeyi göze almak demektir, çünkü onun gidişinden sonra bulunabilirdi.

Ya da ondan kurtulmak. Bu tehlikeli olduğu kadar emin bir çözümdü.

Kapıyı açarak koridorun iki yanını da kontrol etti. Bu geç vakitte herhangi biriyle karşılaşmak şansı oldukça azdı. Vardiyası olmayan gemiciler dinleniyorlardı.

Cesedi sağ omzuna yükleyerek koridora

çıktı. Biraz ilerde kilerin bulunduğunu biliyordu. Yükünü geriye, sepetlerin, sandıkların arkasına yatırdı ve hızla çıktı. Helga'nın cesedini iki, üç günden evvel bulamazlardı. Tabii farelerden fırsat kalırsa. Yüreği rahatlamış bir şekilde güverteye çıktı. Gece karanlığında hiçbir şey farkedilmiyordu. Ama Otto Danimarka'nın ilerde, sağ tarafta olduğunu biliyordu. Helga'yı bulsalar bile onu hiçbir şekilde suçlayamazlardı. Bu işi gemicilerden herhangi biri de yapmış olabilirdi.

30 31

III. BOLUM

—Sizi telefonda istiyorlar, dedi Krizantem.

Telefondaki ses sıcak ve samimiydi. Başsekreter Steve kibarlık tutkunu biriydi. Malko'ya sonsuz bir hayranlığı vardı. Önce Malko'nun sağlığıyla ilgilendi, bir sürü soru sordu. Malko tek heceli kelimelerle cevap veriyordu. Birden Steve'in sesinde belli belirsiz bir değişme hissetti. Zor durumda kalmışa benziyordu. Söyleyecek bir şey bulamıyordu, ama telefonu da kapatmak istemiyordu. Malko'nun beyninde küçük kırmızı bir ışık yandı. Sağlığı Frank Thorpe için önemliydi, ama yine de bu kadar şefkat göstermeye gerek yoktu...

Steve sinirli bir şekilde:

—Bay Frank Thorpe beni sizden bir şeyler istemem için görevlendirdi, diye baklayı ağzından çıkardı.

—Çekoslovakya'yı zaptetmemi mi istiyor?

—Sizden ufak bir görevi yerine getirmenizi arzuluyor, dedi diplomat...

Malko, Frank Thorpe'un bu "ufak görevlerini" biliyordu. Kuzey Kutbu'na dört ayak üzerinde gitmekle eşdeğer işlerdi...

— Demek ona yardımcı olmamı istiyor! diye tekrarladı Malko alaycı bir şekilde.

— Oh! Söz konusu, tamamen sakın bir

yolculuk. Danimarka'da sıkıntısız bir iş.
Diplomat rolünü iyi ezberlemişti. Malko
gülmesini zor engelledi.

— Elbette sıkıntısız bir yolculuk olacak,
dedi Malko. Aksi halde bana ihtiyacı
olmazdı... Buyrun, sizi dinliyorum.'
Rahatlayan Amerikalı hikâyeyi anlatmaya
başladı.

— Bay Thorpe, sizden tam vaktinde
Danimarka'da Skagen'de olmanızı rica ediyor.
Orada Otto Wiegand adlı biriyle ilişki
kuracaksınız.

—Sanıyorum beni el bombalarıyla karşıla
yacaktır.

— Kesinlikle hayır! Resmi bir yetkiyle
gidiyorsunuz. ("Resmi" kelimesini üzerine
basa basa söylemişti.) Göreviniz bu adama
refakat etmek ve Danimarkalı yetkililerle olan
sorununu açıklığa kavuşturmak. Bu işin kırk
sekiz saatten fazla süreceğini sanmıyorum ve
bu kişi sizi görmekten memnun olacaktır.

— Sahi mi, neden? diye sordu Malko
güvensizce.

— Adamımız Doğu Almanya'dan kaçmış
ve uzun senelerden beri bizim hesabımıza
çalışmış bir insan. Çok enteresan bir kişi, öyle
gözüküyor.

Casuslar nadiren enteresandırlar.

Gereklidirler, ama enteresan değildirler.

Malko bu fikrini kendine sakladı

— Bu şaşkın Jcoyunla ne zaman ilişkiye
geçmem gerekiyor?

Yeniden bir sessizlik oldu.

—Öyle sanıyorum ki, gemi Skagen'e yarın
dan sonra varacak. Sizin için İskandinav
Hava Yolları'nda birinci mevki yer ayırttım.
Yarın Kopenhag için Viyana'dan saat 12.35'te
havalanıyorT 816 sayılı uçuş. Saat 14.10'da
ineceksiniz. Ama Skagen'e en yakın havaalam

32 33

olan Aalborg için bir aktarma yapmanız
gerekecek Saat 16.40'ta, SK207 sayılı uçuşla
buraya varacaksınız. Sizin için bir araba

kiralamalarını istedim. İskandinav Hava Yolları bunu ayarlayacak. Ciddi insanlar. Size bazı gizli bilgiler vermek için ben de havaalanında olacağım... Bay Thorpe'un Kopenhag'a sizin gitmenizi istemesinin sebebi, oradaki adamımıza vermiş olduğu önemdendir.

— Umarım her şey yolunda gider, dedi Malko.

— Oh! Kesinlikle, diye tasdik etti Steve. Kimsenin haberi yok.

Küçük bir yalan, kaşarlanmış bir diplomatı hiçbir zaman ürkütmezdi.

— Güzel dedi Malko. Zaten ben de Kopenhag'a birkaç parça porselen ve biraz gümüş almak için gitmeyi düşünüyordum. Onları da masraflara ilave edeceğim. Steve nazik bir şekilde güldü, rahatlamıştı. Telefonu kapatmadan evvel saygılarını sunmayı ihmal etmedi.

Malko kütüphaneye geri dönerken konuşmayı dinlemiş olan Krizantem ile karşılaştı.

— Kopenhag'a mı gidiyorsunuz? diye sordu.

Krizantem yolculukları seviyordu.

— Seni de götürüyorum, dedi Malko. Ama unutma bu bir. eğlence gezisi. Astra'nı ve boğma telini burada bırakacak ve tam bir centilmen olacaksın.

Krizantem söylediklerini yapacağına dair yemin etti.

*

**

İskandinav Hava Yolları'nın sarışın hostesi,

34

birinci mevkinin ilk sırasında oturan rahibin önünde saygıyla eğildi. Uçak Leonardo da Vinci Havaalanı'ndan henüz havalanmıştı ve İtaiyan kırlarının üstünde yükseliyordu. Gözleri kapalı din adamı, derin bir düşünceye dalmış gibiydi.

—Öğle yemeğinden evvel bir şeyler içmeyi

arzu eder misiniz, peder? diye sordu genç kız.
—Bir viski, sek olsun, diye cevap verdi
rahip.

Hostes rahibin bu cevabı karşısında
afalladı. Bu din adamından daha ziyade bir
portakal suyu istemesini bekliyordu.
Rahibin basık bir alnı ve çok büyük
kulakları vardı. Elleri kıllıydı. Üzerlerinde iri
damarlar belli oluyordu. Çok güzel dikilmiş
cüppesi atletik yapılı vücudunu belli ediyordu.
Altmış yaşlarında gösteriyordu.

Rahat bir şekilde koltuğuna gömülmüş,
Kopenhag'a yapacağı iki buçuk saatlik uçuş
esnasında yudumlayacağı içkisi için kendini
hazırlıyordu. Savaşın sonundan beri çok
yolculuk yapıyordu. Çok nadir olarak Roma'
da görülürdü. Joseph Melnik Yugoslavya'da
çeyrek asırdan» beri varolmak amacıyla terör
yapmış Oustachisler'in ünlü patronu, Naziler
tarafından beslenen Hırvat lideri Paveliç'in
yanında bulunmuştu. Gösterdiği yararlılıklar
sayesinde, Nazilere bağlı Hırvat Ordusu'nun
ve Dolobranis'in piskopos yardımcılığına
yükselmışti. Hem bu işinden, hem de
Poglavnik* Paveliç'in kişisel ödeneğinden maaş
ahrişti.

Nuremberg Duruşması'nın 36 no'lu Rus

(*) Hırvat Fühleri

35

bildirisiyle suçlanmıştı. Ama 1945'de Joseph
Melnik'in Almanya'yı serbestçe terkedebilmesini
sağlayacak bazı önemli dostları vardı.
Küba'da diktatör Batista onu büyük bir
hararetle karşılamış ve Peder Melnik yeniden
Roma ile ilişkiye geçmişti. Sonra, Fidel
Castro'nun iktidarı ele geçirmesiyle ona yine
yol gözükmişti.

Peder Melnik, sadece bilgi toplama ve
araştırma işleriyle yetinmemişti. Arada sırada
içindeki eylem isteğinin ön plana çıktığı da
olmuştu: Elinde otomatik bir tüfekte 1962'de
Bad Gosedsberg'deki Yugoslav Elçiliği'ne
Hırvatlara bağımsızlık verilmesi için saldırmış,

Batı Alman polisi de onu üzerindeki cüppesine saygı göstermeden beş sene hapse mahkûm etmişti. Ama Roma'daki etkili dostları sayesinde cezasının üçte birini bile çekmemişti.

O zamandan beri Vatikan ondan daha az göze çarpar işlerle ilgilenmesini istemişti ve Peder Melnik artık kendini küçük meçhul cinayetleri takdis ederek oyalıyordu, Oustachi merkezi Sidney'e taşınmıştı. Peder Melnik'in çok yolculuk etmesinin sebebi de buydu.

Ama, Danimarka yolculuğu diğerleri gibi değildi. Joseph Melnik bu defa kendi çıkarlarını Tanrınıninkilerden üstün tutuyordu. Yanında oturan yolcunun bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak cüppesinin üç düğmesini çözdü ve elini kemerinin altından midesini acıtan Luger P 08'e uzattı ve yan ceplerinden birine geçirdi.

Timsah derisi cüzdanının içine, özenle demirperdeden kaçan Otto Wiegand'ın macerasını anlatan gazete kupürünü yerleştirmişti.

Bu esnada Otto, Danimarka'ya doğru bir deniz yolculuğu yapıyordu. Yazıda kaçağın eski adının Ossip Werhun olduğu belirtilmişti Joseph Melnik'i İtalyan eğlencelerinden koparan bu isimdi.

O ve Ossip, Almanya'nın çöküşünden sonra 1945'in ilk aylarında zor anları paylaşmışlardı. Daha sonra ayrılmışlar ve o günden beri de Joseph Melnik arkadaşının öldüğüne kanaat getirmişti. Ona bu gazeteyi açtıran Tanrının parmağıydı. Bir kere daha Tanrının hikmeti ona yardımcı oluyordu.

Peder Melnik'in bu yolculuğu sadece eski bir arkadaşını neşeyle kollarının arasında sıkmak istemesinden kaynaklanmıyordu.

1944 Kasım'ında, o ve Ossip Werhun küçük bir gezi amacıyla İsviçre'de, daha doğrusu Vaduz'da bulunmuşlar ve SS'lerin hami teşkilatı ARANHA tarafından görevlendirilmişlerdi.

Almanya'ya geri dönmeden evvel de Vaduz Milli Bankası'na yirmi beş milyon dolarlık bozuk para teslim etmişlerdi.

O zamandan beri hep bu dolarları düşünmüştü. Hesap numarasını biliyordu ve bu parayı ona emanet edenler ölmüştü. Yirmi beş milyon doları ele geçirmek için sadece bir şey eksikti: Kendisinininkiyle birlikte Ossip Werhun'un imzası. Parayı yatırdıkları zamanki gibi.

Bu Danimarka'ya gitmeye değer bir şeydi. Düşünceler içinde kaybolan Peder Melnik, hostesin yumuşak sesiyle irkildi.

— Saat 16.10. Birazdan Kopenhag'a inmiş olacağız. Kemerlerinizi bağlamamızı rica ediyoruz.

*

**

36

37

Tel-Aviv Havalimanı'nda öldüresiye bir sıcaklık vardı. İskandinav Hava Yolları'nın büyük DC 8'i ile El-APa ait bir Boeing güneşin altında pişmekte olan ıstakozu andırıyordu. Boeing hemen hemen boştu. Araplar yabancı havaalanlarında İsrail uçaklar ma otomatik tüfekler ve el bombalarıyla saldırmayı kötü bir alışkanlık haline getirmişti. Bu yüzden de güvenlik önlemleri hissedilir oranda artırılmıştı. O kadar ki, neredeyse normal yolcuların zırh ve cankurtaran yeleği giymeleri isteniyordu...

Bu yüzden İskandinav Hava Yolları'nın jeti ağzına kadar doluydu. Hoparlörden bir anons duyuldu:

— İskandinav Hava Yolları'nın 333 sefer sayılı uçağıyla Zürih ve Kopenhag'a uçacak yolcuların uçağına binmeleri için 6 no'lu kapıda bulunmaları rica olunur.

Yona Liron, elinde yeşil kartıyla sakince ayağı kalktı ve sıraya girdi. Kalbi sıkıştıyordu. 1948'den beri ilk defa olarak İsrail'i terk ediyordu. Çevresindeki aileler İsrail'in korkunç yazından kaçmak için İskandinavya'ya tatile gidiyorlardı. İskandinav Hava Yolları'nın hostesi kartını aldı ve ona:

—İyi tatiller! diledi.

Yona gülümsemeye çalıştı. Ne tatildi ama!
Yol arkadaşları onun bu yolculuğunun
amacım bir bilselerdi...

Büyük jetin içinde yerini aldı, gözlerini
kapadı: Acaba, Ossip Werhun onu tamyacak
mıydı? Dünün aç ve zayıf on iki yaşındaki
küçük kıızıyla, bugünün esmer tenli, dolgun
vücutlu genç kadını arasında hiçbir ortak yan
yoktu. Acaba o da Ossip'i tanıyacak mıydı?

38

Bu sefer üniformalı olmayacaktı, yaşlanmış
olabilirdi. Belki de saçları dökülmüştü. Onu
saçsız olarak hayal etmeye çalıştı, başaramadı.

Büyük DC 8 pistte ilerlemeye başladı.

Yona Liron'u büyük bir hüznü kapladı.

Ansızın kendini Rovno Ormanı'nın
derinliklerinde büyük mezar çukurlarının
önünde hissetti. Bütün ailesi oradaydı.

Öleceklerini biliyorlardı. Kaderlerini tayin
eden adam büyük çukurlardan birinin
yanında duruyordu. Yaylın ateşi açıldığında
gözlerini bile kırpmamıştı. Elbisesinin
kolunun üstünde Bandera partizanlarının üç
dişli çatal biçimindeki armasını taşıyordu. İsmi
bütün bölgede tanınmıştı. Adı Ossip
Werhun'du.

Bulunduğu grup yaylın ateşiyle çukurlara
yığılmaya başladı? anda, bir dost onu ceset
yığınının üzerine hızla itmişti. Sesini
çıkarmadan öylece kalmış, akrabalarını,
ablalarını öldüren silah seslerini işitmiş, içi
kinle dolmuştu. Sonra, akşam olunca ormana
kaçmıştı. Partizanlar onu yeniden ele
geçirmişlerdi. Gerisi uzun bir hikâyeydi ve bu
hikâyenin sonunda da İsrail'e kavuşmuştu.

Hep Ossip Werhun'u bulmak için
çabalamıştı. Savaşın sonra, sonuçsuz kalan
düzinelerce mektup yazmıştı. Belki de Ossip
ölmüştü. Yavaş yavaş hatıraları silinmişti.
Senede bir kere, ormandaki o günün
yıldönümünde, Yona onu hatırlıyordu. Ama,
gazetedeki bu haber onu hemen harekete

geçirmişti. Yolculuk parasını toplamak için ona kırk sekiz saat gerekmişti. Bir saniye bile duraksamamıştı. Hiçbir şey yapmadan yaşayamayacaktı.

İskandinav Hava Yolları'nın büyük jeti gürültüyle havalandı. Yona kısa bir dua

39

mırıldandı. Yolculuk etme alışkanlığı yoktu. Gümrük memurlarının çantaları aramasından korkuyordu. Çünkü UZİ marka tabancayla iki şarjörünü izahat etmekte güçlük çekecekti.

*

**

DC 9 Kopenhag'a iniyordu. Uçak, yolcuların hava şartlarının elverişsizliğinden etkilenmeden terminale geçmesini sağlayan özel tünele yanaştı.

Dışarda çok güzel bir güneş vardı.

Birden, bir kadın sesi Almanca sordu:

—Prens Malko?

SAS geriye döndü ve havaalanını şaşırdığını sandı. Kendisine gülümseyen genç kız, Bangkok veya Tokyo' da doğmuş olmalıydı. Çok esmerdi. Badem gözleri bir Asyalınlıklar gibi hafifçe çekikti. Açık renk bir tayyör giymişti.

—Benim, diye cevap verdi Malko.

—Adım, Lise Kistrup. Amerikan Elçiliği'

nde Bay Clark'in bürosunda çalışıyorum.

Danimarka'daki günlerinizin iyi geçmesi için size refakat edeceğim. Ayrıca, Skagen'e de sizinle geleceğim...

Bu güzel bir sürpriz olmuştu. Lise bagajların geçişini kolaylaştırdı ve iç hatların çıkış salonuna geçtiklerinde Malko:

— Siz gerçekten İskandinavlı mısınız? diye sordu.

Lise güldü.

— Büyükbabam kuzeydendir. Eskimo ve Lapon kanı taşıyorum. Niçin? Yoksa beni çirkin mi buldunuz?..

Malko onu aksine ikna etmeye mecbur öldü. Lise yapacakları yolculuktan çok hoşlanmış a benziyordu.

— O kadar mutluyum ki, diye Malko'ya itiraf etti. Büromda sıkılıyorum. En azından bütün gazetelerin bahsettiği bir maceraya karışacağım...

Malko irkildi:

— Ne? Ama ben bu sırrın tamamen korunduğunu sanıyordum.

Genç kız yeniden güldü:

—Pek değil. Üç günden beri Norveç ve Danimarka gazeteleri bundan başka bir şey yazmıyor...

Eğer Steve burada olsaydı, Malko onu boğazlayabilirdi.

—Ama bu haberi kim yaymış?

Lise omuzlarını silkti:

— Sanıyorum Oslo'dan kaynaklanıyor...

Niçin, önemli mi?

— Farketmez, dedi Malko düşünceli bir şekilde.

Problemin bütün verileri değişmişti.

Kendisinin bu işe niçin verildiğini anlıyordu.

Deneyimli bir ajandı. Elçiliğin silik bir memuru yerine Otto Wiegand'ı o karşılayacaktı.

Danimarkalı genç kız ona şişkin bir zarf uzattı.

—İşte o adama vereceğiniz beş bin dolar.

Malko zarfı cebine attı.

— Size ayakbağı mı oldum? diye sordu

Lise.

—Pek değil, dedi Malko.

40 41

IV. BOLUM

Balık kokusu bir kunduzu bile aniden öldürebilirdi. Skagen'de her şey balık kokuyordu: Kahvaltı salonu, örtüler, üstübaşı temiz olmasına rağmen garson kız, otelin duvarları bile...

Krizantem'e gelince o da bu korkunç koku karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Bu ona Kore'deki toplu mezarları hatırlatıyordu.

Arada sırada burnuna kolonyalı bir mendili götürmesine rağmen, bir tek Lise pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Skagen kasabası büyük bir liman, geniş bir cadde ve gece gündüz balıkçı takalarının mal getirdiği iki büyük konserve balık fabrikasından ibaretti. Martı sürüleri gri binaların çevresinde dönüyor ve açık balık sepetlerine dalıyorlardı.

Ragona öğleye doğru geleceğinden, rıhtıma iniyorlardı. Malko Ford'u kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durdurdu. İskelede küçük balıkçı tekneleri vardı. Hava hâlâ kötüydü ve iri gri dalgalar balık kokan iskelenin üstünde patlıyordu. Kopenhag güneşinden sonra böyle kötü bir havayla karşılaşmak üzücüydü.

Malko, Lise ile beraber kapısında "Liman karakolu" yazan kırmızı tuğlalı binaya girdi. Gömleğinin kollarını sıvamış, puro içen iriyarı bir adam koltukta oturuyordu. Arkasında deniz haritaları ve gemi resimleri vardı. İçerde büyük bir telsiz cihazı bulunuyordu. Danimarkalı anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek

42

Malko ile Lise'i selamladı ve bölgesel gazeteyi okumaya devam etti.

Lise Danimarka diliyle konuşmaya başladı. Ragona'daki kazazedeye nasıl ulaşılacağını öğrenmek istiyordu. Adamın anlattığına göre, hiçbir büyük gemi Skagen Liman'na giremiyordu. Bu durumda kılavuz gemisi denizde iki mil kadar yol kat edip Ragona'ya gidecek ve yolcuyu alıp dokların tam ortasındaki gümrük binası olarak kullanılan kulübeye getirecekti.

— Kılavuz motoruna binme imkânı yok mu? diye sordu konuşmayı takip eden Malko. Danimarkalı kafasını salladı.

—Hayır. Sadece görevliler binebilir.

Malko ısrar etmedi. Lise, kendisini izlemesi için işaret etti. Danimarkalı adam merakla:

—Bu adamdan herkes ne istiyor, anladım, dedi.

Malko eli kapının tokmağında durdu.

—Herkes mi?

Adam açıklamak için purosunu ağzından çekti.

—Dünden beri kılavuz motoruna binmek isteyen üçüncü kişisiniz. Tabii gazetecileri saymazsak.

Malko gazetecileri otelde görmüştü. Şimdi, kalabalık bir grup halinde gümrük binasının yanında bekliyorlardı. Ama diğerleri kimdi? Parlak gözleri, yeşile dönüştü. İşte, Frank Thorpe'un programında öngörülme­yen bir şey daha çıkmıştı.

Danimarkalı purosunu söndürdü ve devam etti:

—Önce beyaz saçlı, uzun boylu bir papaz, sonra genç bir kadın ve siz. Dört etti bile...

— Peki size ne sordular? diye üsteledi

43

Malko.

— Sizin sorduklarınızı. Ama birlikte gelmediler...

— Bir tekne nereden bulunabilir? diye sordu Malko.

Danimarkalı limanı işaret etti.

—Oradan. Balıkçı tekneleri bugün açılmı yor. Deniz çok kötü.

Malko Lise'i Ford'un içine attı ve hızla balıkçı teknelerinin bağlı olduğu beş yüz metre ilerdeki uzun iskeleye vardılar.

Lise'in yöneldiği ilk denizci kesin bir şekilde konuşmayı reddetti. Teknesini boyamakla meşguldü. Diğer üç balıkçı teknesi boştu. Malko saatine baktı. Maden gemisi bir buçuk saat içinde burada olacaktı. Kaybedecek fazla zaman yoktu. Birden beyaz saçlı iri bir Danimarkalı, geçen asırdan kalma bir bisikletle gelip onların yanında durdu ve ne istediklerini sordu.

— Hemen, denize açılmak zorundayım, diye açıkladı Malko. Hızlı bir tekneyle. Adam kafasını salladı ve diğerlerinden daha büyük olan bir tekneyi işaret etti.

—Sandfjord'a bininiz. Rıhtımın en süratli teknesidir. Amcama aittir. Eğer istiyorsanız

gidip onunla konuşayım...

Amca, şişman ve kır saçlı biriydi.

Teknesinin tam karşısındaki babalardan birinin üstüne oturmuş balık ağlarını onarıyordu.

Kurnaz bir tavırla Malko'nun isteğini dinledi ve onun anlayamayacağı yöresel bir dille cevap verdi. Lise tercüme ederek:

—Bu havada denize açılmaya fazla istekli olmadığını söyledi, dedi.

Malko bir gemiyi karşılamak için hemen denize çıkmak zorunda olduklarını açıklamaya mecbur kaldı.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra amca, Malko için anlaşılmaz olan iki kelime söyledi. Yeğeni tercüme etti.

—Beş yüz dolar istiyor.

Doların Baltık Denizi'ndeki bu zavallı limana kadar ulaştığını görmek hayret edilecek bir şeydi.

— Eğer hemen harekete hazırlanırsak Ragona'nın yolunu ilk kesen biz olabilir miyiz? diye sordu Malko.

Karşılıklı yapılan tercümelere Sandfjord'un, Queen Elisabeth'ten sonra bu bölgedeki en hızlı gemi olduğu anlaşıldı.

— Dört yüz dolar ve hemen yola çıkıyoruz, dedi Malko.

Danimarkalı biraz tereddüt etti, sonra elini paralara doğru uzattı. Bu onun balık avından bir haftada kazandığı paraydı.

Malko tekneye uzatılmış tahta iskeleye yöneldi.

— Hemen hareket ediyoruz, diye emretti Malko. Lise, sizin otele dönmeniz daha iyi olacak. Kopenhag'a, dostumuzun çok aranan biri olduğunu haber veriniz.

Amca tekneye üç denizciyi ve yeğenini çağırды. Büyük dizel motoru çalıştırmaya başladı. Krizantem balıkçı teknesine mahzun gözlerle bakıyordu.

— Gel Elko, dedi Malko. Sana ihtiyacım olabilir.

Elko söyleneni yaptı ve gidip ön tarafa

yerleşti. İki eliyle sıkıca küpeşteye tutunmuştu. Malko, diğer rakiplerinin kim olduklarını ve özellikle nerede bulduklarını öğrenmek için

44 45
şatosunu bile verebilirdi. Amca kafasını salladı ve kumanda kabinindeki eski bir haritayı açtı.

— İşte kılavuz motorunun gideceği yer, dedi. Biz, on beş mil kadar batıya gidiyoruz. Diğerleri bizi izleyemez. Deniz çok kötü. Oldukça sallanacağız, sizi uyarıyorum. —Olsun! dedi Malko kahramanca.

Beş dakika sonra halatları çözdüler. Ağır ağır balıkçı teknesi limanda yol almaya başladı. Konserve fabrikaları boyunca ilerlediler ve Malko burnunu tıkamak zorunda kaldı. Mosmor olmuş Krizantem, bir tek kelime bile etmiyordu. Skagen Burnu tarafından korundukları için deniz henüz fazla etkili değildi. Tekne rahat bir şekilde yol alıyordu. Açık denize çıkınca, Malko teknenin bir girdaba yakalandığını sandı. Ön taraf iki metre suya gömüldü. Kaptan köprüsü yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Dizel motorun gürültüsü arttı.

Krizantem iki büküm olmuş, Malko ise bütün gücüyle dayanmaya çalışıyordu. Bir saat sonra kaptan kolunu ileriye uzattı.

Gri dalgaların ortasında, ufukta, çok küçük bir nokta görünmüştü. Danimarkalı kabinden dışarı sarktı ve bağırdı.

—İşte, orada!

Malko dürbünü aldı ve uzaktaki noktaya doğrulttu. Gerçekten bu bir gemiydi, oldukça büyüktü ve suya yarı yarıya gömülmüştü. On beş dakika geçti. Meçhul gemi hatırı sayılır şekilde yaklaşmıştı.

—Telsizle temas kurmaya çalışın!

—Cevap vermiyorlar. Ya telsizi dinlemiyorlar, ya da aynı dalga uzunluğunda değiliz.

Malko gemiyi nasıl durduracağını bilmiyordu. Balıkçı teknesinin yanında onun sürati oldukça fazlaydı. Bu soruyu Danimarkalıya

sordu. Kaptan şimdi dümeni maden gemisine doğru kırmıştı. Sol eliyle bir megafonu tuttu ve Malko'ya uzattı.

—Yanlarına iyice yaklaştığımızda, onlara bununla seslenirsiniz. Telsizden daha emindir...

On beş dakika daha beklemek gerekti.

Elinde megafonla, Malko ön tarafta duruyordu. Krizantem'in yanına yerleşmişti.

Gemi çok heybetliydi. Balıkçı teknesi, maden gemisiyle paralel olmak için döndü. Koca gemi gittikçe büyüdü. Güvertede bir sürü insan belirdi. Merakla bu küçük balıkçı teknesine bakıyorlardı.

Malko megafonu ağzına götürdü ve ciğerlerini patlatırcasına bağırdı:

—Otto Wiegand! Otto Wiegand! Geminiz de Otto Wiegand adında biri var mı?

Megafon güçlüydü. Maden gemisinin güvertesinde bir hareketlenme oldu ve yuvarlak yakalı, kırmızı kazaklı bir adam aşağıya baktı. Çevresini bir sürü denizci sarmıştı. Malko'nun elinde yirmi dört sene evvel çekilmiş bir fotoğraftan başka bir şey yoktu ve uzaklık çok - fazlaydı. Ama aradığı adamın o olduğunu tahmin etti. Çağrısını tekrarlardı.

Kırmızı kazaklı adam merhaba anlamında kolunu salladı. Malko'nun aklına Frank Thorpe'un söylediği şey geldi.

—Rinaldo! diye gürledi megafon. Rinaldo, beni duyuyor musunuz?

Bu, General Donovan tarafından yirmi dört sene evvel verilmiş kod adıydı.

Bu kez adam küpeştenin üzerine iyice eğildi ve çılgınca kollarını salladı.

47

46

— Bizim gemiye binin! diye emretti megafon.

Can sıkıcı rastlaşmalardan kurtulmanın en iyi yolu buydu.

Gemi güvertesinde, kırmızı kazaklı adam ile tartışan uzun boylu denizci Ragona'nın

kaptanı olabilirdi.

Küçük balıkçı teknesi zorlanmaya başlamıştı. Karada söylenenlere rağmen, fazla sürat yapamıyordu. Eğer Ragona durmazsa, ona yetişemezlerdi. Malko megafonu yeniden aldı.—

Durun! diye bağırdı. Otto Wiegand'ı teknemize almak zorundayız.

Bekleyiş iki veya üç dakika sürdü. Sonra balıkçı teknesiyle maden gemisinin arasındaki mesafe kapanmaya başladı. Görünmez bir telle bağlılarmış gibi iki gemi aynı anda yavaşlıyordu. Tamamen durmak için bir mil daha gitmek zorunda kaldılar. Malko yeniden megafonu ağzına götürdü.

—Otto Wiegand!

Aynı anda, birkaç denizci Ragona'dan aşağıya bir ip merdiven sallandırmaya başladı. Danimarkalı yavaş yavaş balıkçı teknesini mümkün olduğu kadar hareketsiz duran gemiye yanaştırdı.

Otto Wiegand geminin küpeştesine çıktı ve ip merdivenden aşağıya inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde kafasını çevirdi ve Malko adamın suratını gördü. Yorgun hatlarının içinde sert ve solgun gözler kendini belli ediyordu. Hemen hemen dazlaktı ama tükenmez bir enerjisi vardı. İplere tutunuşu görülmeye değerdi...

Adamla balıkçı teknesinin arasında yaklaşık iki metre vardı.

48

—Atlayın! diye bağırda megafonla Malko. Tam zamanıydı. Maden gemisi çoktan makinelerini çalıştırmıştı.

Otto Wiegand kendini bıraktı, güvertenin üstünde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Nefes nefeseydi. Elli beş yaşından fazla gösteriyordu, ama geniş omuzları bunu yalanlar gibiydi.

Malko ona doğru yaklaşarak:

—Gemiyi deniz ortasında durdurmak için bazı önemli sebeplerim vardı, diye söze

başladı.

Otto Wiegand ona şüpheyle baktı.

—Siz kimsiniz?

—Prens Malko Linge. Diyelim ki ortak dostlarımız var. Siz Rinaldo'sunuz ve bu size çok uzun bir süre evvel verilmiş bir ad, 1945'te, yanılıyor muyum?

Otto Wiegand cevap vermedi, ama biraz olsun rahatlamıştı. Şimdi balıkçı teknesi bütün süratiyle Ragona'dan uzaklaşıyordu. Adam, gemiye alayla baktı, sonra Almanca mırıldandı:

—Bu uğursuz gemiden ayrıldığıma memnunum.

—Onlar hayatınızı kurtardı, diye belirtti Malko.

Otto Wiegand sevimsiz bir gülümsemeyle altın dişlerini gösterdi...

—Ah! Başka türlü yapamazlardı! Bu aptal kaptan beni Ruslara teslim etmek istiyordu! Birden suratı asıldı ve homurdandı:

—Her neyse, sizin gerçekten kim olduğunuzu nasıl bileceğim?

Malko güldü.

—Öğleden sonra sizi, Kopenhag'daki ABD Konsolosluğu'na götüreceğim. Konsolosla biz-

49

zat kendiniz konuşacaksınız. New York uçağına binene kadar da size sevimli bir rehber ayarladılar.

—Şimdilik New York'a gitmek istemiyorum, diye kesti Wiegand. Kimse de beni oraya gitmem için zorlayamaz.

—Sizi zorlamak söz konusu değil, dedi Malko. Sadece Danimarka'da kalmak istemeyeceğinizi düşünüyordum. Amerika'nın sizin durumunuzdaki bir kişi için daha emin olduğunu samyorum...

Otto Wiegand'ın ince dudakları düşünceli bir şekilde büküldü.

—Önce Stockholm'e gitmek zorundayım, daha sonra düşünürüz.

Malko omuzlarını silkti.

—Ne isterseniz yapabilirsiniz. Ben sadece, sizin cebinize bir miktar para koymak ve ABD'ye giriş vizesi alana kadar size gözkulak olmak için emir aldım. Sonra, istediğinizi yapabilirsiniz...

—Tıpkı bir ayının hayvanat bahçesinde dilediğini yapması gibi. Ama oradan çıkmamak şartıyla...

—Size bir oda kiraladım, dedi Malko. Gümrük formalitelerini hallettikten sonra, Aalborg'dan Kopenhag'a kalkan uçağa binmeden evvel biraz dinlenebilirsiniz. Uçak saat 17.45'te havalanıyor.

Otto Wiegand memnun bir şekilde homurdandı ve cevap verdi.

—Stockholm'e gitmek zorundayım. Çok çabuk.

—Niçin?

—Karım, Stephanie beni orada bekliyor. Beraber kaçmamız çok tehlikeliydi.

Malko zoraki bir gülümsemeyle kafasını salladı. Saygı duyulacak bir kadın olmalıydı.

—Anlıyorum. Ama ona telefon edebiliriz. Elçilikten ona gözkulak olmalarını ve yolculuğunda kolaylık göstermelerini isteyeceğim. Almanın elçiliklere güveni yok gibiydi.

—Onu gidip bulmayı terciin ederim...

Ne de olsa, onun karısıydı.

Kıyıya uzaklıkları bir milden fazla değildi.

Uzakta, maden gemisi ile kılavuz motoru buluşmuştu.

On beş dakika sonra, ilk konserve fabrikasını geçiyorlardı. Otto Wiegand burnunu tıkadı ve Malko'ya doğru döndü.

—Burada bir toplu mezar falan mı var?

Toplu mezarları biliyor olmalıydı. Malko ona konserve balık fabrikalarının bulunduğunu açıkladı.

İskelede üniformalı iki polis duruyordu. Yirmiden fazla gazeteciye ve fotoğrafçıya zorlukla engel olmuşlardı. Polisler hemen Otto Wiegand'ın etrafını sardılar ve Malko'ya gümrüğe onunla birlikte girmesine izin

vermediler. SAS dışarda gazetecilerle birlikte kaldı. Neyse ki Lise, ABD Konsolosluğu'nun resmi görevlisi olarak içerdeydi. Eliyle Malko'ya neşeli bir işaret yaptı. Malko kafasını salladı, sinirlenmişti.

Malko her şeyin beş dakikada biteceğini sanıyordu. Ama on beş dakikanın sonunda, Lise barakanın kapısını açtı. Endişeliydi. Yanında yeşil paltolu, uyuşuk suratlı iki yabancı vardı. Arabanın içinde bekleyen Malko'ya doğru yürüdü.

—Çok sıkıcı, diye açıkladı. Kopenhag Bay Wiegand'ın Danimarka'ya girme iznini henüz

50

51

yollamamış. Halbuki ben vizesinin fotokopisini İçişleri Bakanlığı'na göndermişim. Bu tam bir fiyaskoydu!

—Onu yeniden denize mi atacaklar? diye sordu Malko sınırlı bir şekilde.

Lise kızardı:

—Oh, hayır! Bu iki bey İçişleri Bakanlığı'ndan. Kâğıtları gelene kadar Otto Wiegand'ın Scandia Oteli'nde kalmasını sağlamakla görevlendirilmişler. Bu bir veya iki günlük bir mesele.

Malko gülmesini zorlukla engelledi. Eğer bu iki adam sivil polis değilse, Krizantem de Kudüs'ün başmüftüsüydü.

— Öyleyse hepimiz Scandia Oteli'ne gidiyoruz, dedi Malko. Fikirlerini değiştirip Otto Wiegand'ı yeniden denize atabilirler.

Lise tahta kulübeye döndü ve sınırdan köpürmüş Otto Wiegand'la birlikte yeniden çıktı. Adamın seyrek saçları dağılmış, suratı saldırıya uğramış gibi buruşmuştu. Küfrederek kendini Ford'un içine attı ve Malko'ya bağırdı.

— Nerede telefon var? Nerede? Telefon etmeye mecburum.

Scandia'ya varmaları beş dakikadan fazla sürmedi. Otto arabadan fırladı ve küçük hole daldı. Gazeteciler ve fotoğrafçılar da peşinden.

Scandia daha çok bir aile pansiyonu gibiydi.
Küçük, temiz ve kokudan fazlasıyla etkilenmiş
bir yerdi.

Malko Almanın nereye gittiğini düşünüyordu.
O sırada Otto Wiegand bir telefon
kabininden çıktı ve onlara doğru geldi. Mavi
gözleri hüznüydü.

—Stockholm'e telefon ettim, dedi Malko'
ya. Karım orada değil.

Şaşkın ve üzgündü. Halbuki Ragona'dah
inerken Malko'ya katı ve acımasız biri olarak
görünmüştü.

—Belki başka bir oteldedir, diye teselli etti
Malko. Veya geç-kalmıştır.

Otto Wiegand holde hareketsiz cevap
vermeden duruyordu. Malko onu kolundan
tuttu.

—Öyleyse, yemek yiyecek vaktimiz var,
dedi. Çünkü yeni bir emre kadar buraya
çakılısınız.

Yemek salonuna kadar konuşmadan
gittiler. İçerisi fazla kalabalık değildi.
Müşterilerin büyük çoğunluğunun
Danimarkalı olduğu belliydi. Bu arada
Malko, durmadan onları izleyen, kalkık
burunlu, esmer, siyah saçlı genç bir kadın farkettiler.

Tek başına bir masaya oturmuştu. Önünde
hiç dokunmadığı belli olan bir kahve fincanı
duruyordu. Malko, kadının orada bir raslantı
sonucu olmadığı hissine kapıldı. Skagen'e bu
koku yüzünden pek turist gelmezdi... Malko
düşünecek pek zaman bulamadı. Beklenmeyen
biri yemek salonunun kapısında belirmişti.

Adam, hatırı sayılır göbeğinin dışında,
parlak cüppeli, atletik yapılı bir rahipti. Birden
rahip gözlerini Otto Wiegand'a çevirdi ve
gerçek bir sevinç çığı attı.

Üç adımda salonu geçti. Malko ve
Krizantem içgüdüsel olarak Almanı korumak
için, ayağa kalktılar. Ama rahip, Otto'nun bir
metre önünde durdu ve kollarını uzattı.

—Ossip! diye bağırdı. Sevgili Ossip! Tanrı
sonunda bizi birbirimize kavuşturdu!

Skagen'de birine rastlamak için gerçekten

52 53

kutsal bir tesadüf gerekiyordu. Bu saygıdeğer rahip herhalde cennete gidecekti.

Alman iskemlesine yığılmış gibiydi. Sağ eli masadaki bir bıçağın sapını tutuyordu ve Malko ani bir hareket yapmamanın daha iyi olacağını düşündü. Rahip de aym şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü uzaktan sevgi gösterilerine devam etti.

— Ossip, diye yeniden seslendi. Beni hatırlamadın mı? Dostun Joseph Melnik. Herkes susmuştu, salonda bulunan Danimarkalılar merakla izliyorlardı. Melnik adıyla Otto Wiegand' in yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi. Eh bıçağı bıraktı.

Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

— Ah! Joseph! Senin öldüğünü samyordum. Seni kurşuna dizdiklerini düşünüyordum.

Peder Joseph Melnik'in kuvvetli kahkahası camları titretti.

— Beni kurşuna dizmek ha! Tanrıya yaptığım bunca hizmetlerden sonra! O, beni himaye etti.

Kurşuna dizmek kelimesi, Almanca bilenleri ürkütmüştü. Danimarka'da çok nadiren rahipleri kurşuna dizerlerdi. Ama Malko bu tür sürprizlere alışıktı. Otto Wiegand'ın enteresan ilişkileri vardı.

— Bana oturmamı söylemeyecek misin? diye sitem etti Peder Melnik. Seni görmek için çok uzaktan geldim!

Otto her türlü anlama gelebilen bir hareket yaptı. Rahip bir iskemle çekerek Malko'nun yanına oturdu. İri ve kıllı elini SAS'a uzattı.

—Bayım, bir Tanrı düşmam mısınız? diye sordu.

54

Bu, Malko'ya gerçek manasında sorulmuş bir soru değildi. Nazikçe, cevap verdi:

—Sanmıyorum.

—Öyleyse, Tanrı sizi korusun!

Hızla istavroz çıkardı. Şaşırın Krizantem hiçbir şey anlamadan bakıyordu. Rahip Otto Wiegand'a eğildi ve Malko'nun Ukrayna diline benzettiği bir lisanla kulağına fısıldamaya başladı. Otto önce ona şaşkın şaşkın baktı, sonra gözleri kurnazlıkla parladı. Sonuçta, Peder Melnik Almanın sırtına hızla vurdu ve garson kıza doğru seslendi.

— Şarap, şarap istiyorum! Arkadaşımın dönüşünü kutlamak için en iyi şarabı getirin. Malko bu adamın gerçekten papaz olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Malko'nun düşüncesini okumuş gibi, rahip hafifçe ayağa kalktı ve yüksek sesle konuştu:

— Kendimi tanıtmayı unuttum: Joseph Melnik, çok sevgili şefim Pogloviç Ante Paveliç'in komutası altındaki Ukrainska Poustanska Armia'nın 1942'den 1945'e kadarki başrahibi. Tanrı günahlarını affetsin! Malko, savaş sırasında Almanlara bağlı Ukraynalıların yaptıklarını biliyordu.

— Savaş bitti! dedi soğukça. Ve Ante Paveliç öldü...

Peder Melnik'in gözleri alayla parladı.

—İnananlar için devam ediyor, dedi vecize yumurtlar gibi. Son nefesime kadar kilisenin düşmanlarına karşı savaşacağım.

—Otto Wiegand'dan ne istiyorsunuz? diye sordu Malko. Kendisi çok yorgun ve dinlenmesi gerekiyor.

— Bu, sevgili dostum, bizimle Tanrının arasında ufak bir sırdır. Bu sırrı öğrenebilece-

55

ğinizi sanmıyorum.

Malko Almanın gözlerini aradı.

—JosephMelnik'le olan ilişkilerim sadece beni ilgilendirir, dedi Otto. Stockholm'den döndükten sonra ufak bir yolculuk yapacağım. En fazla iki veya üç günlük. Bu benim için çok önemli...

—Nereye?

Alman kafasını salladı.

—Bunu size söyleyemem. Benimle gelme

niz söz konusu bile değil.

Bir garson kız Otto Wiegand'm kulağına eğildi ve yemek salonuna açılan holü işaret etti.

Alman başını gösterilen yöne doğru çevirdi ve bir anda yüzündeki kan çekildi.

Malko da başını çevirdi.

Küçük hol, bu güzel yaratığın belirmesiyle biraz daha daralmış gibiydi. İri mavi gözleri vardı. Çok az makyaj yapmıştı. Ağzı yarı aralık, burnu uzun, ince ve kalkıktı. Sarı, parlak ve çarpıcı saçları bilinçli olarak dağınıktı. Çok güzeldi ve hafif dolgun bacaklarını saran uzun siyah çizmeleri bu iç gıcıklayıcı güzelliği tamamlıyordu. Ama yine de bu çekiciliğin altında bir soğukluk hakimdi.

Kadının yanında elli yaşlarında bir adam vardı. Saçları hayret edilecek derecede beyazdı ve yüzü bir erkek için çok zarif hatlara sahipti. Kadın ve adam Otto Wiegand'a bakıyorlardı.

Alman ayağa kalktı, kaskatı kesilmişti.

Malko onun mırıldandığını duydu:

—Stephanie! Stephanie veBoris!..

56

V. BÖLÜM

Hızla doğrulan Otto Wiegand iskemlesini devirdi ve bir füze hızıyla salonu geçti. Yemek yarım kalmıştı. Malko bir saniye sonra Almanın peşinden gitti.

Otto Wiegand'ın yanında, konuşmaları dinledi. Yeni gelenler onun varlığından rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Adam çok yumuşak bir sesle Almanca konuşmaya başladı.

— Boşu boşuna Ragona'yı bekledik, diye sitem etti. Niçin gemiyi bu kadar çabuk terkettiniz?

Çok uygar bir soruydu. Hiçbir gerginlik yoktu. Ama sanki Otto adamın sorusunu duymamıştı. Gözlerini kadından ayırmıyordu.

Onu dirseğinden tutmak için kolunu uzattı.

Ama kadın belli belirsiz bir hareketle buna izin

vermedi. Şahane mavi gözleri anlamsızdı.

— Stephanie! diye içini çekti Otto

Wiegand. Buraya nasıl geldin?

Memnun olmuştan çok korkmuşa
benziyordu.

Kadın gözlerini ona dikti ve alaycı sert bir
sesle konuştu:

—Buradayım, anlıyorsun değil mi?

Berlin'in Tempelhof bölgesinde
yaşayanlara mahsus bir aksam vardı. Otto
Wiegand ilerledi ve kızı kollarına almak istedi.

—Stephanie!

Bu kez kız suratını asarak ondan kabaca
kurtuldu.

57

Otto titreyen sesine hakim olmaya
çalışarak:

—Yetti artık, ne var? Niçin beni itiyorsun?

Ben senin kocamm, dedi.

—Kocam ha!

Kadın bu kelimeyi o kadar büyük bir
nefretle söylemişti ki. Malko karşısında duran
adam için üzüldü. Yoksa bu kadın, Otto'yu
Stockholm'de bekleyen karısı mıydı? Beyaz
saçlı adam, Otto Wiegand'ı aşağılayıcı ve
alaycı bakışlarla seyrediyordu»

Alman yeniden karısını kollarına almaya
yeltendiği sırada, lafa karıştı. Çok kibardı.

—Uçağınızın ansızın bozulduğunu öğren
dik, sevgili Otto. Boğulabilirdiniz! Neyseki,
Ragona tarafından kurtarıldınız... Stephanie
sizi karşılamak için benimle gelmeyi çok istedi.
Sizinle birlikte memleketine dönmek için acele
ediyor. Değil mi, Stephanie?

Alman kadın zorlukla gülümsedi.

— Elbette. Zavallı Otto, çok yorgun
olmah. Onu dinlendireceğim...

Ya da gebertene kadar suratına bir yastık
bastracaktı! Boşanmak için iyi bir yoldu.

Bütün konuşmaları dinleyen Malko bir
kanıya vardı. Durum açıktı: Henüz bilmediği
bir sebepten dolayı, Wiegand'm karısı düşman
safına geçmişti. Otto'nun tanıdığı bu beyaz saçlı

adam Doğu Bloku'nun bir ajamydı ve güzel Stephanie sayesinde yolunu şaşırması koyunu yumuşaklıkla, baba ocağına geri döndürmeye çalışıyordu.

Otto, ne düşündüğünü anlamak için karısına bakıyordu. Durum hiç de kolay değildi.

Alman soğukkanlı görünüşünü kazanmıştı.

58

Kendi de bunun farkındaydı. İlk andan itibaren, gerçeğe bütün varlığıyla isyan ediyordu. Otto bu kızın delisiydi ve bu yüzden de onu suçlamak büyük bir haksızlık olurdu.

Doğruyu söylemek gerekirse Malko Otto'nun karısını çirkin bir kocakarı olarak düşünmüştü. Zaten öyle olsaydı hiçbir sorun çıkmazdı. Otto karışma alçak sesle:

—Beni hiç sevmiyorsun, Stephanie! dedi.

Eğer oraya geri dönersem, bana ne yapacaklarımı biliyorsun. Gençliğinden faydalanmak için Batı'da yaşamayı isteyen sendin. Niçin fikir değiştirdin?

Kadın cevap vermedi. Birden Malko'nun arkasında müzikal bir ses duyuldu:

—Ne oluyor, sevgili dostum Ossip?

İri göbeği, sallanan kulaklarıyla bir yağ tulumunu andıran Peder Melnik, Otto'nun çevresindekileri süzüyordu. Otto zoraki bir şekilde gülümsedi.

— Her şey yolunda, Joseph. Sadece dostlarımı buldum, çene çalıyoruz.

— Masamıza buyursunlar, dedi rahip yumuşak bir sesle.

Topluluğu yarararak Stephanie'nin koluna girmişti bile. Otto, Malko ve beyaz saçlı yabancı onu izlediler. Masaya oturmadan evvel beyaz saçlı adam elini Malko'ya uzattı.

— Adım Boris Sevçenko, dedi Almanca olarak.

—Benimki de Prens Malko Linge.

İkisi de birbirlerinin burada niçin bulunduğunu biliyorlardı.

Birden Stephanie ayağa kalktı. Malko'ya

uzun ve manalı bir şekilde baktıktan sonra herkese hitap ederek:

59

—Dinlenmeye gidiyorum, dedi.

Otto Wiegand karısının peşinden giderek holde bir süre konuştu. Döndüğünde sanki on yaş birden ihtiyarlamıştı. Hatları çökmüş, gözleri kanlanmıştı. Boris ona alaycı bir şekilde baktıktan sonra ayağa kalktı ve gitmeden evvel başıyla selamladı.

Malko, Peder Melnik'in sırnaşıklığından kurtulmak için Otto Wiegand'ı kolundan tuttu ve çekti. Alman karşı koymaksızın kendini bıraktı. Dışarı çıktılar ve binaların bulunduğu alanda yürümeye başladılar. Yağmur dinmişti.

—Evet?

Malko sorusunu iki defa tekrarlamak zorunda kaldı. Otto Wiegand irkildi ve cansız bir sesle:

—Stephanie bana ihanet etti. Oraya geri dönmemi istiyorlar. Beni affedeceklerini söylüyorlar, dedi.

Malko omuzlarını silkti:

—Çocuklaşmayın. Neler olacağım biliyorsunuz.

—Evet, biliyorum.

Evet diyordu, ama yine de olacakları tamolarak düşünmüyordu.

—Stephanie kimdir?

—Bir Berlinli. Servisimde sekreter olarak çalışıyordu. Sonra evlendik. Ona aşığım. Farkındasınız değil mi? Buraya kadar her şey iyiydi. Bakın, yemek bile pişirir, beni çok sevdiğini tekrarlardı...

—Peki Boris?

—Bir Rus. Serviste benimle aynı işi yapan biri. Onu dostum samyordum...

—Güzel, dedi Malko. Biraz düşünmem gerek. Burada, sizinle olduğum sürece hiçbir

60

şeyden korkmayın. Sizi kaçıramazlar. Ortadan kaldırmaya kalkışacaklarını da sanmıyorum. Tarafsız bir ülkedesiniz ve Danimarkalıların

koruması altında olduğunuzdan böyle bir şeye girişmeyeceklerdir. Planımızda hiçbir değişiklik yapmıyoruz. Danimarkalılar size gereken izni verdiklerinde ABD'ye kalkan ilk uçağa bineceksiniz.

— Ama, gidersem bir daha Stephanie'yi asla göremem, dedi Otto Wiegand.

— Size yaptıklarından sonra, hâlâ onu görmeyi istiyor musunuz? Stephanie bu ihanetini size nasıl açıkladı?

— Boris ona Rinaldo konusunda benden şüphelendiklerini söylemiş. O da beni gözleyeceğine dair söz vermiş. Parti'nin benim için yaptıklarından sonra onlara ihanet etmem, Stephanie'yi İğrendirmiş. Çok namuslu, aynı zamanda iyi bir komünisttir. Durum pek üzücü değildi, hatta komikti de. Hoppa Stephanie bir vatansever ha!.. Böyle düşünmek için Otto gibi delicesine aşık olmak gerekiyordu...

— Eğer geri dönerseniz sizi kurşuna dizerler, dedi Malko. Yani Stephanie'yi yine kaybedeceksiniz.

Otto cevap vermedi. Stephanie'nin varlığı bütün benliğini kaplamıştı. Daha bir hafta öncesine kadar olan beraberliklerini, sevimlerini, mutluluklarını hatırlıyordu. Her şeyin bittiğini düşünmek istemiyordu. İçmek, nefes almak gibi Stephanie'ye şiddetle İhtiyacı olduğunun farkındaydı.

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Zaman kazanmak istiyorum, diye

61

açıkladı Alman. Onu fikrinden caydırmayı deneyeceğim. Boris tarafından kandırılmış olmalı, Onları ayırmak lazım...

Yapışık ikizleri ayırmak kadar zor, diye düşündü Malko.

— Bana yardım edin, diye yalvardı Otto Wiegand. Elinizden geleni yapın. Beni hâlâ sevdiğine eminim...

Körlüğün bu derecesi Lejyon Donör Niş

anı'na layıktı!

Malko içini çekti. Yeniden başlıyordu. Kolay bir görev yerine yine karşısına zorlu bir iş çıkmıştı. Danimarka makamlarının burnunun dibinde Boris'e zor kullanmaktan başka çaresi yoktu.

VI. BÖLÜM

Peder Melnik'in iri vücudu, bir yılan kıvraklığıyla odanın içine süzüldü. Bir parmağını dudaklarına götürmüş,,yatağında doğrulan Otto Wiegand'a sesini çıkarmamasını işaret ediyordu. Alman yorgun bir şekilde kendini yeniden yatağına attı. Bir saat evvel odasına dönmüştü. Bir an, karısıyla beraber olan Danimarkalıyı öldürmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Stephanie onun yerine bir başkasını bulabilirdi...

Rahip kendine bir koltuk çekti ve Almanın yanına oturdu. Olağan bir hareket gibi iri kulaklarından birini karıştırdı ve endişeli bir tonla sordu:

—Neler oluyor?

—Köşeye sıkıştırıldım, beni ele geçirmek istiyorlar.

Peder Melmk şefkatli bir sesle:

—Size yardım etmek istiyorum, dedi. Sizi korumak, bütün bu insanlardan uzaklaştırmak lazım. Uzun bir süreden beri bu küçük hazine bizi bekliyor...

—Beni ilgilendirmiyor, Joseph...

Peder Melmk, Tanrının kutsal adını anarmış gibi irkildi.

— Ossip, yirmi beş milyon dolar söz konusu.

— Biliyorum, biliyorum... Ama şu anda kafamda başka şeyler var.

Rahip, yirmi beş milyon doları saf dışı bırakabilen bu şeyin ne olduğunu boşuna

63

62

bulmaya çalıştı.

—Bana her şeyi anlatın, sevgili dostum

Ossip. İyi gözükümüyorsunuz, dedi yalvarırca
sına.

Alman bir an tereddüt etti. Ne olursa olsun,
Stephanie'den bahsetmek onu rahatlatıyordu.
Neler olduğunu ve bunların sebeplerini rahibe
anlattı. Peder Melnik Almam takdis edermiş
gibi kıllı ellerini uzattı ve teskin ederek:
—Ama dolarlarınızla Stephanie'den daha
güzel on tane, yüz tane kız bulabilirsiniz, dedi.
Otto kafasını salladı.

—Biliyorum, Joseph. Ama ben yalnız onu
istiyorum. Onu göremeyeceğimi düşündüğüm
de çıldırarak gibi oluyorum. Benimle kalaca
ğına emin olsam bütün paramı ona verirdim...
Peder Melnik sitemle ona baktı.

—Sevgili dostum, diye sakince konuştu.
Bu kadın sizin kötülüğünüzü istiyor, onu
yolunuzdan ekarte etmelisiniz. Boris'e gelince,
onunla ben ilgilenirim...

Elini cüppesinin sağ cebine daldırdı ve
içinden uzun namlulu oldukça eski bir Luger P
08 çıkardı. Silahla oynayarak konuştu.

—Bunu hatırlıyor musunuz, sevgili Ossip?
Yammdan hiç ayırmıyorum. Bunun sayesinde
bir sürü inançsız Tanrının katına gönderdi
ğimden kendimle övünebilirim. Bu Rus ilk
olmayacak.

Otto bir sigara yaktı ve tasayla gülümsedi:
—Joseph, Boris'i öldürseniz bile bu hiçbir
şeyi değiştirmez. Yerine bir başkasını yollarlar.
Sonra, bu benim de aklımdan geçti. Onu
benim öldürmem gerekiyor.

Şüpheye düşen Peder Melnik, iri ve kıllı
parmağını Almanya yöneltti.

— Ossip, oğlum, bir aptallık yapmayın.
Biliyorsunuz ki Tanrı intihar etmeyi kesinlikle
yasaklamıştır. Sonsuza dek günahkâr
kalırsınız.

Böylece dolarlar da sonsuza dek Vaduz'un
sağlam kasalarında saklı kalabilirdi.

Otto rahibi sakinleştirdi:

— Hiçbir şeyden korkmayın, Joseph.
İntihar etmeyeceğim. Hayatı ve Stephanie'yi

çok seviyorum.

Rahip gır dağındaki gıcığı temizledi, sol kulağını sinirli sinirli kaşdı.

—Bir çözüm yolu daha var, diye,teklif etti.

Evrakları burada imzalamanız mümkün.

Böylece ben de tek başıma gidip parayı çeker, payınızı getiririm...

Bu öneri Otto'yu samimi bir şekilde güldürdü.

— Sevgili Joseph, dedi, benim payımla isterseniz Kremlin'i havaya uçurabilirsiniz. Paramın yararlı işlerde kullanılmasını görmeyi tercih ederim. Biraz sabredin, eğer her şey yolunda giderse, sizinle Vaduz'a geleceğim.

—Ya gitmezse?

Otto kaderci bir hareket yaptı.

— Dolarlar oldukları yerde kalacaklar.

Onlar olmadan yirmi üç sene yaşadınız.

Bozulan Peder Melnik ayağa kalktı ve Almanya istavroz çıkarttı.

—Tanrı sizi korusun, oğlum! dedi. Şimdi iyi bir uyku çekin, sonra konuşuruz. Daha iyi düşüneceksiniz, eminim. Bu kadm bir mey danda yakılmaya ve külleri rüzgâra savrulma ya layık biri.

Gözlerinde şeytani bir ışık parlıyordu. Otto yataktan fırladı ve rahibi cüppesinin yakasın-

64 65

dan yakaladı. Geri çevirdi ve sırtını duvara dayadı, gözleri deli gibiydi.

—Eğer Stephanie'nin saçının bir tek teline dokunursan, ihtiyar köpek, seni Ukrayna'da partizanlarla yaptığın gibi canlı canlı şişe geçiririm.

Peder Melnik kurtuldu ve gözlerini Otto'ya dikti.

—Tanrı yolunda hizmet veren biriyle böyle konuşmakla hata ediyorsunuz. Onu bu tür düşüncelerle suçlayamazsınız. Sizin ve bu zavallı günahkâr kadın için dua edeceğim. Bu suçlayıcı sözlerden sonra Peder Melnik kendini koridora attı. Ağır adımları eski döşemeyi titretiyordu. Onun gözden

kaybolmasından sonra, Otto Stephanie'yi ortadan kaldırmak için bazı ciddi önlemler alması gerektiğini düşündü.

*

**

Malko saatine baktı: Bir buçuktu. Skagen' de uyumayan bir tek Otto ile o vardı. Krizantem, Peder Melnik'in Otto'yu ziyaret etmesini gözlemiş, ama iki adamın ne konuştuklarını tamamen anlayamamıştı. Soyunmaya başladığı sırada, koridorda bir gürültü oldu. Malko ayağa fırladı ve kulağını kapıya yapıştırdı.

Biri sessizce koridorda yürüyordu. Malko hemen Stephanie'yi düşündü. Hâlâ ne dolaplar çeviriyordu? Birkaç ayak sesi daha duydu, sonra Otto Wiegand'ın kapısına iki kere hafif hafif vuruldu.

Almanın odasında bir hareketlenme oldu ve kapı açıldı. Alçak sesle konuşulan birkaç kelimeyi Malko anlayamadı, sonra kapı Otto

66

ve yabancıнын içeri girmesiyle yeniden kapandı. Malko yerini değiştirdi ve kulağını duvara dayadı. Önce yalnızca bir kadın sesinin mırıltılarını duydu.

Aniden Otto Wiegand bir çığlık attı.

Sesinde şaşkınlık ve korku vardı...

Kadının sesi yükseldi. Bir sandalye devrildi ve yerde yuvarlandı.

Malko koridora fırladı ve Almanın kapısını bir tekmede açtı.

Gördüğü manzara karşısında olduğu yerde donakaldı.

Elinde koca bir tabanca tutan yemek salonundaki küçük esmer kadın Otto Wiegand'ı tehdit ediyordu. Alman ondan kurtulmak için yatağın üstüne çıkmıştı.

Malko içeri girdiği anda, kız silahını doğrultmuş, kin dolu bir sesle Almanca olarak konuşuyordu:

— Yirmi yedi seneden beri bu anı bekliyordum. Seni öldürdükten sonra, mutlu

bir şekilde Danimarka'ya geri döneceğim.
Kapının gürültüsüyle ani olarak geri döndü
ve afalladı. Önce Malko'ya sonrada Almanya
ateş edebilirdi, ama o profesyonel katil değildi.
Malko kızın bu şaşkınlığından faydalandı.
Bileğine sıkı bir darbe vurarak tabancayı
düşürttü.

Kız daha ne olduğunu anlamadan, SAS
silahı yerden aldı ve kemerine soktu. Otto
Wiegand'ın ölüsü hiçbir işe yaramazdı...
—Ne oluyor? diye sordu. Niçin bu adamı
öldürmek istiyorsunuz?

—Bu kadın bir deli! diye bağırdı Otto
Wiegand. Beni bir başkasıyla karıştırıyor...
Zavallı bir deli. Polis çağırmak lazım.

67

— Bu canavarı öldürmek için İsrail'den
geldim, diye alçak sesle cevap verdi kadın ve
kimse beni engelleyemez.

Kadın kırk yaş civarında olmalıydı.
Gözlerinden alev çıkıyordu, Malko'nun
karşısına dikildi.

—Belki siz de onun gibi bir katilsiniz, diye
soludu. Bu yüzden onu koruyorsunuz.
Malko kafasını salladı.

—Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Bu
adam bir istihbarat ajanı ve hayatı benim için
mesleki sebeplerden dolayı çok kıymetli.
Malko'nun varlığına güvenen Otto Wiegand,
gözlerini genç kadından ayırmadan
yataktan indi. Kadın Malko'nun kolunu tuttu
ve heyecanlı bir ses tonuyla konuştu:

—Onu niçin öldürmek istediğimi biliyor
musunuz? Yirmi yedi sene evvel Ukrayna'da
bütün ailemi katletti. O bir canavar, bir
hayvan.

Hıçkırıklar içinde acıklı hikâyesini Malko'
ya anlattı. Alman yavaş yavaş yatağa oturdu,
iki büklüm olmuştu. Kadın sustuğunda,
Malko Almanya sonsuz bir kinle baktı.

— Sizi korumak zorunda olduğumdan
büyük bir pişmanlık duyuyorum, Bay Ossip
Werhun. Bu mesleğe başladığımdan beri bana

verilen en üzücü görev bu.

Alman, Malko'ya bakmadan belli belirsiz özür diledi. Zamanında, elinden bu şahidi kaçırdığı için kendine lanet okuyordu. Bu gelecek için kendine iyi bir ders olmalıydı.

Ama Yona Liron amacının peşini bırakmıyordu. Sanki Malko'da sarı humma varmış gibi ondan kabaca uzaklaştı ve sordu:

— Size bütün bu anlattıklarına rağmen onu hâlâ koruyor musunuz?

—Maalesef, dedi Malko. Sizi anlıyorum, ama içinde bulunduğumuz durum üçümüzü de aşılıyor...

—İyi, dedi kadın tasayla.

Kadın kendi ekseninde döndü, Malko onun gideceğini sanarak geçmesi için kenara çekildi.

Yona Liron aniden eğildi ve siyah kısa botunun içinden bir şey çıkardı. Sonra, doğrulmadan yatağa doğru atıldı. Malko bir an bıçağın koyu renkli sapını farketti.

Düşünmeden, ileriye, kızın bacaklarına doğru atıldı ve onu dizlerinin altından yakaladı. Alman bağırды ve S AS çok geç kaldığını düşündü. Yona sırtüstü yuvarlandı ve Malko'nun şakağına bir tekme atarak onu sersemletti. Bir erkek çeyikliğiyle ayağa kalktı, bıçak hâlâ elindeydi. Otto kendini savunmak için ellerini uzattı. Pantolonu sol baldırına kadar yırtılmıştı. Altından uzun bir bıçak yarısı belli oluyordu. Bu kez İsraili genç kadın karnı nişanladı. Bıçağın sapını Japon komandoları gibi iki eliyle tutuyordu.

Bu tip bir darbe amacına ulaştığında, yani karaciğere rastladığında hiç affetmezdi. Malko tam vaktinde doğruldu, kadını sert bir şekilde geri çekti ve bıçağın kabzasını tutan sağ elini yakalamayı başardı. Yona geriye döndü ve Malko karnına şiddetli bir diz yemeden evvel kadının hoş kokusunu ve göğüslerinin yumuşaklığını hissedecek zamanı buldu. Yine de kızı ayak bileklerinden yakaladı ve hızla çekti. Bir kadına böyle davrandığı için üzülüyordu. Dengesini

kaybeden Yona Liron bir ıglık attı ve geriye doğru devrildi, ensesini korumak için silahını atmıştı.

68 69

Bıçak yere saplandı. Malko yerde yuvarlandı ve kızın üzerine boylu boyunca uzanarak onu hareketsiz kıldı.

Yaklaşık bir dakika boyunca kadın vahşice debelendi. Malko'yu ısırma, tırmalamaya ve ondan kurtulmak için bütün gücünü kullanmaya çalıştı. Sonra bir anda sakinleşti. Malko hıçkırıklarla sarsılan kadının omuzlarını hissediyordu. Gerçek bir sinir krizi geçiriyordu, kafası ellerinin arasında ağlıyordu. Malko ihtiyatla ayağa kalktı ve bıçağı yerden aldı. Yatağın üstünde, Otto Wiegand yaralı baldırına orada bulduğu bir şeyi bastırıyordu, şaşkın bir hali vardı. İsraili kadına kinle bakıyordu.

—Beni öldürmek istedi! diye kekeledi.

—Ne bekliyordunuz? dedi Malko kabaca.

Boynunuza atılmasını mı? Eğer hayatınızın detaylarını bilseydim, bu görevi asla kabul etmezdim.

—Bana bakın, dedi Otto Wiegand sinirli. bir sesle, beni korumak için buradasınız, bir delinin saçmalıklarını dinlemek için değil.

—Hiç korkmayın, sizi koruyacağım, dedi Malko.

Kendinden öğreniyordu.

Büyük bir nezaketle genç kadına yerden kalkması için yardım etti. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözyaşlarını durduramıyordu. Çok üzücü bir görüntüydü.

— Canım yamyor, diye inledi Otto Wiegand.

Malko, Yona Liron'u bırakarak yaraya bakmak için Almanın üstüne eğildi. Uzun, ama fazla derin olmayan bir yaraydı. Alt dokuya ulaşmamıştı. Dikiş atılmasına bile gerek yoktu.

70

—Bu sizin düşüncelerinizi değiştirecektir,

dedi. Bu yara sizin uyumanızı engellemez. İyi geceler. Ben yatmaya gidiyorum ve bu genç kadını da götürüyorum. Size güzel kâbuslar dilerim.

Yona Liron'un koluna girerek sürükledi. Yona, Malko'nun odasına girerken hiç karşı koymadı ve bir koltuğa yerleşti. SAS bir havlu getirdi ve kadının suratını kuruladı. Kadın birkaç dakika sonra ağlamasını kesti ve beceriksizce saçlarını düzeltti. Güzel bir yüzü vardı. Sert bir sesle:

—Tabancamı ve bıçağımı geri verin, dedi.

—Birçok sebepten dolayı onları size geri vermeyeceğim. Çünkü bu ülkedeki günlerinizi hapiste geçirmenizi istemiyorum.

Danimarkalılar katilleri sevmezler.

Öldüreceğiniz kişi Ossip Werhun bile olsa, önceden planlayarak cinayet işlediğiniz için kurtulamazsınız.

— Size bunun ne zararı var? diye kesti kadın. Yıllardan beri bu anı bekliyordum. Ne ailem, ne de çocuklarım var. Hiç kimsem yok. Hapiste yatmakla İsrail'de bir çiftlikte yaşamak arasında benim için bir fark yok. Hatta tek başıma olmak daha iyi.

SAS buna cevap verecek bir şey bulamadı.

Yona süratle devam etti.

— Silahlarımı saklayabilirsiniz, önemli değil. Ben de başka bir tane bulurum. İlk fırsatta Ossip Werhun'u öldüreceğim. Gerekirse bir mutfak bıçağıyla.

Onu korkutmak imkânsızdı. Malko, Otto Wiegand'la ilgili bütün gerçeği ona anlatmanın tek çare olduğunu düşündü.

Yavaşça, çok kısa olarak, ona Ossip Werhun'un hikâyesini anlatmaya başladı. Sıra

71

Stephanie'ye geldiğinde, Yona'nın gözleri nefretle parladı.

— Tanrım ne kadar mutluyum, diye belirtti, ama bu onun için az bile.

Malko sonuna kadar anlattı, CIA'nın Almandan neler beklediğini açıkladı. Bu adam

senelerden beri komünist istihbarat teşkilatının içindeydi. Binlerce şey biliyordu.

— İşte, dedi, niçin hayatta kalması gerektiğini biliyorsunuz artık.

Yona kafasını salladı.

— Bunlar sizin işleriniz. Sizi anlıyorum, ama o adam bana ait. Onu öldüreceğim.

Başlama noktasına geri dönmüşlerdi. Malko her anlatmaya kalkışında, Yona kafasını inatla sallıyordu. Birden sandalyesinin üstünde gerindi ve mırıldandı:

—Çok yorulmuşum.

Bir saniye içinde bulunduğu yerde uykuya daldı. Sinirleri gevşemiş, rahatlamıştı. Malko ona bir müddet merhametle baktı, sonra onu kucağına aldı ve yatağının üstüne bıraktı. Kadının hangi odada kaldığını bilmiyordu ve biraz da dikkatleri üstüne çekmekten endişeleniyordu.

Malko onu soyarken tepki bile göstermedi. Kadın bir tek iç çamaşırları ile kalmıştı. Siyah bir külot ve Dior marka bir sutyen.

Sonra, Malko da soyundu ve yattı. Gün çok uzun olmuştu ve görünürde hiçbir çözüm yolu yoktu. Stephanie'nin kaçırılması çözülemez sorunlar ortaya çıkarabilirdi. En azından bu Danimarka'nın ABD'nin elli birinci eyaleti olduğunu resmen ilan etmekte.

Boris'in ve suç ortağının, Almanın dayanma gücünü yok etmelerinden korkuyordu. Bir

gün içinde onun ciddi şekilde sinirlerini bozmuşlardı zaten. Otto Wiegand kendini Stephanie'nin tuzağına atabilirdi, tıpkı bir tavşanın kendini kobranın ağzına attığı gibi.

Bu düşünceler içinde Malko uykuya daldı.

Ama biraz sonra bir inlemeyle uyandı. Yona rüya görüyordu. Malko'ya doğru sokuldu, bütün vücudu titriyordu. Malko kadının saçlarını okşadı.

İsraili genç kadın ona daha kuvvetli sarıldı. Malko daha fazla dayanamadı. Kadının siyah külotunu indirdi. İstek dalgası dindiğinde,

Yona zorlukla duyulan bir sesle mırıldandı.

— Bu ilk defa oluyor...

Yeniden uykuya daldı. Malko bütün hayatı boyunca, kadının ne demek istediğini öğrenemeyecekti.

72 73

VII. BOLUM

Eğer balık kokusu Skagen'in sineklerini öldürmemiş olsaydı, vızıltıları Scandia Oteli'nin yemek salonunda bile, duyulacaktı.

Yona Liron en dipte tek başına yemek yiyordu. Üzgün bir hali vardı. Kavgadan dolayı yüzü hâlâ şişti. Sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi tek bir kelime söylemeden Malko'dan ayrılmıştı. Malko, boşu boşuna onu yemekte görmemeyi ümit etmişti. Şimdi kızın Otto'nun peşini bırakmayacağından emindi.

Yan masada Peder Melnik ile Otto Wiegand konuşmaya dalmışlardı. Alçak sesle konuştukları için Malko hiçbir şey anlamıyor - du. Otto Wiegand belirgin bir şekilde topallıyordu. Malko, eski savaş arkadaşına çektiklerini anlattığından emindi. Çünkü rahip İsraili kadına öfkeyle bakıyordu.

Cumartesi sabahıydı. Yani pazartesiden önce hiçbir şey belli olmayacaktı. Malko'nun boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Skagen'e çakılıp kalmışlardı.

Yemek bitmek üzereydi Malko hayatı boyunca balık yememeye yemin etmişti. Birden düş gördüğünü sandı. Girişte iki uzun silüet belirmişti.

Chris Jones ve Milton Brabeck.

Bunlar karmaşık olayları çözmede pek yetenekli olmamalarına karşın, kaba kuvvete dayanan olaylarda oldukça etkiliydiler. Her ikisi de küçük bir destroyerin ateş gücüne ve bir şempanze beynine sahipti. Uygur ülkelerde kalmak şartıyla yolculuğa bayılıyorlardı.

Onlar için uygur ülkelerde kalmak demek, Kansas-City'nin beş yüz kilometre civarında bulunmak demektir.

Malko onları karşılamak için kalktı. Chris kemiklerini ufalarcasına elini sıktı ve bıraktı.
— Burada cesetleri gömmüyorlar mı? Gaz maskelerimizi getir sek iyi olacakmış.
Daha kaba olan Milton, Malko'nun mavi alpaka kostümüne hayranlıkla bakıyordu. Buram buram parfüm kokan Lise üç adamın arasına katıldı. Malko'nun parlak gözleri onu mahvediyordu. Malko'ya dönerek:
— Bu iki centilmenin gelişini beklemek zorunda kaldım, diye açıkladı. İskandinav Hava Yolları 'na ait 912 sayılı seferle ancak bu sabah geldiler. Washington sizin yanınızda bulunmalarını kesinlikle istiyordu. Centilmen olarak değerlendirilmeye pek alışık olmayan Chris ile Milton Danimarka'ya karşı büyük bir sevgi duyuyorlardı. Aniden Chris'in bakışları bir yere takıldı.
— Benim gördüğümü sen de görüyor musun? diye Milton'a sordu.
Milton da gördüğü karşısında donakaldı.
—Elko! Bu da ne demek oluyor?
Krizantem de onları aynı anda farketmişti. Her ihtimale karşı eski Astra'sım yerleştirdiği kemerine gitti eli.
Chris Jones'la Milton Brabeck birbirlerinden uzaklaştılar. İstanbul'dan beri, bu iki ajanla Krizantem birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı. Malko tam zamanında müdahale etti.
—Baylar, Elko Krizantem'in dört yıldır

74

75

emrimde çalıştığını ve bana çok yardımcı olduğunu bildirmek isterim.
—Biliyoruz, dedi Chris Jones.
Krizantem'i, Otto'yı gözlemesi için bıraka rak yandaki binaya yöneldiler.
—Baylar, dedi Malko, bir kez daha tabancalarınızı vestiyere bırakmanızı istiyorum. Belki Danimarka Krallığı'nda bazı şeyler yolunda gitmiyor, ama yine de zamansız silah seslerinden hoşlanmazlar.

Otto'yu, Boris ve Stephanie ile başbaşa bırakarak Danimarka'dan uzaklaştırılmak büyük aptallık olurdu.

Malko durumu, Chris Jones ve Milton Brabeck'e kısaca anlattı. İki Amerikalının da üzüldükleri gri-mavi gözlerinden anlaşılıyordu.

—Ne yapıyoruz? diye atıldı Milton.

— Şu anda hiçbir şey, diye cevap verdi Malko. Deniz kıyısında gezip güzel Danimar kalı kızlara bakın. Yakında denize girilebilir. Kalan son buzlar da eridi.

İki gorili başından savdıktan sonra Malko plaja bakan pencereye dirseklerini dayayarak dışarıya bakmaya başladı. Hava tamamen güzelleşmiş, güneş yakmaya başlamıştı. Pencereyi kapatacağı sırada plajda yürüyen iki kişiyi farketti. Bunlar Yona ile Peder Melnik'ti.

Pencereyi itti ve bir anda yüzündeki gülümseme kayboldu. Uzaklaşıyorlardı. Bu taraf tamamen ıssızdı... Yalnız tek tük çiftler görülüyordu. Malko aniden odadan çıktı, tahta merdivenleri hızla indi ve plaja giden patika yola saptı. Kuma geldiğinde durdu. Peder Melnik ile genç kadın ortadan kaybolmuşlardı.

Malko onları uzaklaşırken gördüğü yönde gitmeye başladı. Elinden geldiğince gizlenerek plajın kenarındaki çalılar boyunca yürüyordu.

İki yüz metre kadar gittikten sonra durdu ve etrafı dinledi Dalgaların gürültüsünden ve martıların çıkardığı tiz sestten başka bir şey duyulmuyordu.

Aniden içini bir sıkıntı kapladı ve koşmaya başladı. Bomboş plaj alabildiğine önünde uzanıyordu. Yona ile rahip nerede olabilirlerdi?

Malko bir kilometre kadar koştuktan sonra tükenmiş bir halde durdu. Ciğerleri yanıyordu. Endişelerinin gülünç olduğunu düşünüyordu. Rahip Yona'yi kötü emellerinden vazgeçiriyor olacaktı...

Odasına giden yolda bu sefer normal bir şekilde yürümeye başladı. Kalbinin çarpıntısını geçirmek için adımlarım yavaşlatmıştı.

*

**

Cüppesinin eteklerini bacaklarını rahatça kullanabilmek için dişlerinin arasına sıkıştıran Peder Melnik kızın işini bitirmek üzereydi. Ata biner gibi kızın üstüne oturmuş, başını kumun içine gömmüştü. Şüphesiz kolay olmuyordu bu. Yona Lir on olanca gücüyle karşı koyuyordu, fakat rahip daha güçlüydü. Daha gerçekçi olması için ona önceden tecavüz edip etmemekte tereddüt etmişti ve sonunda bu formaliteyi onu öldürdükten sonra daha kolay yerine getireceğine karar vermişti. Bu da onu ikinci bir günahtan kurtarmış olacaktı. Tanrının huzuruna bu tür bir günahla çıkmak onu rahatsız ederdi!..

76 77

Almanın anlattıklarından sonra Yona'nın ortadan kaldırılması mantıklı bir çözüm olarak görünmüştü rahibe. Şu an için işi tehlikeye atabilecek tek kişiydi Yona. Çünkü onun dışında kimse Ossip Werhun'a karşı kin beslemiyordu. Bu işi halletmek zor olmamıştı. Genç kadınla yemek salonunun çıkışında tatlılıkla konuşmaya başlamış ve kısa bir görüşme yapmayı önermişti.

Genç kadının cesedini boğulmuş bir halde plajda bulacaklardı ve rahip adına saygısı olan hiçbir Danimarkalı da bu Tanrı adamından şüphelenmeyecekti.

Malko birkaç metre uzaklarından geçmişti. Şans eseri o anda rahibin kurbanı hareket etmiyordu. Dalların arasına gizlenmiş olan Peder Melnik bütün gücüyle genç kadının boynuna abandı. Yona kurtulabilmek için yeri tırmalıyordu. Pederin son girişimi beklediğinin tam tersine bir tepkiye neden olmuştu.

Can çekişen kadının sıçrayışı o kadar kuvvetli oldu ki, rahip şaşırarak yan tarafa düştü. Ağzı açık duran genç kadın ümitsiz bir

şekilde nefes almaya çalışıyordu. Bağırarak istediği halde sesi çıkmıyordu. Rahibin görmesini engellemek için, bir avuç kumu gözlerine doğru attı, fakat ıskalamıştı, Peder Melnik Yona'nın tırnaklarından kurtularak yeniden üstüne çullandı ve kafasını kuma soktu. Her şey yeniden başlamıştı, fakat bu defa sonuna kadar götürecekti. Bitkiler onları gizliyordu. Uzaktan gören olsa da onları sevişen bir çift sanırdı.

*

**

Malko göğsünü yırtan yanmayı geçirebil-

78

mek için nefes alışını kontrol ederek yürüyordu. Tepedeki güneş, sırtını ısıtıyordu. Bu da onu rahatlatıyordu. Plajın öbür tarafında gençler denize giriyorlardı. Plajın kumundan daha koyu bir kum tabakasını hiç dikkat etmeden geçti ve aniden bir şey hatırlayarak durdu. Bu kumlar beş dakika önce burada yoktu. Bundan emindi. Çok kuvvetli bir hafızası vardı. Birini bir anlık bile görse otuz yıl geçse onu unutmazdı. Plajda koşarken gözleri etrafını inceliyordu. Geri dönerek çömeldi ve avucuna biraz kum alarak incelemeye başladı. Çok daha koyu, nemli bir kumdu bu. Bu yalnızca bir yerden gelmiş olabilirdi: Birkaç metre ilerdeki sık ağaçların bulunduğu korudan. Merakla eğilerek yeşillığe daldı. Üç metre ilerde, Peder Melnik ile kafa kafaya geldiler. Rahibin kulakları titriyordu. Malko kadının saçları arasında kaybolan ellerini gördü ve her şeyi anladı. Malko maceralarla dolu hayatında çok ender öldürme isteği duymuştu. Fakat bu sefer rahibin boğazına büyük bir zevkle atıldı. Melnik bunu anlamıştı ve anında Yona'nın boynunu bırakarak Malko'dan kurtulmaya çalıştı. Fakat Malko bütün gücüyle sıkıyordu. Tek bir isteği vardı: öldürmek. Rahip kendisi için çok önemli birkaç saniye kaybetmişti.

Şimdi sıra ondaydı. Boğulmak üzereydi.
Malko'nun başparmakları rahibin şahdamarına
iyice bastırıyordu.

Yona dizleri üstünde, ağzındaki ve
gözlerindeki kumları temizliyor, yavaş yavaş
kendine geliyordu.

Melnik hışımla kemerinin arasında bir

79

şeyler aradı ve ucu kıvrık bir hançer çıkardı.
Bu, eski bir Ukrayna hatırasıydı. Hançeri
saplayacak yer aradı.

Yona'yı unutmuştu. Yona ise bütün
olanları görmüş ve Malko'yu uyarmak
istemişti, fakat zayıf bir iniltiden başka ses
çıkarmayı başaramamıştı.

Yerde sürünerek rahibe kadar gitti, elini
bacaklarının arasına soktu ve Tel-Aviv'deki
dövüş okulunda öğrendiklerini uyguladı.

Peder Melnik'in çılgılığında martılar
İzlanda'ya kadar kaçtılar! Karın bölgesindeki
dayanılmaz ağrı yanında, Malko'nun
parmaklarının boynundaki basıncı rahibe
hafif gelmişti. Şiddetli bir sancının
saplanmasıyla baygın bir halde yana
yuvarlandı.

Malko ve Yona sessizce ayağa kalktılar.
Peder Melnik ikiye bölünmüş bir tırtıl gibi ani
sıçrayışlarla hareket ediyordu. İsraili genç
kadın yaklaştı ve ayakkabısının ucuyla rahibin
kocaman kulaklarından birini nişan aldı.
Rahip acıyla sıçradı. Yona rahibin başının
etrafında döndü ve aynı hareketi diğer kulağa
da uyguladı. Daha sonra sol gözünü nişan
alarak devam etti. Fakat rahip yerinden
oynadı ve ayakkabının burnu, kaşına isabet
etti.

Malko vurmaya hazırlanan Yona'yı tuttu.

—Durun, onu öldüreceksiniz.

—Tabii ki onu öldüreceğim! Bu sizi neden
ilgilendiriyor?

—Beni ilgilendirmez, fakat yetkililerin
hakkımızda soru sorup da bizi Danimarka'dan
rahatça atmalarını istemezdim... Sizden artık

vurmamamızı rica ediyorum.

Genç kadının gözyaşlarıyla dolu yüzü sıyrıklar ve tırmık izleriyle doluydu. İstemeye istemeye:

— Tamam, hayatımı kurtardınız! Ama nasılsa onu öldüreceğim, dedi ve uzaklaştı. Malko dalgın dalgın Yona'nın arkasından baktı. Ne güçlü kadındı! Birkaç dakika önce korkunç bir ölümden kurtulmuş olan bu kadın bir anda kendine gelmiş görünüyordu. Malko rahibin üzerine eğildi. Acınacak durumdaydı. Malko onu kaldırmak istediğinde, acıyla bağırdı. Malko rahibin yanına diz çöktü. Rahip maviye çalan yeşil gözlerini açtı ve hemen kapadı. Malko onu sarsarak:

—Bayılmış numarası yapmayın, aksi halde doğruca gördüklerimi polise anlatmaya giderim, dedi.

—Size inanmazlar, diye mırıldandı rahip. Ben bir Tanrı adamıyım. O kız ise sürtüğün biri.

—Onu niye öldürmek istediniz?

— Kötü bir insan o, geçen akşam savunmasız olan arkadaşımı öldürmeye kalkışmış. Onun öcünü almak istedim...

Bu kadar iyilik de fazlaydı! Ne yazık ki, Malko'nun seçme hakkı yoktu. Her şeyden önce Danimarkalı yetkilileri bu karanlık olaydan uzak tutmak gerekiyordu.

Eğer Otto Wiegand, karısı ve Boris ile başbaşa kalacak olsa, 3 güne kalmadan onu demirperdenin öte yanına koyarlardı.

Malko rahibin neden Otto Wiegand'a gözünün içi gibi baktığını öğrenmek , -çin her şeyini vermeye hazırdı.

Malko rahibin daha iyi olduğunu görünce üstünü silkeleyerek ayağa kalktı.

— Yeniden başlamaya kalkışmayın. Aksi

80 81

halde karışmam.

Peder Melnik cevap vermedi. Malko uzaklaşırken kin dolu bakışlarla üstünü

temizledi.

Malko doğruca Chris Jones'un odasına gitti.

— Chris, size göre bir görev var! dedi Malko.

Chris elindeki dergiyi katladı.

— Kahverengi saçlı genç kadını yemek salonunda gördünüz mü? Bu andan itibaren bir adım ötesinden ayrılmayacaksınız. Gere kirse kapısının önünde uyuyun.

Chris yüzünü buruşturdu.

—Yatağında olsa daha emin olmaz mı?

—Eğer karşı çıkmazsa, göreviniz kolaylaşır, dedi Malko. Aksi takdirde paspasın üstünde beklersiniz. O rahibi kıza yaklaşmak isterken görürseniz ona istediğiniz kadar tekme atmanıza izin veriyorum.

—Saygıdeğer pedere mi?

Chris'in soluğu kesilmişti. Anglikan Kilisesi'nin sadık bir üyesiydi ve kilise kıyafeti giymiş herkese körü körüne bir saygısı vardı.

—Eğer sizi rahatsız ediyorsa, vurmadan önce cüppesini çıkarın!

Kapıyı kapadığında Chris Jones derin düşüncelere dalmıştı.

*

**

Lise Kistrup, Malko'yu odasında bekliyordu.

Deri bir pantolon, ipek bir bluz ve kısa kahverengi çizme giymişti. Elçilik görevlisinden çok film yıldızına benziyordu. Danimarkalı genç kızın yüzü ciddiydi.

— Sizin için bir mesaj var. Bu sabah doğrudan Frank Thorpe tarafından telefonla bildirildi. Yazılı bir iz bırakmamayı tercih ediyor.

—Ne hakkında? diye sordu Malko.

—Genç kadın hakkında, yani Stephanie. Birden kızardı. Bu tür şeylere alışık değildi. Malko üzüntülü bir tebessümle kızın yardımına koştu:

— Washington kadını gizlice ortadan

kaldırmanın bizi bir sürü sıkıntıdan kurtaracağını düşünüyor değil mi? dedi. Sevdiği kadın da yok olunca, Otto Wiegand'ın Doğu'ya dönmek için hiçbir nedeni kalmazdı...

Lise gözlerini açarak:

—Nereden biliyorsunuz? Tam söylediğiniz gibi, dedi.

— Mantıklı bir şey. Komünistler buna doğru çözüm derler. Ayrıca kurban edilecek kişiden birkaç bin kilometre uzakta da olunca bu emri vermek daha da kolay olur.

—Ne yapacaksınız?

—Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız?

Genç kız iyice kızardı:

— Bilmiyorum. Böyle şeylerin olduğunu tahmin etmiyordum.

—Bu tür şeyler oluyor. Fakat ümit ederim böyle şeylerin burada uygulandığını görmezsiniz.

Lise'in duygusal bir ilişkiye girmeye hiç niyeti yoktu. Malko'nun parlayan gözlerinde bir güvence aradı, fakat düşünceli bir çift gözden başka bir şey göremedi.

Gözlerinde birkaç damla yaş parıldadı.

İlişkilerinin böyle olacağını hiç düşünmemişti.

82

83

Malko kızın allak bullak olduğunu görünce yanına geldi ve saçlarını okşadı.

— Siz gidip dinlenin. Akşama daha iyi olacaksınız. Benim de rahatlamaya ihtiyacım var.

Lise Malko'nun elini sıktıktan sonra odadan çıktı.

Malko yalnız kalınca özlemle şatosunun resmine baktı.

Yalnız Danimarka'da değil, dünyanın her yanında biraz kokuşmuşluk vardı.

Frank Thorpe'un ultimatomu onu güç bir durumda bırakıyordu.

Stephanie'yi ortadan kaldırmak zor bir

sorun değildi. Goriller bunu kolayca halledebilirlerdi. Fakat öldürme emrini verecek gücü kendinde bulamıyordu... Eğer bu emri dikkate almaz ve başaramazsa bunun sonuçlarına da katlanmak zorundaydı. CIA bu gibi durumlarda ajanlarını çeşitli bürokratik görevlere vererek uzaklaştırır, fakat serbest çalışan ajanları için aynı iyiliği göstermezdi.

Scandia'nın yemek salonunda hava pek iyi değildi. Chris Jones tek başına oturmuş balığını kemiriyordu. Bir gözü Yona'da bir gözü de Peder Melnik'teydi. Her fırsatta da İsraili kadını baygın bakışlarla süzüyordu. Fakat genç İsraili pek oralı olmuyor gibi görünüyordu. Gözleri Otto Wiegand'ın üzerindeydi ve bu da ona karşı olan aşkından ileri gelmiyordu...

Milton Brabeck ise, Elko Krizantem'e nefretle bakıyordu.

Bu kavgalardan hiç haberi olmayan Lise gözünün ucuyla Malko'yu izliyordu. İki kadeh

84

içki karamsar düşüncelerini silip atmıştı. Makyajını yenilemiş ve saçlarını düzeltmişti. Bu haliyle Skagen'de bulunmaktan hiç de sıkılıyor gibi görünümü yordu.

—Yarın Saint-Jean günü, dedi önündeki balığı yuttuktan sonra.

—Sahi mi? dedi nazıkçe Malko.

Lise afacan çocuklar gibi kahkahasını tutamayarak güldü.

— Saint-Jean'ın ülkemizdeki anlamını bilmiyor musunuz?

Malko bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Danimarkalı genç kız özlemle içini çekti.

—Yılın en mükemmel günü.

—Neden?

Malko'nun folklor bayramlarına karşı özel bir ilgisi yoktu.

—Her köyde büyük bir ateş yakılır, diye açıklamaya başladı genç kız. Gönüllü ekipler bütün gece ateşin başında dururlar. O gün

Danimarka üzerinde uçarsanız bütün ülkede binlerce yangın olduğunu sanırsınız. En fakir köyler bile ateş yakarlar. Saint-Jean gününün gecesi yılın en uzun gecesidir. Hiçbir zaman tam bir karanlık olmaz. Sabahın saat üçünde bile. O gece bütün gençler dışarda olurlar. Çoğu da hiç ya da en azından sabah beş veya altıdan önce yatmaz...

—Fakat bütün gece ne yapıyorlar? diye şaşkınlıkla sordu Milton.

Lise gözlerini ona dikerek.

— Şarkı söylerler, ateşin etrafında dans ederler ve özellikle de sevişirler.

Milton'un yemekte olduğu balık boğazında takıldı kaldı. Salyaları akıyordu.

—Sevişmek mi?

85

—Evet sevişmek, diye cevap verdi sakın bir şekilde Lise. O gece her şeye izin vardır. Birçok genç kız cinsel yaşamlarını başlatmak için o geceyi seçerler. Bunun mutluluk getireceğine inanılır. Seçilen delikanlıyla ateşin etrafında dans edilir ve eğer o da kızı istiyorsa alevlerin üstünden atlamak ve kızı kollarına alıp götürmek zorundadır. Bereket versin ki Saint-Jean günü pek ender olarak yağmur yağar. Herkes tarlalarda sevişir. Bu da arabalarda sevişmekten daha güzel oluyor.

—Siz de yaptınız mı bunu?

Milton Brabeck şaşkın bir vaziyetteydi.

Lise kahkahayla gülerek:

— O! Hayır. Ben Kopenhag'ta bir apartman dairesinde yaptım. Çok rahatsız ediciydi. İnsanlar durmadan girip çıkıyorlardı. Milton Brabeck'in alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı. Bu barbar geleneklerin Kansas City'deki karısının kulağına gitmemesini ümit ediyordu...

—Herkes sevişir mi? diye sordu boğuk bir sesle.

— Zorunlu değil, diye belirtti alaylı bir şekilde Lise. Fakat yapmamak çok üzücü olur. Bu gece gün doğana kadar istediğiniz kadar

aşığınız olabilir. Arkadaşlarım bana yardım bile ettiler.

—Yardım mı?

— Burada herkes doğum kontrol hapı kullanıyor, diye açıkladı Lise.

— Skagen'de de Saint-Jean ateşi olacak mı? diye sordu Malko.

Masanın altında Lise'in bacağı Malko'nunkine değiyordu. Biraz gevşemiş bir halde cevap verdi Lise:

— Tabii! İsterseniz sizi götürürüm, diye ekledi Malko'nun gülümseyişi karşısında.

Fakat Malko'nun gözleri gülmüyordu.

Boris'in bu geceden özel bir şekilde yararlanmayı düşünmemesi şaşırtıcı olurdu.

Danimarka'da Saint-Jean günü inanılması güç bir şeydi. On iki saat boyunca bütün ülke

çapında bir seks şenliği. Yaşları on beşle otuz arasında olan herkes kendisini çılgın gibi

şehvet dolu bir zevkler alemine bırakıyordu.

Uyulan tek kural çiftlerin birbirlerini karşılıklı istemeleriydi.

Bütün bunları düşünürken Malko soğuk terler döküyordu. Stephanie Skagen'deki bütün erkeklere kafa tutabilecek yetenekteydi.

Otto Wiegand'ın zekâsı da ona karşı

koyamayacaktı. Ve ne yazık ki, hiçbir şey

Otto'yu koruyamazdı. Karısı eğer vücudunu istediği gibi kullanmak istiyorsa buna yeşil

paltolular karışamazdı. Üstelik hoşlarına bile gidebilirdi...

Malko gözlerini Almanya dikmişti. Üç gün içinde on yaş ihtiyarlamıştı. Gözlerinin altında torbacıklar oluşmuştu,, teni griydi.

Hareketlerinden tedirgin olduğu anlaşılıyordu.

Gözlenmediğini hissettiğinde gözlerini

Stephanie'ye dikiyordu. Kimi zaman

hayranlıkla, kimi zamanda öfke ve nefretle

bakıyordu. Bu gece Stephanie sade bir elbise

giymişti. Vücudunu sıkıca saran kumaş nefis hatlarını olduğu gibi ortaya koyuyordu.

Nedenini bilmediği halde Malko bu akşam

bir şey olmayacağına emindi. Başta Stephanie

yorgun görünüyordu, yarma güç toplaması gerekiyordu. Otto'ya gelince, o kadar üzgündü ki, karar alacak hali yoktu.

86 87

Geriye Peder Melnik ile Yona kalıyordu. Malko, Chris Jones'a güveniyordu. Pedere gelince o da bir süre için sessiz kalmak zorundaydı. Masadan ilk kalkan Malko oldu. Diğerleri de çabucak odalarına çekildiler. Yalnızca barın köşesinde satranç oynayan, yeşil paltom Danimarkalı iki ajan kalmıştı. Fırtınadan önceki durgunluk vardı ortalıkta. Yatağının üzerine uzanmış olan Otto, Stephanie ile ıssız bir adada yalnız kalsa ona ne yapacağını düşünüyordu. Onu öldürmek en son yapacağı şeydi. Ona karşı olan arzusu geçince...

VIII. BOLUM

Peder Melnik çabuk çabuk duasını mırıldandıktan sonra güneşin parlak ışınlarıyla aydınlanan odasından çıktı. Daha henüz sabahın sekiziydi ve Scandia Oteli hâlâ uykudaydı. Rahip gecenin büyük bir bölümünde uzun uzun düşünmüştü. Bu çılgın Yona'dan korkuyordu. Bir insan yirmi dört saat devamlı korunamazdı.

Stephanie'ye gelince, Boris'in koruması altında ve tehlikeden uzak sayılırdı. O halde tek bir çözüm noktası kalıyordu. Telefonla bir taksi çağırması. Araba otelin önünde bekliyordu. Yavaşça Otto Wiegand'ın odasının kapısını çaldı.

—Girin!

Rahibin cüsseli vücudu kapının aralığından içeri süzüldü.

Alman yatağının üzerine uzanmıştı. Bütün gece gözünü kırpmamıştı. Tam dalacağı sırada Stephanie'yi Danimarkalıyla görüyordu ve kâbus başlıyordu. Stephanie burada onunla beraberdi. Stephanie'ye sesleniyor, ağlıyor, çılgınlar gibi bağırıyor, boğuluyordu.

Bir saniye bile dinlenmiyordu.

— Ne var? diye sordu bitkin bir sesle.

Peder Melnik esrarengiz havasına bürüne rek cevap verdi.

—Rusu tek başına köye giderken gördüm.

Karın yemek salonunda yalnız. Onunla konuşmanın tam zamanı belki...

Otto alaylı alaylı gülümsedi.

88 89

—Yaptıklarından sonra o aşağılık kadınla konuşmak ha!

Karısından bahsederken en ağır sözleri seçiyordu. Bu da onu bir bakıma rahatlatıyordu. Peder Melnik üzgün bir şekilde başını salladı.

—Ondan hesap sormak için iyi bir fırsat.

Hiçbir şey yapmadan kendi yıkımını mı seyredeceksin? Haydi Ossip Werhun, gel!

Alman bir süre tereddüt etti. Fakat

Stephanie ile konuşma isteği ağır basıyordu.

Ayağa kalktı, üzerine bir ceket geçirdi. Peder onun geçmesi için yana çekildi ve tam önünden geçerken ensesine bir öküzü bile sersemletecek şiddette bir yumruk indirdi.

Otto Wiegand sessizce yere yıkıldı. Peder çevik bir hareketle onu omzuna yükledi ve tekmeyle kapıyı açtı.

Planı çok basit ve mükemmeldi. Otto'yı Aalborg'a kadar götürecekti, oradan da Kopenhag'taki sakin bir manastıra geçeceklerdi. Bu arada ortalık sakinleşecekti ve zamanı gelince de dostları Otto ile beraber onu ülkeden çıkaracaklardı. Çok tehlikeli işler başarmışlardı. Dostlar arasında da yardımlaşmak gerekirdi.

Stephanie ve onun kötü etkisinden uzakta, Otto kendini toparlayacaktı...

Resepsiyon memurunun şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Peder nazikçe gülümsedi.

—Tanrı sizi korusun.

Peder çoktan arkadaşını arabaya koymuştu.

Otto homurdandı, fakat uyanmadı.

—Gidebiliriz, dedi rahip. Çok acelem var.

Hareketsiz duran Otto'nun yanına oturmak için arabanın öbür yanına dolaştı ve Boris Sevçenko ile burun buruna geldi. Rus elleri ceketinin cebinde, hiç gizlemeye çalışmadığı bir nefretle Peder Melnik'e bakıyordu.

Almanca olarak pedere:

— Ne yapıyorsunuz? Otto'yu arabadan çıkarın! dedi.

Peder Melnik iki elini de yavaşça geniş kemerinin içine soktu. Bir komünisti öldürmek günah sayılmazdı... Hançerini sıkıca eline aldı. Şoför direksiyonda durmuş sessizce bekliyordu.

Boris tehlikeyi sezdi ve elli metre kadar geriledi. Sağ elini cebinden biraz çıkarmıştı.

Peder Melnik tabancanın ucunu farkettiler.

—Yanlış bir hareket yaparsanız, diye sakın bir sesle uyardı Boris, iki dizinize de ateş ederim. Ömrünüzün geri kalan günlerini tekerlekli arabada geçirirsiniz.

Peder ellerini kemerinin arasından çıkarmadı, fakat hiç de kıpırdamadı

— Ortak dostumuza kötülük yapmak istemiyorum. Yalnızca küçük bir formalite için ona ihtiyacım var. En fazla yirmi dört saat. Sonra size geri yollayacağım.

Boris nazik bir şekilde soğuk soğuk gülümsedi.

—Beni aptal yerine koymayın. Sizin gerçek bir rahip olduğunuzu bile bilmiyorum. Öyle olmanıza da şaşırırım zaten... Her neyse, siz Otto'yu odasına götürün ve sakın durun. Aksi halde...

—Evet. Aksi halde?

—Dediğimi yaparım. Zaten siz aptalsınız.

Danimarkalılar sizi bir saat içinde yakalarlar-

90

91

dı.

Peder Melnik, Boris Sevçenko'nun işini önceden bitirmediği için kendine çok kızılıyordu. Rus Otto'yu götürmesine asla izin vermeyecekti.

Öfkeyle omuzlarını silkti. Hayatını kazanmak zordu.

Otele girmek istermiş gibi tam önünden geçerken Boris'e çelme taktı ve sert bir omuz attı. Ne olduğunu şaşırان Rus dengesini kaybederek yere düştü. Gaddar peder olanca hızıyla bir tekme atmaya hazırlanırken hayati bir yere isabet etmesi için de dua ediyordu. Fakat Boris yerde yuvarlandı ve pederin ayağı havada kaldı. Aynı anda hafif bir ses duyuldu ve bir tahta parçası rahibin başının hemen yanında parçalandı. Peder hareketsiz kalakaldı. Bu susturucu takılmış bir silahtı. Normal silahlardan daha kısaydı. Boris silahı Peder Melnik'in karnının üzerine çevirmişti. Bütün bunlar o kadar çabuk olmuştu ki, arabanın içine yatan şoför henüz daha kalkmamıştı bile.

Boris Sevçenko gözlerini düşmanının üstünden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Ona yaklaştı ve tabancanın namlu suyla rahibin karnının tam ortasına şiddetli bir darbe indirdi.

Peder Melnik boğuk bir iniltiyle iki büklüm yere yığıldı.

— Bir daha bunu denemeye kalkışmayın, dedi Boris. Aksi halde hayatınızı kaybedeceksiniz.

Taksinin yanına gitti. Otto hemen hemen kendine gelmişti ve zayıf inilti duyuluyordu. Boris onu taksinin dışına çekti. Otto'nun kafası

92

kapının üstüne çarptı ve tamamen kendine geldi. Boris bu fırsattan yararlanarak onu kollarının arasına aldı ve Scandia'ya soktu. Şaşkın bir halde olan şoför arabadan indi ve elleri karnında iki büklüm kıvranan pederin önünde durdu.

— Çok mu kötüsünüz, peder? diye sordu Danimarka dilinde.

— Bu köpeğin gözlerini oyacağım! diye gürledi peder.

İkisi de gülümsediler. Birbirlerini çok iyi

anlamışlardı. Krizantem kapının önünde hiçbir şey anlamadan kavganın son bölümüne tanık olmuştu. Boris'e kafa tutan her insan onun sempatisini kazanabilirdi. Hemen rahibin yanına gitti ve saygıyla üstünü temizlemeye başladı.

—İyi misiniz? diye sordu Almanca.

Kendisine gösterilen bu denli saygıdan çok memnun olan peder eline on kron sıkıştırarak .taksi şoförünü yolladı ve Krizantem'in koluna girdi.

— Alçak bir komünistin saldırısına uğradım, diye homurdandı. Gelin size bir içki ısmarlayayım.

Krizantem alkol kullanmıyordu, fakat bu güzel daveti de geri çevirmeye cesaret edemedi. Otelin küçük barına oturdular.

Kendi kadehini içtikten sonra Krizantem'inkini de boşaltan peder öfkesini yok etmek için bir üçüncüsünü ısmarladı. Alkolün de etkisiyle, Elko'ya daha da artan bir sempatiyle bakıyordu...

Alkol onu coşturmuştu.

— Ah! Sevgili dostum, diye söz başladı.

Savaşı kaybetmemiz ne kadar kötü oldu! Eğer

93

kazanmış olsaydık bu ayaktakımı komünistler bugün yaşıyor olmayacaktı. Siz, bizi 1944'de Yugoslavya'da Tanrı adına çalışırken görecektiniz. İmansızların bütün köylerini yaktık! Krizantem'in gözleri parladı.

— Bu köylerde kimler vardı? diye sordu.

Peder hayallere dalmıştı. Krizantem'i kollundan tutarak sarstı.

—Eğer sevgili başkanımız Paveliç'in elinde imkân olsaydı, bütün Yugoslavya'yı yola getirirdik.

Birkaç dakika sonra Krizantem ayağa kalktı ve pederi saygıyla selamlayarak yanından ayrıldı. Olanları Malko'ya anlatmaya

gitti.

*

**

Almanın odasında durum çok kötüydü. Bpris hiç durmadan Otto'yü tokatlıyor, Otto'nun başı bir sağa bir sola düşüp duruyordu. Rus aniden vurmaya bıraktı ve bir sigara yaktı. Otto'ya büyük bir nefretle bakıyordu. İstedğini bir vuruşta devirebilecek olan bu adamı yere yıkmak için elli beş kiloluk bir adam yeterli gelmişti... Stephanie'yi onun kollarına bırakmak ne dahice bir fikirdi! İlk başta sadece onu gözlemek söz konusuydu. Çünkü hiçbir zaman Otto'nun geçmişini tamamen unutulmamıştı ve aynı zamanda komünist gizli polis şeflerinin karşı tarafla ilişki içinde olan ajanları vardı. Bunlar daha alt mevkide-kiler aracılığıyla uzaktaki üst makamlara bilgi iletirlerdi. Çoğu zaman da kendilerini asla ele vermezlerdi.

Bazen de Otto'nun durumunda olduğu gibi çok önemli tehlikelerle karşılaşarlardı. Yirmi üç yıl boyunca oyununu gizleyebilmiş biri de olsa.

Şimdi kurbanı etkilemek ve onun planı gereği Kopenhag'a gitmesini sağlamak gerekiyordu... Amerikalıların ve Danimarkalıların gözleri önünde, daha az dikkat çekerlerdi.

— Az kalsın Stephanie'yi hiç göremeyecektiniz, dedi Otto Wiegand'a.

—Kaçmadım, diye karşı çıktı Alman. Bitkin bir haldeydi. Kendisine acı çektirecek güce sahip olan bu soğuk adamla tartışmak istemiyordu.

—Cezalandırılacaksınız, dedi Boris Sevçenko ciddi bir şekilde. Hatalarınızı anlamanız gerekli. Bu akşam size bir ders vermeliyiz. Otto Wiegand-yatağının üstünde doğruldu.

—Hayır...

—İsterseniz yapmayız. Bu sizin elinizde, dedi Boris. Beni izlemeniz yeterli.

Otto başını salladı.

—Beni bu şekilde elde edemeyeceksiniz,

Boris. Beni götürürseniz başıma gelecekleri biliyorum. Ben de zamanında birçok ihanet davasına bakmıştım.

Rus ayağa kalktı.

—Siz bilirsiniz. Fakat size söz veriyorum, hayatınız boyunca Saint-Jean gününü unuta mayacaksınız. Eğer şafağa kadar intihar etmezseniz...

Bu etkili sözlerden sonra odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapadı. Şiddetten pek hoşlanmıyordu. Her zaman etkisi daha uzun süren Ve daha emin olan psikolojik baskıyı tercih ediyordu.

Yalnız kalan Otto Wiegand düşünmeye başladı. Birkaç saat içinde başına neler

94 95

gelecekti. Saint-Jean'dan bahsedildiğini o da duymuştu ve Boris'in planını kolaylıkla tahmin ediyordu. Böyle bir tehlike için ise Malko'dan yardım isteyemezdi. Yapayalnızdı. Bu işkenceye son verebilirdi. Bir uçağa atlaması yeterliydi.

Ossip Werhun'ken, Otto Wiegand olan bu adamın içinde bulunduğu durum buydu.

Bu karamsar düşünceler durmadan kafasını meşgul ediyordu. En sonunda bu aptal Peder Melnik olmasa, Boris'in kendisine bu kadar çok işkence edemeyeceğini düşündü. Aslında bu doğru değildi. Fakat hayallerle avunmak ihtiyacını duyuyordu. Yavaş yavaş pedere karşı korkunç bir kin duymaya başladı.

Zamanında on mark için bir ihtiyarı hiç çekinmeden boğazlayabilecek olan Otto, şimdi rahibin yirmi beş milyon doları elde etmek için ısrar etmesini yersiz buluyordu.

Sanki peder odadaymış gibi alçak sesle küfretmeye başladı.

Tam o sırada peder kapının aralığından başım uzattı.

—Otto, diye fısıldadı. İyi misin?

Sanki demin onu bayıltan kendisi değildi.

Alman cevap vermedi. Yatağından fırladı ve rahibin yakasına yapıştı. Şaşkına dönen

Peder Melnik odanın ortasında durdu.
—Alçak, başıma ne sıkıntılar açtın!
Peder cevap vermeye fırsat bulamadan
Otto'nun yumruğu suratında patladı.
Korkunçtu. Otto acımasızca rahibin
kulaklarını ve burnunu nişan alarak
vuruyordu. Üçüncü yumrukta rahibin yüzü
kanlar içinde kalmıştı. Vururken Stephanie'yi
düşünüyor, bu da onu rahatlatıyordu.
Rahibin cüppesi kana bulanmıştı. Melnik
zorlukla karşı koyuyordu. Kendisi için çok
önemli olan bu adamla tamamen bozuşmak
istemiyordu.

Otto vurmaktan yorulunca kapıyı açtı ve
tekmeye rahibi dışarı attı. Peder karşıki
duvara kadar yuvarlandı.

Kapı kapandıktan sonra, yavaşça odasına
doğru ilerledi. Mor ipek mendiliğiyle
yüzündeki kanları sildi. O da Otto'ya karşı
kin beslemeye başlamıştı... Eğer elinde
imza olsaydı...

*

**

Scandia'da herkes kendi çapında Saint-
Jean'a hazırlanıyordu. Otelde çalışan kızlar en
güzel elbiselerini giyiyorlar, saçlarına şekil
vermeye çalışıyorlardı. Bu da servisi oldukça
aksatıyordu. Fakat bu kimsenin umurunda
değildi, çünkü Saint-Jean günü yılda bir kere
oluyordu.

Dışarda denizciler ateş yakılacak yere
odunları yığıyorlardı. Plajdan pek uzakta
olmayan, köyün kuzeyinde bir alan seçmişlerdi.
Etrafta kalın çalılıklar vardı.

Malko odasında şatosunun fotoğrafına
bakıyordu. Alexandra ile orada olmak için
neler vermezdi. Bu işten başarıyla nasıl
kurtulabileceğini biliyordu. Krizantem ve iki
goril Boris'in sürdürdüğü bu savaşta hiçbir şey
yapamazlardı. Malko, Otto'nun iyiden iyiye
kötüye gittiğini yüzünden izleyebiliyordu.
Stephanie portatif bir ayna karşısında
makyajını yapıyordu. Boris'in akşam, için

kendisine verdiği rolü biliyordu ve bu da onun canını sıkmıyordu.

96 97

IX. BÖLÜM

Stephanie ateşin ışığında görüldüğünde, orkestra çalmaya başlamıştı.

Tek başına profesyonel bir striptizci rahatlığıyla dans ediyor, göbeğini ileri doğru atarak ateşli bir şekilde kalçalarını kıvrıyordu.

Kahverengi deriden mini eteği uzun bacaklarını olduğu gibi ortaya seriyor, her ani hareketinde minicik beyaz külotu görünüyordu.

Hafif dolgun dik göğüslerinin sutyene ihtiyacı yoktu. İnce beyaz kaşmir kazağı olduğu gibi içini gösteriyordu.

Bütün bakışlar üstündeydi.

Skagen'de bir saatten beri Saint-Jean ateşi yanıyordu. Boris Sevçenko bomboş kalan Scandia Oteli'nde sakin bir şekilde çayını yudumluyordu.

Stephanie'nin elbiselerini kendisi seçmişti: Olacakların sonucunu önceden görerek Stephanie'ye rolünü tekrarlamıştı. Bu akşam her şey Stephanie'ye bağlıydı. Fakat bu işte Boris ona güveniyordu. Amaç ortadaydı: Otto Wiegand'ı ortadan kaldırmak.

*

**

Malko plajda Lise ile birlikte oturuyordu.

Orkestradan fazla uzakta değillerdi.

— Bu gece neler olacak? diye sordu Lise.

Malko cevap vermedi. Keşke bilebilseydi. O da bu gece için biraz masraf yapmıştı. İpek bir bluzla ona uygun alpaga bir pantolon almıştı. Eğer her şey elinde olsa Otto Wiegand'ı ertesi

98

güne kadar odasında tutardı. Bütün gece boyunca ona Andersen'den masallar okumak pahasına olsa bile!

Oysa Alman birkaç metre ötesinde ağaca yaslanmış duruyordu. Gözleri deli gibiydi, sigara üstüne sigara içiyordu.

Stephanie'nin erkekleri açıkça davet eden hareketleri karşısında Otto'nun mahvolmaması için bir mucize gerekiyordu. Malko bakışlarıyla kadını izliyordu. İçini bir sıkıntı kaplamıştı. Stephanie genç adamı bıraktıktan sonra, iriyarı sarışın bir adamla dans etmeye başlamıştı. Adam ellerini Stephanie'nin kazağının içine sokmuştu. .

Malko Lise'i bir an için yalnız bırakarak kalktı ve sakinleştirmek için Otto'nun yanına gitti.

— Gidin buradan, dedi yavaşça. Boşu boşuna kendinize işkence ediyorsunuz. Zaten onların istediği de bu. Sizi delirtecekler... Eğer bütün bildiklerini hemen anlatmayı kabul etseydi CIA sayesinde geride kalan günlerini yılanlı bir çukurda geçirirdi. Fakat deli değildi. Ruslar da bunu biliyordu. Hayatta kalmasını sağlayan tek güvence konuşmamasıydı. Ruslar da birçok soru sormak isterlerdi

Otto sigarasını attı.

— Bundan size ne? diyerek haykırdı. Acı çeken siz değilsiniz. Beni kutlamanız gerekir. İşi nereye kadar götüreceğini merak ediyorum bu..,

Uygun bir kelime aradı ve sustu. Malko başını salladı.

— Burada kızdan bol bir şey yok, dedi. Onlardan birini alın, düşünceleriniz değişecek-

99

tir...

Alman başım salladı.

— Bu gibi şeyler beni ilgilendirmiyor, belki ilerde...

Malko'ya arkasını dönerek birkaç adım uzaklaştı. Çektiği acıya başkalarının ortak olmasını istemiyordu. Malko Lise'in yanına geri döndü. Şimdi herkes dans ediyordu. Aşağı yukarı yüz çift vardı. Stephanie bu kalabalık arasında kaybolmuştu. Orkesranın çaldığı müzik kızlarla erkeklerin birbirlerine sıkıca sarılmaları için bir bahaneydi. Vals müziği

çalarken bile slov yapıyorlardı. Malko kızı dansa kaldırmak için ayağa kalktı.

Malko'nun tek tesellisi Chris Jones'u Yona ile beraber karanlıkta uzaklaşırken görmüş olmasıydı. Milton Brabeck de Boris'i gözetlemek için otelde kalmış, kendini kahramanca feda etmişti.

Peder Melnik'e gelince, yatağında yatıyordu. Çok fena hırpalanmıştı ve şoku hâlâ üzerinden atamamıştı.

Yine de Malko endişeliydi. Lise'e sıkıca sarılmış dans ediyordu. İki gorili ve Krizantem ile birlikte müttefikleri olan bir ülkede olmasına rağmen düşman bir ajanın döndürdüğü bir dolap yüzünden başarısızlığa uğramıştı.

Danimarkalı genç kadının çekiciliği Malko'nun endişelerini tam yok etmeye başlıyordu ki, pistin solundan gelen çığlık Malko'yu kendine getirdi. Hemen Lise'i bırakarak oraya yöneldi. İriyarı sarışm adam hemen hemen alevlerin içindeydi. Stephanie'nin elinden tutuyordu. Bir hamlede Stephanie'yi yerden yirmi santim kadar yukarı kaldırdı ve yere bıraktı. Gerilerek hız aldıktan sonra vahşi bir çığlık atarak ateşin üstünden atladı. Etraflarını saran kalabalık da koro halinde çığlık attı.

Stephanie elleri kalçasında bekliyordu.

İriyarı adam tekrar hız alarak harika bir sıçrayışla ateşi yeniden geçti ve genç kadının ayaklarının dibinde durdu.

—Bu ne anlama geliyor? diye sordu Malko yanına gelen Lise'e.

Genç kız gülümsedi.

—Geleneğe göre baloyu açıyorlar. Şimdi onunla sevişmeye gidecek. Geri döndüğünde eğer başka bir erkek onun için ateşin üstünden atlarsa her şey yeniden başlayacak.

— Sportif bir aşk anlayışınız var, dedi Malko.

Lise güldü.

— Oh! Fakat karşınızdakine kur yapmak için atlamamz şart değil. Bunu yapanlar

bur anın yerlileri...

Malko'nun anladığına göre, Lise birkaç santimetrelik küçük bir atlayışla da yetinecekti!

Bütün dans boyunca Malko'nun gözleri Otto Wiegand'ı aradı. Otto ise, hiç yerinden kıpırdamadan dans edenlere boş gözlerle bakıyordu. Karısını Danimarkalıyla giderken görmüştü. Bu manzarayla daha çok karşılaşacaktı. Acaba nereye kadar kendini tutabilecekti?

*

**

Yona ile Chris dans ediyorlardı. Goril yavaş yavaş görevini unutmaya başlamıştı. Öç almaya çalışmadığı zaman Yona çok çekici oluyordu... Amerikalı Yona'yı iyice kendine

100 101

çektğinde Yona hiç karşı koymamıştı. İçinde bulunduğu ortam, birbirlerine kenetlenmiş çiftlerin görünümü, içkinin de etkisiyle onu başka bir dünyaya götürüyordu... Herkes gibi o da birisi ateşin üstünden atlarken dans etmeyi bırakıyor ve sinirli sinirli gülerken kendisinin de bunu yapıp yapmayacağını düşünüyordu... Vakit gece yarısını geçmişti, çiftlerin çalılıklara doğru gidip gelmeleri isteğini iyice artırıyordu. Yanlarında dans eden kısa boylu şişman kız daha şimdiden üçüncü defa kavalie değiştirmişti.

İyice keyiflenen Chris Jones elini Yona'nın kalçalarından biraz aşağıya doğru kaydırды. En sonunda aptal numarası yapmaya karar verdi:

— Niye herkes ateşin üstünden atlıyor ve ortalıktan kayboluyor? diye sordu.

— Gençliğinizde hiç flört etmediniz mi?

Çalılıklarda yaptıkları da o işte, dedi gülerken Yona.

Biraz sonra Yona dans etmeyi bırakarak.

— Ateşten sıkıldım artık, biraz plajda yürüse diyer önerdi.

Chris kulaklarına inanmamıştı. Bu güzel anı bozmamak için hiçbir şey söylemedi. Ateşten iki yüz metre uzakta büyük bir çalılığın arkasında oturdular. Chris büyük bir centilmenlik örneği göstererek ceketini çıkardı ve kumun üzerine yaydı. Silahını koltuk altında taşıyordu, küçük 38'lik Cobra kemerine takılı bir kılıftaydı.

Bir anlık çekinmeden sonra Yona'yı öptü. Kadın da karşılık verdi ve onu kendi üzerine çekti. Chris inanamıyordu. Görev başındayken izlemek zorunda olduğu kadınla sevişmek harikaydı.

Chris Yona'ya iyice sarıldı... Kendine geldiğinde gömleğinin bütün düğmeleri açılmıştı. Yona öyle uygunsuz bir durumdaydı ki, Chris gözlerini çevirdi.

— Niçin benimle sevişmiyorsunuz? diye mırıldandı Yona.

—Burada mı? diye sordu şaşkınlıkla goril. Kadının ellerini elbisesinin üstünde hissedince karşı koyamadı.

Gerisi renkli ve bulanık bir hayal gibiydi. Kendine geldiğinde Yona yanağını okşuyordu. Karanlıkta kadının gözlerindeki ifadeyi göremiyordu, ama kendini hiç böyle iyi hissetmemişti. Tıpkı Karaibler için hazırlanmış renkli ilanlardaki gibiydi. Üstünde yalnızca gömleği vardı. İsraili genç kadın elbisesini yavaşça çıplak kalçalarının üstüne çekti.

—Lütfen arkanızı döner misiniz? Kendime biraz çeki düzen vereyim, dedi.

Chris gözlerini önünde uzanan denize dikmişti. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Milton'a anlatacak çok şeyi vardı.

—Tamam, dedi neşeyle Yona.

Giyinmiş ayakta duruyordu. Çok rahattı. Chris ise gömleğini düzeltmekle meşguldü.

—Benim önden gitmem daha uygun olur, diye belirtti genç kadın. Sizi ateşin yanında beklerim.

Aslında, bir an için bile yanından

ayrılmaması gerekiyordu. Fakat biraz önceki olaydan sonra Yona'nın bu isteğini nasıl reddederdi?

Aceleyle giyindi. Kravatını düzeltirken 38'liğin yerinde olmadığını far ketti. Tedbirsizliğine kızarak alçak sesle kendi kendine küfretmeye başladı. Büyük bir ihtimalle kılıfın

102 103

düğmesini iyi kapamamıştı. Yere eğilerek buldukları yeri el fenerinin ışığında dikkatlice aradı. .

On dakika kadar sonra 38'liğin orada olmadığına kanaat getirdi. Korkunç bir şüphe benliğini kapladı. Ateşin yandığı yöne doğru hızla koştu. Belki Yona kendisine bir oyun oynamıştı.

Saint-Jean ateşi yanıyordu. Fakat ateşin etrafı tenhalaşmıştı. Biraz ötede yere yatmış uyuyan erkekler vardı. Çılgına dönen Chris, Malko'yu aramaya koyuldu.

Neyseki, portakal rengi gömleğinden dolayı Malko'yu hemen farkettiler. Malko ateşe birkaç metre uzakta, somurtan Lise'in yanına oturmuştu. Kız, slov dans esnasında yapmış olduğu birçok numaraya rağmen onu gelenekler çerçevesinde baştan çıkarmaya muvaffak olamamıştı. Malko'nun şu anda, kafasını bu tür şeylere yoracak zamam yoktu. Otto ortadan kaybolmuştu, ama ufak bir ihtimal bile olsa, belki birini bulup sevişmeye başlamıştı. Chris'in durumunu görünce bir belaya bulaştığını anladı. Goril sıkılarak haberi verdi. Açıklamaları daha sonra yapacaktı. — Kız tabancamı çaldı. Ortalarda yok, dedi.—

Sersem! diye öfkeyle bağırdı Malko.

Onu hemen bulmamız lazım. Otto Wiegand'ı öldürebilir. Siz bu taraftan gidin, ben bu yöne gidiyorum.

Utancından ölen ve sinirlenen Chris Jones deli gibi kızı aramaya koyuldu. Ama Yona buharlaşmıştı sanki. Yeni bir kavalie ile danseden Stephanie'nin yanından geçti, sonra

tekrar bulunduğu yere döndü.

Beş dakika sonra Malko da Chris'in yanına geldi, tabii hiçbir şey bulamamıştı.

—Otele gidin! diye emretti. Belki oradadır. Chris çoktan uzaklaşmıştı bile. Bir demirci körüğü gibi nefes nefese-geri döndü. Odası boştu. Birden, gorilin beyninde bir şimşek çaktı.

— Kız, dedi, öbürü, orospu olan. Onu gördüm, ilerde bir tiple dansediyor. Kocası belki onu gözetlemekle meşguldür.

—İyi fikir, dedi Malko.

Kolayca Stephanie'yi buldular. Saçı başı dağılmış, iri mavi gözlerindeki makyaj biraz akmıştı, ama bu durumdayken bile şahane bir güzelliğı vardı. Kazağı, göğüslerine kadar yukarı sıyrılmıştı. Kavalyesi göğüslerini büyük bir zevkle okşuyordu.

Adam umulmayan bir tipti. Lise gibi, eskimo kanından olmalıydı. Stephanie'den biraz daha kısaydı. Bir oduncu gibi iriydi, siyah aslan yelesini andıran saçları vardı ve iri kaşları burnunun üstünde birleşiyordu.

Vücudunun görüntüsünden hayvani bir güce sahip olduğu belliydi. Stephanie'nin halini gören Malko, bu kadının böyle bir herifle işini daha yürekten yapacağını düşündü. Stephanie güldü, bu şehvet dolu bir kahkahaydı.

Oduncu homurdandı, onu elinden tuttu ve plajın çalılıklarına doğru sürükledi.

Malko ile Chris birbirlerine baktılar. Otto belki buradaydı ve Stephanie'yi izliyordu, ama neredeydi? Bütün çalılıarı aramak imkânsızdı.

Yona da onu arıyor olmalıydı, tabii daha evvel bulmadıysa. Allahtan bir 38'liğin patlamasıyla, bir öpücüğün gürültüsü birbirine karıştırılamazdı...

104 105

— Onları izleyelim, dedi Malko, bu bizim tek şansımız.

Stephanie ve kavalyesi çoktan gözden kaybolmuşlardı. İki adam onların ayak izlerini takip ederek kolayca buldular. Stephanie beyaz kazağını çıkarmış, kumların üzerine

uzanmıştı. Üstünde bir tek deri eteği vardı.
Adam ayaktaydı ve soyunuyordu. Malko
bunun kadar kıllı bir adam görmemişti.
Boğumlu kasları açıkça belli oluyordu. Adam
eğildi, bir eliyle Stephanie'yi yere çiviledi ve
diğer eliyle deri eteği çekmeye başladı.
Stephanie mutlu bir kahkaha patlattı.

* **

Otto Wiegand, Stephanie'nin Danimarkalıyla
ortadan kaybolduğu andan itibaren
dakikaları sayıyordu. Bütün gün içki içerek
kendini bu ana hazırlamıştı. Eğer bu gece
başarırsa, kurtulacağını ve Stephanie'nin onun
üzerindeki etkisini kaybedeceğini biliyordu.
Ama gece ilerledikçe, her an biraz daha
çıldırıldığını hissediyordu. Karısıyla sevişen
adamın hayali gözlerinin önünde canlanıyor,
Stephanie'nin inlemelerini, çığlıklarını
duyuyordu.

Karısını ateşin karşısında tek başına dans
ederken ve kahkahalarla gülerken görünce
elindeki içki şişesini sımsıkı tutmuş, kafasına
atıp parçalamamak için kendine zorlukla
hakim olmuştu,

Durmadan içki içmiş ve beklemişti. Aldığı
fazla miktarda alkole rağmen kendini ayık
hissediyordu. Gün doğana kadar onun bu
işkencesi sürecekti. Stephanie'den hiçbir şey
beklemiyordu.

Bütün gece onu bir manyağın kurbanını
gözlemesi gibi gözlemişti. Gece aydınlıktı ve ay
vardı. Zaten onun sapsarı saçları uzaktan
kolaylıkla farkediliyordu.

Bazen hiçbir şey hissetmiyordu. Stephanie'
yi şehvet düşkünü herhangi yabancı bir kadın
olarak görüyordu. Sonra, ansızın çılgına
dönüyor, kendini delirecek gibi hissediyordu.
İşte o anda karısının ayaklarına kapanmak,
ona yalvarmak, özür dilemek istiyordu. Ama
Stephanie az ilerde dans ediyordu. Otto'nun
çok iyi tanıdığı o güzel vücut bir yabancınkine
sarılmıştı.

İkinci defa sevişmek için dans edilen yeri

terkettiğinde, Otto Wiegand iki eliyle şakaklarını tuttu ve gözlerini kapadı. Yeniden açtığında Stephanie ve kavalyesi gözden kaybolmuşlardı. Böylesi daha iyiydi. O sırada Otto da sarışın ve dolgun bir kızla dans ediyordu. Kız çok sarhoştı, iri mavi gözleriyle ve asık suratıyla Otto'ya sevimli gelmemişti. Alman küfrederek kızını kabaca itti. Kız aldırmadı ve başka bir sevgili aramak için gitti. Bir ağacın yanına gitti, oturdu ve içki şişesini bitirdi. Sonra hafifçe sızdı ve irkilerek uyandı. Saatine baktı. İki saat geçmişti. Gözleriyle Stephanie'yi aradı. Beş dakika sonra onu Danimarkalı bir grubun ortasında buldu. Hepsi sarhoştular, çılgınca bağırıyorlar, Stephanie'nin deri eteğinin altından kalçalarını okşuyorlardı. Görünmemek için, Otto çalılıkların arasına daldı ve sürünerek ilerledi, sesini çıkarmadan toprağın üstüne uzandı. Bu kez karısı, babası olabilecek yaşta bir herifle dans ediyordu. Midesine ağırlar saplandığını hissetti. Bu

106 107

mümkün değildi, Stephanie bu herifle sevişmeye kalkmamalıydı. Onları plaja doğru giderlerken görünce, ayağa kalktı ve peşlerinden gitti. Gecenin başından beri buna cesaret edememişti. Dört saat direnmişti... Stephanie'nin kahkahalarını duymak için onların yanına kadar ilerledi. Karısının mutlu surat ifadesini gördü. Onu bu şekilde hiç görmemişti. Otto'nun kafasında bir şeyler çaktı. Sanki onu aniden buzlu bir suya daldırmışlardı. Ensesinde hissettiği bir acıyla ikisine doğru atıldı. Bağırmaya mecbur oldu, çünkü adamı kendisine doğru dönerken gördü. Ellerini adamın gırtlığına dolayacak zamanı olmamıştı. Danimarkalı adam Otto'nun göğsüne şiddetli bir tekme attı. Alman plajın ortasına bir uçurtma gibi uçtu.

Stephanie avazı çıktığı kadar bağırdı.

— Git buradan! Git buradan!

Ama Danimarkalı Otto'nun üstüne yeniden geldi. Onu saçlarından tutarak kaldırdı ve suratına iki defa diziyle vurdu. Otto yere devrildi, adam tekrar onu kaldırdı ve dizlerinin üstünde doğrulttu.

Bir sağ, bir sol patlattı. Adam zevkinin yarıda kesilmesinin verdiği kinle vuruyordu. Almanın suratı bir sağa, bir sola savruluyor, her darbede biraz daha şeklini değiştiriyordu. Yumruklara karşılık bile veremiyordu. Suratı yamyassı olmadan kurtulamayacaktı.

Şimdi adam Otto'nun yüzünü kumlara sürüyordu. Bir kulağının kıkırdağı kırıldı ve cellatın yumruğu kana bulandı. Bir an soluk

108

aldı, kendini son darbeye hazırlıyordu.

Otto'nun pestilini çıkarmak istiyordu.

Yaklaşan Chris Jones'u duymadı. Goril ona yirmi santim kadar yakındaydı. Chris adamın omzuna dokundu, Danimarkalı döndü. Amerikalının iri yumruğu rakibinin kıllı midesine gömüldü. Adam iki büklüm oldu.

Chris çenesine vurduğu bir kroşe ile adamın ayaklarını yerden kesti. Sonra herifin ensesine bir darbe indirerek işini bitirdi. Danimarkalı önce dizlerinin üstüne çöktü, sonra yüzükoyun boylu boyunca uzandı. Chris Almanın yanına diz çöktü. Suratı kan içindeydi, yer yer morluklar vardı. Derisinin üstünde kabarcıklar oluşmuştu. Beş dakika daha dayak yeseydi ölürdü...

Stephanie kazağı elinde, koşarak uzaklaşmıştı. Malko, Otto Wiegand'ı yerden kaldıran gorile yardım etmek için eğildiğinde, metalik bir çıtır di duydu. İrkildi. Bu geriye çekilen bir tabancanın horozuydu. Yona olmalıydı!

—Chris! diye bağırdı. Kız burada! Dikkat! Goril işini biliyordu. Almanın üzerine atıldı ve kendi vücudunu siper ederek Otto'nun

üstüne uzandı. Atılacak ilk kurşun önce ona isabet edecekti.

— Yona, diye seslendi Malko, Yona, bir aptallık yapmayın!

Cevap yoktu. Çalıkların içine daldı ve yüzünü koruyarak sesin geldiği yöne doğru ilerledi.

Kimse yoktu.

Birden, plajın aydınlık tarafında uzaklaşmakta olan birini far ketti. Malko koşmaya başladı.

Plajda yaklaşık beş yüz metre kadar koştu. Malko kaçanın israili kadın oldu-

109

ğundan emindi. Birden Yona tökezlendi ve düştü, ayağa kalkacak zamanı bulamadan Malko ona yetişti.

Kız, Chris'ten çaldığı silahı doğrulttu.

— Beni bırakın, yoksa sizi öldürürüm!

Nefes nefeseydi, zorlukla konuşuyordu.

Karanlıkta Malko, kalkık horozu ve üzerine doğrultulmuş namluyu gördü. Yona ayağa kalktı. Malko onun bu silahla kaçmasına izin veremezdi.

İçinden bir dua mırıldanarak, kızın bacaklarına daldı. Müthiş bir patlama oldu ve Malko düştü, düşerken Yona'yı da çekmişti.

Silahı ele geçirmek için birkaç saniye boğuştu. Malko özür dileyerek kızın bileğini büktü ve 38'ligi alıp uzağa fırlattı.

Yona artık çırpınmıyordu. Silah sesinden ürkmüş, ağlıyordu.

— Özür dilerim, diye mırıldandı, sizi öldürmek istemiyordum...

Cehennem iyi niyetlerle örtülüdür. Eğer kurşun bir santimetre daha yakından geçseydi, Malko'nun kafasında bir delik açacaktı...

Ama Malko'nun tartışmak için ne vakti, ne de cesareti vardı.

— Yona, dedi. Sizi anlıyorum, ama size bu işi yapmanız için izin veremem, nedenini biliyorsunuz. Şimdi gidip yatın ve -Otto Wiegand'ı bir daha öldürmeye kalkmayacağı nıza dair bana söz verin.

Yona ayağa kalktı, ağzını açtı ve hiçbir şey söylemeden yeniden kapattı. Sonra yavaşça, bir robot gibi yürüyerek Malko'dan uzaklaştı. El yordamıyla, Malko tabancayı buldu ve cebine attı. Sonra Otto'yu bulmak için geri döndü. Silah sesine kimse aldırış etmiş benzemiyordu.

Chris, Otto'yu ayağa kaldırmıştı. Malko, mendiliyle Almanın yüzündeki kam sildi ve adam acıyla inledi. İki adama tutunarak otele kadar yürümeyi başardı. Neyseki, gece bekçisi uyuyordu.

Malko Almanı yatağına yatırana kadar rahat bir nefes almadı. Otto düzensiz olarak soluyordu. Odanın kapısını kapattıktan sonra kendi odasına döndü. Işığı yaktı ve gördüğü şey karşısında hayrete düştü: Lise, Malko'nun yatağına uzanmış uyuyordu. Simli elbisesi baldırlarına kadar sıyrılmıştı.

Bu kadarı da fazlaydı. Kapıyı yeniden kapattı, resepsiyondan kızın odasının anahtarını almaya indi ve gidip Lise'in yatağına yattı.

Lise onu asla affetmeyecekti, ama istemeye istemeye de olmazdı ki...

*

**

Güneş 24 Haziran sabahı doğduğunda, Skagen ateşinin son kalıntıları da zayıf bir şekilde yanıyor. Stephanie odasında, kendisine sahip olamayan adamı hayal ediyordu.

Yona bir türlü uyuyamamıştı. Silahın patlaması hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Otto Wiegand, Stephanie'nin ismini sayıklayarak ağlıyordu, sinirleri iyice laçka olmuştu.

Bir tek Boris doğru düzgün uyuyordu. Otto Wiegand tamamen kendini kaybetmişti, şimdi kız nereye giderse gitsin, onu küçük bir köpek gibi izleyecekti.

110 III

X. BÖLÜM

Otto Wiegand öğleden sonra ikiye doğru irkilerek uyandı. Esnemek istedi, cam yandı. Ağzı zorlukla açılıyordu. Dudakları şişmiş, patlamış etleri kabuk bağlamıştı. Sol gözü kapanmıştı. Kulağı ona büyük bir ızdırap veriyordu. Kafatası sanki bir tonluk bir betonun altında ezilmiş gibi sızlıyordu. Ayağa kalkmak istediğinde cam yandı. Her bir yanı ağrıyordu ve Danimarkalının tekmelediği yerler morarmıştı. Müthiş derecede susamıştı. Eğer yerdeki beyaz kâğıdı farketmeseydi yerinden kalkmayacaktı. Bu, kapının altından atılmış bir mektuptu.

Alman yatağının üstünde doğruldu. Oda çevresinde dönüyordu. Kambur bir yaşlı gibi iki büklüm bir şekilde, gidip yerden zarfı aldı ve kendini bir koltuğa bıraktı, gücü tükenmişti. Çevresindeki eşyaları bulanık görüyordu. Danimarkalının yumruklarının gözünü nasıl kör etmediğini düşündü. Yine de, Stephanie'nin yazısını derhal tanıdı. Düşünecek durumda değildi, zarfı açtı. İçinde üzerine birkaç satır yazılmış bir kart vardı:

"Mademki aramızda her şey bitti, ben Kopenhag'a gidiyorum. İki gün Otel Royal'de kalacağım. Elveda. Stephanie."

Altında küçük bir not vardı:

"Senden özür dilerim."

Otto Wiegand birden büyük bir rahatlık duydu. Kendini aynı zamanda kurtulmuş ve hafif hissediyordu. Yaralarının verdiği acıyla bağıra bağıra sıcak düşün altına girdi.

Soma, kendini oldukça iyi hissetmesine rağmen, sıkıntı yavaş yavaş yine geri geldi.

"Özür dilemek": Bu onu düşündüren tek kelimeydi. O da affetmeye hazırdı. Tabii, Stephanie onu hâlâ seviyorsa. Bütün bunlar korkunç bir kâbustan başka bir şey değildi. Kalbinin derinliklerinde karısına karşı hâlâ bir şeyler vardı.

Aşağıya inerken, Otto, olağanüstü bir tahrik içindeydi.

Malko yemeğini bitirmişti ve sigara salonunda bulunuyordu. Boris ile Stephanie'nin gittiklerini resepsiyondan öğrenmişti.' Eğer doğruysa, bu çok iyi bir haberdi.

Alman geldi, Malko'nun yanına oturdu, ona Stephanie'nin mektubunu gösterdi.

—Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Malko omuzlarını silkti.

— Sizinle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya devam ediyor. Sizi Kopenhag'a getirmek isteyen Boris'in mutlaka bir düşünüşü vardır. Benim de size iyi bir haberim var.

İçişleri Bakanlığı'ndan nihayet izin geldi.

Skagen'i terkedebilirsiniz. Yarın Amerikan Konsolosluğu'nda randevumuz var.

—Kopenhag'a gitmekten mutluyum,.dedi.

Skagen'de hiç iyi anım yok.

— Güzel, diye onayladı Malko, sabah uçağını kaçırdık, ama bu öğleden sonra saat 17.45'te bir sefer daha var. Yerleri ayırttım.

Aalborg'a gitmek için yola çıkmalıyız.

Gitmeden evvel, Yona sorununu halletmeye çalışacaktı. Onu Danimarka polisine ihbar etmek istemiyordu. Yapılacak bir tek şey

112 113

vardı: Onu ikna etmek. Malko genç kadının odasına kadar çıktı ve kapıyı vurdu. İsraili hemen açtı, eşikte durdu. Malko, Yona'nın gözleri altındaki morlukları ve kırışıklıkları farketti. Uykusunu almadığı belliydi...

— Ne istiyorsunuz? diye sert bir sesle sordu.

S AS bir adım attı ve odaya girdi.

— Oturun, dedi. Sizinle konuşacaklarım var.

Kapı kapandıktan sonra;

— Size bir teklifte bulunmak istiyorum, diye açıkladı Malko. Koruduğum adamı öldürmeye kalkışmanıza göz yumamam. Ama sizin sebeplerinizi de anlıyorum. Eğer Otto Wiegand'ı veya Werhun'u koruyor olmasaydım, sizi temin ederim ki istediğinizi yapabilir

diniz... Makul bir anlaşma düşündüm.

İsraili kadın alaka gösterdi.

—Bana ne teklif ediyorsunuz? diye sordu.

—Bir mütareke, diye cevap verdi Malko.

Birkaç haftalığına veya en çok birkaç aylığına.

Sonra istediğinizi yapmakta serbestsiniz. Onu

ABD'ye götürmeme izin verin. Size şeref sözü

veriyorum, ona ihtiyacımız kalmadığında

Otto'nun nerede olduğunu size bildireceğim.

Görünüşe göre böyle bir teklif

beklemiyordu. Düşündü, bir tuzak olup

olmadığını anlamaya çalışıyordu.

—Riskli bir anlaşma, dedi aniden. Eğer

sizden kaçar ve Doğu'ya giderse onu asla bir

daha bulamam.

Malko bu itirazı tahmin etmişti.

—Doğu'ya bir daha geri dönmez, Yona.

Ona mani olmak için buradayım. Bana, onun

hakkında anlattıklarınızdan sonra onu durdur -

mak için en etkin çareleri uygulamakta fazla

zorluk çekmem. Diyelim ki, size kendimi rehin

birakıyorum...

Yona eliyle saçlarını düzeltti, tereddüt

içindeydi, Malko'nun parlak gözlerine baktı.

— Tamam, kabul! diye yavaşça. Size

güveniyorum, umarım yanılmam. Bugün

ülkeme geri döneceğim. Zaten, diye ekledi

gülümseyerek, param da kalmamıştı. İsrail'

den ayrılırken, Ossip Werhun gibi bir adamı

öldürmenin bu kadar zor olacağını düşünme

miştim.

Malko bir kere daha yaptığı meslekten

utandı. Ayağa kalktı ve Yona'nın eline

dudaklarıyla hafifçe dokundu.

— Teşekkür ederim Yona, dedi. Artık

kendinizi CIA'nın bir konuğu gibi telakki

ediniz. Bunu size yapmak zorundayız.

Aniden, İsraili kadının gözleri hiddetle

parladı.

— Param bittiği için gittiğimi sanmayın,

diye atıldı. Otto Wiegand'dan intikamımı

almak için her türlü yola başvurarak para

bulabilirim. Gerekirse kendimi satarım.

— Bundan şüphem yok, dedi Malko. Ama olayların bu şekilde gelişmesini tercih ederim. İşte adresim. Bir süre sonra bana yazın, size Otto Wiegand'ın nerede olduğunu söyleyeceğim. Elveda Yona.

Kartvizitini masanın üzerine bıraktı ve çıktı. Yona da ona İsrail'deki adresini verdi. Bu zor işin ilk zaferini kazanmıştı. Aşağıya indiğinde yaptığı ilk şey İsraili kadının hesabını kapatmak oldu. Eğer karar verme yetkisi bir tek ona ait olsaydı, Otto'yu seve seve Yona'nın kuvvetli ellerine verirdi.

114 115

Şimdi geriye Otto'yu, Stephanie'nin pençelerinden kurtarmak kalıyordu.

* **

Kopenhag'ın merkezinde bulunan Royal Oteli'nin odaları, Tivoli Parkı'nın tam karşısındaydı. Oldukça lüks ve rahattı. Malko on-yedinci kata, koridorun sonundaki odaya yerleşmişti. Buradan bütün şehri rahatça seyredebiliyordu. İki oda birbirlerinden bir ara kapıyla ayrılmıştı. İstendiğinde açılır veya kapatılabilirdi. Otto soldaki odada, Malko ise sağdakindeydi.

Krizantem ve goriller yandaki odaları tutmuşlardı.

Otele geldiklerinde ne Boris'i ne de Stephanie'yi görmüşlerdi, ama Malko Sevçenko ile Bayan Wiegand'ın 1013 ve 1015 no'lu odaları tuttuklarını öğrenmişti. Onların yedi kat altındaydılar.

Malko sakınmak zorundaydı: Düşmanın bütün harekâtı, kendisinin uzaklaştırılmasına veya ortadan kaldırılmasına dayanıyordu.

*

**

Birleşik Devletler Kopenhagen

Konsolosu' nun bürosunda dört adam vardı: Konsolos, Malko, Otto Wiegand ve Gundar Felsen. Bu adam bakanlıkta yabancı işlerine bakan serviste çalışan bir görevliydi.

Parlak bir güneş odayı aydınlatıyordu, ama

Otto Wiegand'ı neşelendirmeyi başaramamıştı.
Alman önüne bırakılan bir kâğıdı
kararsız bir şekilde inceliyordu. Suratının
şişlikleri inmişti, ama hâlâ morluklar vardı.
— Bay Wiegand'a imzalamak kalıyor, dedi

116

Gundar Felsen. Ve bu iş bitecek...

Alman ona baktı, şüpheliydi:

—Bu bana ne sağlayacak?

Danimarkalı ona hayretle baktı.

— Ama biliyorsunuz, bir hafta içinde

Danimarka'yı terketmek zorundasınız. Çünkü
konsolos size ABD'ye göçmen olarak girmeni
zi sağlayacak vizeyi veriyor. Şu andan itibaren
bizim için Danimarka'yı ziyaret eden sade bir
turistsiniz. Bu konsolosluk artık sizin konso
losluğunuz. Bir Amerikan yurttaşını temsil
ediyorsunuz. Bu sizin isteğiniz, değil miydi?
Otto bir hormurtuyla memnuniyetini
belirtti.

—Eğer imzalamazsam ne olur?

Gundar Felsen aptal bir diplomat değildi.

Ayrıca, bakanlığından Otto ile ilgili ayrıntılı
bilgiler edinmiş, Almanın nasıl biri olduğunu
öğrenmişti.

—Bu sizin için son derece can sıkıcı olur,
dedi mümkün olduğunca ölçülü bir tonda.

Çünkü işlemiş olduğunuz bir cinayetten dolayı
hakkınızda suç duyurusu var. Korkarım sizi
Doğu Alman makamlarına iade etmek zorun
da kalırız... Şimdiki durumda ise biz bu suç
duyurusunu Birleşik Devletler hükümetine
ileteceğiz, uluslararası anlaşmalar bunu gerek
tiriyor, gerisi ABD'yi ilgilendirir.

Otto Wiegand alaycı bir şekilde güldü ve
kalemi aldı, imzaladı.

Gundar Felsen kâğıdı hemen cebine koydu
ve nazikçe izin istedi.

Danimarkalıların rolü sona ermiş, Otto
Wiegand'ın başına gelebilecek herhangi bir
şeyin sorumluluğundan kurtulmuştu.

Alman ile Malko bürodan çıktı. Arabaya

117

bindiklerinde:

— Beni Royal'e götürün, dedi Malko'ya ukala bir tonla.

Malko mütevazî bir başarı elde etmişti. Almanın bazı aptallıklar yapmaya hazır olduğunu hissediyordu. Son ana kadar, Otto'nun yeni kanuni durumundan Rusları habersiz bırakmak, onları oyalamak ve şaşırtmak gerekiyordu.

CIA Kopenhag bürosu, Malko'ya yeni bir olayı haber vermişti: Bir Doğu Alman balıkçı gemisi Kopenhag Liman'ında iki günden beri demirliydi. Bunun bir casus teknesi olduğu kesindi. Bu numara Ruslarda NATO deniz tatbikatlarından kalma eski bir alışkanlıktı.

Boris kendine göre önlemlerini almıştı. Şimdi Otto Wiegand bir Amerikan vatandaşıydı ve Malko için işler biraz daha kolaylaşmıştı. Her şeye rağmen Kopenhag'da bir Amerikan Hava Üssü vardı.

Almanı buradan uçağa bindirmek, bir sivil havaalanından bindirmeye nazaran daha kolay olacaktı. Gerçi bu yasal değildi, ama Otto Wiegand'ın dosyasını kapamak isteyen Danimarkalı yetkililer buna gözlerini yumacaklardı.

Tıpkı Almanın diplomatik bir sandık içinde kaçırılması gibi...

O güzel güne kadar da Malko Otto Wiegand'ın peşinden bir an olsun ayrılmayacaktı.

Boris Sevçenko hemen hemen aynı saatlerde Doğu Alman Konsolosluğu'ndan endişeli bir yüzle çıktı. Danimarka dışişleri bakanlığından kötü haberi almıştı: Otto Wiegand artık bir Amerikan vatandaşıydı. Boris'in planları tamamen altüst olmuştu. Stephanie'nin cazibesine dayanan harekâta elveda demek gerekiyordu.

Arabada bekleyen iki adamın yanına oturdu ve onlara bazı kısa bilgiler vermeye başladı. Çabuk harekete geçmek lazımdı.

*

**

Otto Wiegand somurtuyordu. Malko Mercedes'i Royal'in önünde durdurduğunda, onu beklemeden arabadan indi ve kapıyı çarptı.

Malko hemen arabayı park etti, gazete satıcısının vitrininden Otto'yu anahtarını almak için resepsiyona yönelirken gördü.

Döner kapıdan geçeceği sırada, önüne çıkan bir ihtiyara yol vermek için kenara çekildi.

Adam birden ani bir baş hareketi yaptı ve elini sanki böcek sokmuş gibi ensesine götürdü, sonra halının üstüne ölü gibi düştü.

Malko Otto Wiegand'a yetişmişti. Alman gitmekte tereddüt ediyordu: Asansörlerin önünde Peder Melnik duruyordu.

— Bu deliyi görmek istemiyorum, diye mırıldandı Alman.

Malko fırsatı kaçırmadı. Otto'yu otelden ve Stephanie'den uzaklaştır malıydı.

—Şehirde bir gezinti yapalım, diye teklif etti. Hava çok güzel, belki sıkıntularınıza iyi gelir.

Otto:

—Peki, dedi isteksizce.

Çıkışa doğru yönelirken, holün ortasında gürültülü bir kalabalığın içine düştüler.

Meraklanan Malko kalabalığı yarmayı başardı ve yere boylu boyunca uzanmış adamın yüzünü gördü. Suratı morarmış, burnu

118 119

soğumuştı. Malko giriş kapısındaki ihtiyarı derhal tanıdı. Adam hemen ölmüştü. Sirtında tatsız bir ürpermeyle doğruldu. Danimarka polisi ölümü belki bir kalp spazmı olarak değerlendirecekti, ama o asıl nedeni biliyordu: İhtiyara uzun bir boruyla ya da havalı bir tabancayla zehirli ok atılmıştı.

Bu KGB'nin ihtisasıydı.

Katil uzaktaydı. En azından burada değildi, yoksa yeniden denerdi. Malko ellerinin üstünde tatsız bir uyuşma hissetti: Bu tür bir saldırıya karşı korunma şansı çok azdı. Bu olay Rusların onu temizlemeye karar

verdiklerini gösteriyordu.

—Ne oluyor? diye sordu Otto. Adamın bir rahatsızlığı mı var?

—Sanıyorum, dedi ihtiyatla Malko.

Almanı ürkütmek yersizdi.

Chris ile Milton alışverişe çıkmışlardı.

Malko, Otto ile sohbet etmeye çalıştı.

Düşünceler içinde kaybolmuş olan Alman kısa

kısa cevaplar veriyordu. Malko çok gergindi.

Boris'in ikinci eylemi ne olacaktı? Rus onu

safdışı bırakmaya çalıştığına göre, önemli

sebebi olmalıydı. Casuslar ancak en son anda

öldürürlerdi.

Otto Wiegand, elleri ceplerinde, ilgisiz

yürüyordu. Tam karşılarında Ströjet

bulunuyordu, burası Kopenhag'ın trafiğe

kapalı tek caddesiydi. Malko ve Otto dar

sokağa girdiler. Krizantem dikkati çekmeden

onları on metre kadar geriden izliyordu.

Manzara onun için çok değerliydi.

Malko'nun sınırları biraz gevşemeye

başlamıştı. Bu kalabalık içinde kendini

güvende hissediyordu. Ströjet'e açılan, küçük

bir parkla çevrili eski bir kiliseye vardılar.

Burada da gençler güneş banyosu

yapıyorlardı. Biraz ilerde, Ströjet küçük bir

meşelik meydan biçiminde genişliyordu. Merkezinde

bir kafe vardı. Malko sola döndü. Birden,

arkasında bir motor sesi, sonra öfkeli ve

korkulu bağırışmalar oldu.

O kadar sakindi ki, neden sonra kafasını

geriye çevirdi.

Küçük yeşil bir Austin üzerine doğru

geliyordu, bir anda ortaya çıkmıştı ve

arabalara yasak olan bu yolda ilerliyordu.

Yana doğru sıçradı, ama yine de araba ona

çarptı ve yerden ayakları kesildi. Otto

Wiegand'a ne olduğunu görememişti.

**

Krizantem, etrafındaki cennetten

faydalanmakla meşguldü. Bu arada sol

taraftan son sürat Malko'ya doğru gelen

küçük yeşil Austin'i gördü.

Bağırды, ama sesi kalabalığın bağrışları içinde eridi. Malko'yu havaya fırlarken ve masalardan birinin üstüne hareketsiz düşerken gördü. Araba birkaç metre daha yol aldı,, sonra bir seyyar satıcının tezgâhına çarparak durdu. Arabanın sürücüsü hemen dışarı çıktı ve sokağın köşesinde bekleyen iki adamın yanına gitti. Üçü birden yolun ortasında hareketsiz duran Otto Wiegand'a doğru yöneldiler. Birden, üzerlerine doğru gelen Krizantem'i gördüler. Kısa bir tereddütten sonra koşarak Ströjet'in sağındaki sokağa daldılar. Elko bir an karar veremedi. Etraftakiler Malko'yu yerden kaldırmışlardı. Saldırganları yakalamanın daha yararlı olacağını düşündü.

120 121

Adamlarla arasında yüz metre kadar vardı. Elko Krizantem onları dar sokağa park etmiş siyah bir Mercedes'e binerlerken gördü. Hemen hızla hareket ettiler. Elko deli gibi koşuyordu. Aralarındaki mesafe çok fazlaydı. Bu yüzden Astra'sını kullanması gereksizdi. Arabayla arasındaki uzaklık hızla büyüdü. Nefesi kesilmişti, daha hızlı koşması imkânsızdı.

Birden, Mercedes ani bir fren yaparak durdu.

Kopenhag'da hâlâ rastlanan bir at arabası yollarını kesmişti. Mercedes'in şoförü öfkeyle klaksona bastı. Ama boşunaydı. Önlerindeki yüklü at arabası kaplumbağa hızıyla ilerliyordu.

Cesaretlenen Krizantem yeniden koşmaya başladı. Arabadaki adamlar geriye döndüler ve onu gördüler. Şoför durmadan korna çalarken içlerinden iri hızla arabadan indi, cebinden siyah bir şey çıkardı ve yaşlı sürücüye doğrulttu.

Danimarkalı sol yanağında sinek ısırması gibi küçük bir sızı hissetti. Birkaç saniye içinde gözleri karardı, uyku bastırdı. Yerdeki adam, at arabasına çıkma girişiminde bulunmadan onu inceliyordu. Adamın ölmeden evvelki son

bilinçli hareketi, atlarını dil şaklatmasıyla durdurmak oldu. Sonra vücudu yana doğru devrildi ve külçe gibi yolun üstüne düştü. Yerdeki meçhul adam onun yerine atladı, dizginleri avuçladı ve atları kamçılamağa başladı.

Atlar kımıldamadılar bile. Sahiplerini tanıyorlardı.

Adam kamçıyı attı, sinirden kudurmuştu.

At arabasını kımıldatmak için on tonluk vinç gerekiyordu. Cansız gözlerini gökyüzüne dikmiş olan ihtiyar arabacı ona meydan okur gibiydi. Hemen Mercedes'e döndü. Peşlerindeki adamlarla aralarında en az yüz metre vardı. Kendi dilinde bir şeyler söyledi ve diğer iki adam da arabadan atladılar.

Krizantem Mercedes'in yanına vardığında, üç adam çoktan uzaklaşmıştı. Bu dar sokaklarda onları takibe kalkışmak imkânsızdı. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Malko'yu bıraktığı yere döndü. SAS heyecanlı bir grubun ortasında bir koltukta oturuyordu. Krizantem kalabalığı yardı. Mako'nun parlak gözleriyle karşılaşınca kendini daha iyi hissetti. Ciddi şekilde kaza geçirmesine rağmen bayılmamıştı. Otto Wiegand şaşkıındı.

—Yaralı mısın? diye sordu Elko'ya

— Hayır, ama herifleri kaçırdım, dedi Elko.

Malko acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalkmayı başardı. Sağ baldırındaki büyük şiş dışında önemli bir şeyi yoktu.

—Olsun! dedi.

Krizantem başını öne eğdi.

122 123

XI. BOLUM

—Bu böyle devam edemez, dedi Malko öfkeyle. Gelecek sefere, başaracaklar. Gerek öldürmeyi, gerekse sizi kaçırmayı... Yarın benimle birlikte ABD'ye geliyorsunuz.

Otto Wiegand:

—Yola çıkmaya henüz karar vermedim,

diye cevapladı.

O sırada telefon çaldı.

Alman gidip açtı. Hemen suratının ifadesi değişti. Elini ahizenin üstüne koyarak Malko'ya döndü:

—Beni lütfen yalnız bırakın. Henüz bir Amerikan hapisanesinde değilim.

Telefondakinin Stephanie olduğu belliydi.

Malko ara kapıdan odasına geçti. Yalnız kalır kalmaz, Otto telefona saldırdı:

—Stephanie! Beni duyuyor musun?

—Sevgilim, oh, sevgilim, seninle konuşmaktan ne kadar mutluyum, dedi

Alman kadın sevecen bir tonla. Başımıza gelenler ne kadar korkunç. Beni görmeden gideceksin diye korkuyordum.

— Niçin beni aldattın, Stephanie? Seni nasıl sevdiğimi biliyorsun.

—Oh! Sevgilim, çıldırmıştım, ne yaptığımı bilmiyordum. Seni kıskandırmak istedim ve kendime hakim olamadım. Seni kaybetmek istemiyorum.

—Ama Boris? diye başladı Otto.

—Boris senin dostun, diye kesti Stephanie. Sadece senin iyiliğini istiyor. Bu Amerikalılar seni ihanete zorluyorlar, ama o sadece senin işinin başına, ülkene dönmeni istiyor...

—Bugün beni yine öldürtmeye çalıştı, diye mırıldandı Otto.

—Hayır. Yalnız seni o prensten kurtarmak istiyordu. O adam bir şeytan. Kaçırılmanı daha o zamandan hazırlamış...

—Almanya'ya geri dönmem çok tehlikeli olur, dedi Otto.

Stephanie Otto'nun yumuşadığını hissetti ve son hücumunu yaptı.

—Seni görmeyi çok arzuluyorum, dedi ve kollarında olmayı...

. Bu konuşma Almanı güneşteki kar gibi eritti. Stephanie'nin her kelimesi akındaki iğrenç görüntülerden birini siliyordu. Kadına karşı hayvani bir istek duydu.

—Gel! dedi Otto boğuk bir sesle.

— Otelde olmaz, diye soludu Stephanie.
Restoran Krog'da buluşalım. Ben zaten
oradayım. Christianborg Sarayı'nın tam karşı
sı. Ama yalvarırım, yalnız gel. Seninle
konuşmak istiyorum.

Otto bir an tereddüt etti. Stephanie ona
ıssız bir yerde randevu verseydi şüphelenecekti,
ama Kopenhag'ın göbeğinde nezih bir
restoranda buluşacaklardı...

— Geliyorum sevgilim, dedi telefonu
kapamadan önce.

Yavaşça ara kapıya doğru ilerledi ve
anahtarla kilitledi. Ceketini giydi ve kendi
odasının kapısını açtı. Koridor boştu. Malko
anahtarları kapının üstünde bırakmıştı.
Koşarak uzaklaşmadan evvel odayı kilitledi.

*

**

124

125

Malko anahtar sesini duyduğu an durumu
farketti. Yirmi saniye içinde, kilitlendiğini
anlamıştı. Yatağının yanındaki üç düğmeye,
oda hizmetçisini, kat bakıcısını ve oda servisini
çağırarak için bastı.

Royal'de servis son derece hızlıydı. Üç
dakika sonra kapı açıldı. Malko Krizantem'e
ve gorillere seslendi, ama hiçbiri cevap
vermiyordu.

Şaşkın şaşkın duran oda hizmetçisinin
önünden geçerek asansöre daldı.

Otto ortadan yok olmuştu. Kapıcıdan
adamın bir taksiyle uzaklaştığını öğrendi. Ama
nereye? Malko ona yirmi kuron uzattı ve
kapıcı güçlü hafızasını yokladı.

—Taksiye Restoran Krog demişti, dedi.

Beş dakika sonra, restorana varmıştı. Krog
küçük sakin bir sokaktaydı.

Malko Krog'un birkaç basamağını çıktı.
Sevimli ve eski salona göz gezdirdi. Her
masanın üstünde şamdanlar yanıyordu.

Ama ne Stephanie, ne de Otto vardı. Şef
garsona arkadaşlarını aradığını söyledi.

—Yukarda birkaç müşteri daha var, dedi Danimarkalı.

Merdiven bir kadife perdenin arkasındaydı.

Malko basamakları dörder dörder çıktı ve ikinci salonun eşiğinde durdu. İlk masada Otto ile Stephanie oturuyorlardı. İki masa ilerde de Bor is tek başına yemek yiyordu.

Boris ve Otto Malkoçu aym anda gördüler. Malko'nun gelişi huzurlarım kaçırmıtı. Hiçbir şey olmamış gibi gidip Boris'in arkasındaki masaya oturdu.

Garson menüyü getirdiğinde, Malko adama Lise'in telefon numarasını verdi ve kızın hemen oraya gelip onu bulmasını söyledi.

Malko turna balığını bitirdiği esnada Danimarkalı genç kız geldi. Malko ona durumu izah etti. Şimdi rakipleriyle yalnız; kalmışlardı. Danimarkalı iki çift yemeklerini] bitirip gitmişti.

Lise duvar dekorasyonunu seyretmeye dalmıştı. Son yüzyıldan kalma kılıçlar ve kalkanların fazla değerli oldukları söylenemezdi. Bu arada Otto ile Boris'in arasında geçen kısa bir konuşmanın oldu. Otto ve Stephanie kalktı. Stephanie önden çıktı. Malko:

—Otto! diye bağırdı.

Alman cevap vermedi. Arkasından kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Sonraki olaylar göz açıp kapayıncaya kadar gelişti. Boris masasından kalktı yıldırım hızıyla duvarı süsleyen kılıçlardan birini aldı ve sırtını kapıya dayadı.

— Sevgili dostum SAS, dedi Boris, sizi böyle şişlemek istemem. Bunun için muhabbet kuşlarımız uzaklaşana kadar sakın olmamızı tavsiye ederim. Leningrad Harp Akademisi'nde eskrim kurslarına devam ettiğimi de haber vereyim...

Malko cevap vermedi, geri döndü ve o da bir kılıç aldı. Buradan çıkması gerekiyordu. Şu anda Stephanie, Otto'yu Doğu'ya sürüklemekle meşguldü.

—Yaklaşmayın! diye emretti Boris.

Bu tek kozuydu, ama onun da iyi bir eskrimci olduğundan habersizdi.

— Önce siz davranın, altes! dedi Boris soğuk bir alayla.

Malko ayakları üstünde sağlam bir duruş

126

127

almak için geriledi, sonra rakibini yokladı.

Rusun açıklarını, hatalarını bulmaya

çalışıyordu. Kılıç şakırtıları uyumluydu.

Boris Malko' nun kılıcını savuşturdu ve

gövdesine hamle yaptı. Rakibinin gardım

açmak istiyordu. Düellonun zorlu olacağını

anlamıştı. Malko' nun bileği oldukça

kuvvetliydi. Ayrıca iyi kılıç kullanıyordu.

Yapılan hamleleri karşılıyor ve karşı

saldırıya geçiyordu.

Malko hücum etti ve bütün gücüyle

kılıcını Rusun suratına uzattı, iki santim daha

ilerlese kılıç Rusun sağ gözünü çıkarıyordu.

Boris küfretti, sırtını kapıya dayadı ve

alnındaki teri sildi. Zaman geçtikçe düello da

hızlanıyor, Malko kafasından dakikaları

sayıyordu. Boris idm&nliydi.

Malko'nun arkasında duran Lise ölü gibi

bembeyaz kesilmiş, dövüşü izliyordu. Bağırmamak

için dudaklarını ısırılmıştı.

Kılıçlar havada çakıldı, iki adam göğüs

göğüse geldiler ve birkaç saniye yüz yüze

kaldılar. Bütün güçleriyle kılıçlarını geri

ittiler. Ter içindeydiler.

Yaptığı savunmadan sonra hücumu

geçmek için Malko hızla yer değiştirdi. Üç

adım ilerledi ve kılıcıyla dairesel hareketler

yaparak kendini savundu.

Boris şaşkın bir şekilde geriledi, ihtiyatla

gardım havada tuttu ve bekledi. Bu saldırıyı

bir an önce savuşturmayı diliyordu. Malko

sihirden kudurmuştu. Kılıcı havada saldırdı.

Kılıcın ucu Boris'in sağ kulağını sıyırdı.

Boris yana çekildi ve kılıcını rastgele

Malko'ya uzattı. SAS geriledi, sonra son

hareketini yaptı.

Boris'in kılıcı elinden fırladı ve masanın üzerindeki artıkları tuzla buz ederek salonun zeminine düştü. Lise sevinç dolu bir çığlık attı ve kendini bir iskemlenin üstüne bıraktı.

— Kenara çekiliniz, diye bağırdı Malko.

Yoksa sizi öldürmek zorunda kalacağım.

Rusun mavi gözleri, Malko'nun parlak gözleriyle karşılaştı. Malko'nun blöf yapmadığını anlamıştı. Ağır ağır bir adım ilerledi ve kenara çekildi. Kapıyı serbest bırakmıştı.

Malko ve Lise yemek salonunu koşarak geçtiler. Kapıda onları bekleyen garson, şaşkın gözlerle baktı. Bu tip şeylere alışık değildi... Malko hesaba bir göz attı ve yüz kuron bıraktı. Sonra boş sokağa çıktılar.

—Langelini nerede? diye sordu Malko.

Burası Doğu Alman balıkçı casus teknesinin

demirli olduğu yerd. Eğer Oto ve Stephanie orada değilse o zaman durum kötüydü.

— Arabam şurada, dedi Lise, sizi oraya götür eyim.

Kırmızı küçük Saab'a bindiler. Lise Holmens'e saptı, oradan Bredgade'e ulaştı.

Nihayet, bir köprünün altından geçtikten sonra bir iskelenin girişine vardılar. Lise arabayı iskelenin sonuna kadar sürdü. Beş yüz metre ilerde rıhtım sona eriyordu.

— İşte Langelini, dedi Lise arabayı durdurarak.

Park etmiş birkaç arabanın dışında etrafta kimseler yoktu.

Oldukça küçük olan Doğu Alman balıkçı gemisi iskelenin başında demirliydi.

Saab, bir telefon kabininin karşısında durmuştu. Malko içeri girdi ve Royal

Oteli'ni, Krizantem'in odasını aradı.

Elko odasındaydı.

128 129

—Derhal gel! diye emretti Malko.

Ona nerede olduklarını açıkladı. Goriller

hâlâ ortada yoktu.

Lise gözlerini balıkçı teknesinden ayırmadan, Mako'yu Saab'ın içinde bekliyordu.

— Yürüyerek gemiye yaklaşacağız, dedi Malko. Aşık rolü yapacağız. Krizantem buraya geldiğinde siz arabaya döneceksiniz. Devamı tehlikeli olabilir.

Lise arabadan indi ve Malko'nun elini tuttu.

Yirmi metre ilerde bir sokak lambasının altında Lise durdu ve Malko'yu öptü. Balıkçı gemisiyle aralarındaki iki yüz metrelik mesafeyi katederken, her seferinde daha ateşli olmak şartıyla defalarca öpüştüler. Lise gittikçe coşuyordu.

SAS güçlü farlarla kendine geldi: İskelenin üstünde bir araba ilerliyordu. Araba Malko ve Lise'in yanından geçerken yavaşladı ve SAS sokak lambasının ışığında arabanın içini gördü. Krizantem direksiyonda yalnızdı. İskelenin ucuna kadar gitti ve durdu. Malko ve Lise arabanın yanına vardılar ve bindiler.

—Geri dön! diye emretti Malko.

Elko denileni yaptı ve Mercedes balıkçı teknesinin karşısında durdu.

—Farları söndür.

Şimdi iskelede park edilmiş diğer arabalara benziyorlar di.

Elko dikkati çekmeden Astra'sını kemerinden çıkardı.

—Eğer Otto gemide olsaydı, çoktan demir almış olurlardı, dedi Malko.

Yarım saat geçti. Malko harekâtın Boris tarafından değiştirilmiş olmasından korkuyordu. Onlar burada beklerken, Otto Wiegand bir başka gemiye veya özel bir uçağa bindirilerek götürülebilirdi.

Zaman hiç bu kadar yavaş ilerlememişti.

Birden bahçenin ağaçları arasından farlar görüldü.

Araba ağır ağır iskelenin üstünde ilerledi ve yavaşladı. Balıkçı teknesinin önünde

durduğunda Malko Mercedes'in kontak anatarını çevirdi.

Bundan sonra her şey çok çabuk gelişti. Meçhul arabanın iki kapısı da aynı anda açıldı. İki adam iskeleye indi. Biri koşarak balıkçı teknesine girdi.

Mercedes ilerliyordu. Lise arka koltuğa yapışmıştı. Birden, tiz bir ses sessizliği yırttı. Balıkçı teknesi sis düdüğü çalmaya başlamıştı. Aynı anda Mercedes'in ön camı paramparça oldu. Üzerlerine Kalaşnikof'la ateş ediyorlardı.

Malko'nun tam yanında bir silah patladı ve Malko Astra'nın sesini tanıdı. Anında tüfeklerden biri sustu. Malko ihtiyatla kafasını kaldırdı.

Sokak lambası siyah arabanın yanma uzanmış olan adamı aydınlatıyordu. Tüfeği yanındaydı. İkinci adam olduğu yerde sinmişti. Doğruldu ve balıkçı teknesine atladı. Krizantem iki büklüm bir şekilde iskele boyunca koşuyordu. Balıkçı teknesinin tüfeği yeniden taradı ve Elko karınüstü kendini yere attı. Bir iskele babasını kendine siper etmişti. Ateş eden adam tekneden yere atladı ve Malko'nun bulunduğu arabaya doğru silahını ateşledi.

Teknenin güvertesinden Almanca ve Rusça
130 131

bağırışmalar geliyordu. Meçhul arabanın arka kapısı açıldı. Arabadakiler otomatik silahın koruması altında, balıkçı teknesine ulaşacaklardı.

—Tanrı kahretsin! dedi Malko.

O sırada, Krizantem'in bulunduğu yerden göz kamaştırıcı bir alev çıktı. Alev, elinde tüfekle diz çökmüş olan adamı sardı ve adam ateşi söndürmek amacıyla silahını attı.

Çığılığı Malko'nun kanını dondurdu.

Siren sesi kesildi, Malko bir motor gürültüsü duydu: Balıkçı teknesi demir alıyordu. Krizantem ise meçhul arabanın yanına varmış, tekneyi kurşun yağmuruna

tutuyordu.

Çıpanın gıcirtısı duyuldu ve balıkçı teknesi süratle manevra yaptı. İki dakika sonra tekne sahilden uzaklaşmıştı. Malko Elko'nun yanına ulaştı.

Stephanie ve Otto, birbirlerine sımsıkı sarılmış bir şekilde büyük siyah arabanın arka koltuğundaydılar.

Bir kelime bile söylemediler, silah seslerinden şoke olmuşlardı. Açıklama yapacak zaman değildi. Malko tekmeyle arabanın kapısını kapattı.

Krizantem tüfekli adamın cesedini silahıyla birlikte denize attı, Malko direksiyona geçti ve arabayı döndürdü.

— O fırlattığın alev neydi? diye sordu Malko.

Krizantem mütevazı bir şekilde gözlerini yere eğdi.

—Arabının yangın söndürme aleti. İçine basınçlı benzin doldürmüştüm.

XII. BOLUM

Sıkıntılı ve çaresiz bir şekilde, Otto Wiegand holdeki döner koltuklardan birinde tırnaklarını kemiriyordu. Ondan beş metre uzakta, Krizantem kendini Stern'deki yazıya kaptırmıştı. Malko uzakta değildi, Jensen'den porselen almakla meşguldü. Gece, Almanlar aralarında korkunç bir olay geçmişti. Otto Wiegand Malko'yu onu Royal'den götürmeye zorlarsa kendisini pencereden atmakla tehdit etmişti. Stephanie'yi seviyordu ve kız da onu seviyordu.

Stephanie geceyi yine Boris ile birlikte geçirmişti. Holün karşısındaki çay salonunda Peder Melnik eski arkadaşını acımayla seyrediyordu. Şimdiye kadar yaşadığı olaylar Peder Melnik'e insan ruhunu tanıma fırsatını vermişti. Otto'nun Stephanie'nin cazibesine kapılıp komünistlerin yanına döneceğini hissediyordu.

Peder Melnik derin derin içini çekti. Bir kez daha Tanrının kılıcı olmaya mecburdu.

*

* *

— Girin! diye bağırdı Boris Sevçenko.
Pencerenin kenarına oturmuş, caddenin
öbür yanındaki Tivoli Parkı'nın kalabalığını
seyrediyordu.

Stephanie'nin odasına bağlı ara kapı açıldı
ve yeniden kapandı. Bundan daha normal bir
şey olmazdı. Oda hizmetçisinin yatağı
düzeltme vaktiydi.

132

133

Nedenini bilmeden iki odayı birbirine
bağlayan kapıya bir göz attı ve Peder Melnik
ile karşılaştı. İki adam birbirlerinden dört
metre uzaktaydı. Rus, rahibin elindeki P 08'i
önce görmedi.

Peder Melnik'in yüzünde her zamanki
gülümsemesi vardı. İri kulakları hafifçe
kızarmıştı. Bu sıkıntı işaretiydi.

—Tanrı sizi korusun! dedi yumuşak bir
sesle.

Ve ateş açtı.

İlk kurşun Boris'in suratının yarım santim
yakından geçti ve tahta kapıya saplandı.
İkincisi omzuna geldi ve Boris arkaya düştü.
Bu onun hayatını kurtardı, çünkü rahibin
üçüncü kurşunu demin bulunduğu yerde tam
midesine gelecekti.

Rus dört ayak üstünde sürünerek kapıya
vardı ve hızla açtı. Kapının kanadı tabancanın
namlusuna çarptı ve rahibin ateş etmesini
engelledi.

Boris bundan yararlanarak kendini dışarıya
attı ve kapıyı arkasından çarptı, soma
koridorda nefes nefese ilerlemeye başladı.
Asansör katta değildi, ilk kapısı açık odadan
içeri daldı ve İsveçli bir çiftle burun buruna
geldi. İngilizce olarak bağırdı:

—Çabuk, bir deli beni öldürmek istiyor!

*

**

Peder Melnik elinde silahıyla bir an

şaşkınlık içinde kaldı. Bütün planı suya düşmüş, hiçbir şey önceden tasarladığı gibi olmamıştı. Önce Stephanie'yi öldürmeyi düşünmüştü. Sonra Boris'i odasında gebertecekti...

Ama genç kadının odası ve banyosu

134

boştu. Şimdi amacına ulaşabilmesi için birkaç dakikası kalmıştı: Boris yardım çağırmakla meşgul olmalıydı. İlerledi ve Boris'in banyosunun tokmağını çevirdi. Kız dayandı.

— Stephanie! diye seslendi Melnik yumuşak bir sesle, açın ben Boris.

Biraz yapmacık olmuştu, ama başka seçeneği yoktu. Tabii, hiçbir cevap alamadı. Kulağını kapıya yapıştırdı ve telefon ahizesinin sesini duydu: Royal'de, banyolarda da telefon vardı.

Kapıyı zorla kırmaya çalıştı, omzu acıdı.

Saniyeler geçiyordu. Gidip dış kapıyı kilitledi, sonra geri döndü ve P 08'in namlusunu kilide dayadı, ateş etti.

Silah sesi duvarlarda yankılandı, ama kapı açılmadı. Melnik yeniden tetiğe asıldı. Bu kez kilidin dörtte üçü paramparça oldu, ilk omuz darbesiyle kapı açıldı.

Stephanie keskin bir çığlık attı. Su ve köpük dolu küvetin içinde ayakta çırılçıplaktı.

—Boris! diye bağırdı, Boris!

Rus on kat aşağıda bir otel görevlisine olanları heyecanla anlatıyordu.

Peder Melnik genç kadının iki göğsünün ortasına nişan aldı ve tetiğe bastı.

Kurşun kızın beyaz fayansların üzerine geriye savurdu, ileriye uzattığı elini deldi, göğsüne saplanacağı yerde omzunu yırtarak sağ kürek kemiğini parçaladı. Stephanie dayandığı duvardan aşağıya doğru kaydığını hissetti ve ılık su onu tamamen kapladı.

Kafasını sudan çıkardığında suratına yaklaşan tabancayı gördü. Peter Melnik P 08'in tetiğine bastı. Horoz düştü, iğne boşa vurdu. Şarjörü

135

boşalmıştı. Aynı anda koridorda ayak sesleri

duyuldu ve kuvvetli bir ses Danimarkaca emretti:

—Kapıyı derhal açın! Polis!

Şimdi saniyeleri hesaplamak gerekiyordu. Stephanie gürültüyü duydu ve küvetin içinde doğruldu. Ciğerlerinin bütün gücüyle Almanca olarak bağırdı:

—İmdat! Çabuk, çabuk olun!

Kapının öbür tarafında, gürültüler artıyor, bir sürü ses birbirine karışıyordu.

—Kapıyı kırın! Kapıyı kırın!

Stephanie yaralı koluna rağmen, bir dişi kaplan gibi boğuşuyordu. Ölmek istemiyordu. Melnik'in iri kulaklarından biri yakınındaydı. Büyük bir güç sarfederek ağzını açtı ve bütün kuvvetiyle ısırıldı. Köpeklerin yaptığı gibi parçayı koparmak için çenesini sallıyordu. Melnik insandıışı bir çığlıkla kendini geriye attı.

Stephanie bayılmadan önce, kirli suya bir şeyler tükürdü.

Canı yanan Peder Melnik lavaboya dayandı, başının yarısının kız tarafından koparıldığını sanmış, öfkeden kudurmuştu. Stephanie hâlâ canlıydı. Otto onu izleyebilirdi.

İçinde bulunduğu korku, onu işini bitirmek için çevresinde bir şeyler aramaya itti. Prizde uzun bir elektrik kordonu takılıydı ve ucunda Boris'in tıraş makinesi vardı. Boris'in her zaman, tıraş makinesini prizde bırakma gibi bir alışkanlığı vardı. Peder Melnik makineyi aldı ve küvete eğildi. Ucu tam suya değiyordu.

Özenle suya daldırdı, makinenin kauçuk kısmından tutuyordu.

Baygın Stephanie şiddetle ir kildi, gözleri

136

birçok kere açılıp kapandı. Vücudu gerildi, dişleri müthiş bir hızla birbirine çarptı ve öndekiler anında kırıldı.

Akımın şiddetiyle kalbi durana kadar vücudu birkaç kere acıyla titredi. Bilinçsiz

olarak eli uzandı ve Peder Melnik'in bileğine tutundu.

Rahip bir devin eli tarafından kalbinin sıkıldığını sandı, güçlkle nefes alıyordu. Kordonu bırakmayı düşünmedi ve daha fazla küvetin içine daldırdı. Bağırarak istedi, ama ağzından tek bir kelime çıkmıyordu: Çoktan felç olmuştu. Sol kolunun, bir yaşlının gibi titrediğini dehşetle gördü. Kendini kaybetti, yere devrildi. Düşerken elektrik kordonunu prizden çıkmıştı. Aynı anda bütün katın sigortaları attı ve kırılan kapı gürültüyle açıldı.

Beyaz kasklı bir polis elinde silahıyla banyoya daldı. Gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Peder Melnik sırtüstü yerde yatıyordu, cüppesi uzun külotunun üstüne sıyrılmıştı. Sol gözü kapalı, diğeri ise tavana dikiliydi, hâlâ hafif hafif çırpıyordu. Stephanie'nin başı arkaya düşmüştü. Ağzı açık ve göğüsleri suyun üstündeydi. Her yer kan içindeydi. Polis silahını indirdi. Bu tür bir vahşet hiç görmemişti. Banyonun eşiğinde duran Boris polisi itti ve ilerledi. Alçak sesle Rusça küfretti.

— Bir doktor, çabuk! diye atıldı. Kız belki hâlâ yaşıyor dur.

Rahibin hareketsiz vücudunu iterek Stephanie'nin üzerine eğildi ve onu kollarına alarak kaldırdı. Polis de kızı bacaklarından tuttu ve Stephanie'yi yataklardan birinin

137

üstüne uzattılar.

Otel doktoru yaranın kanıyla kıpkırmızı olmuş havlunun üstünde Stephanie'nin kalbini dinledi.

—Kalbi atıyor, dedi, az da olsa kurtulma şansı var.

Polis cankurtaran çağırdığı sırada, doktor kızın kalbine şiddetli bir masaj uygulamaya başladı. Peter Melnik'i banyodan çıkardılar ve gri yer halısının üstüne yatırdılar.

Polislerden biri cüppeyi saygıyla düzeltti ve kulağını rahibin göğsüne dayadı.

—Çabuk, diye seslendi, bu hâlâ yaşıyor!

Doktor Stephanie'yi bıraktı, rahibin yanına gelip diz çöktü ve masaja başladı.

Boris doktoru omzundan tuttu.

—Niçin kıza bakmıyorsunuz? Bu adam bir katii!

Doktor cevap vermek için bir an durdu:

—Bunun kurtulma ümidi var, ama kızın yok. Ben her şeyden evvel bir doktorem.

Öfkeden kuduran Boris, yumrukları sıkılı bir şekilde doktoru çaresizce seyrediyordu.

Birkaç dakika sonra odaya ikinci bir doktor geldi... Stephanie'nin yüzüne bir oksijen maskesi taktılar.

Bir saat sonra, ilk doktor Stephanie'nin elektrik akımından resmi olarak öldüğünü açıkladı. Peder Melnik yaşayacaktı, ama elektrik akımının beyninde ne hasar yaptığını bilmiyorlardı. Kör, aptal veya felçli kalabilirdi.

XIII. BOLUM

Kaptan Olsen berbat bir durumdaydı. Kırk sekiz saatlik bir iş için Kopenhag'a demirlediğinden beri her şey kötü gidiyordu. Epey dolaştıktan sonra dört denizcisiyle birlikte gürültülü bir orkestranın duvarlarını titrettiği Teddy-Bar Ritt'e demir atmıştı. Eğer masalar dolu olmasa Norveçli orkestrayı susturmak için büyük bir zevkle üzerine atlayacaktı.

Şimdi, tuvalet ihtiyacını görmek için sokaktaydı. Kenarda bir yerde sızmış sarhoşu rahatsız etmemek için yolun sonuna kadar yürüdü. Kanalın bu kısmı tuhaf bir şekilde sessizdi. Teddy-Bar Ritt en son meyhaneydi. Bundan sonra sadece ışıkları sönmüş sakin binalar yer alıyordu. Kanalın öbür yakasında, Malmö'ye gitmek için feribot bekleyen yolcular vardı.

Olsen peşinden gelen denizcileri ile bütün kaldırımı işgal ediyordu. Kendilerine doğru

yaklaşmakta olan kafası eğik, elleri cebindeki adama dikkat etmediler. Adam düşüncelerine öyle dalmıştı ki, gelip Kaptan Olsen'in iri göğsüne tosladı. Norveçli, adamı kenara itti. Kavga edecek hah yoktu, müthiş bir şekilde sıkışmıştı. Adam özür dileyerek uzaklaştı ve üç metre sonra Olsen'in ikinci kaptamıyla bir sokak lambasının altında karşılaştı. İkinci kaptan, Olsen'e toslayan adama öfkeyle bir göz attı ve hayretle bağırdı. Olsen kafasını çevirdi. Adam da şaşırmış durmuştu.

138 139

Tosladığı dev ona nefret ve şaşkınlık karışımıyla bakıyordu. Otto Wiegand önce bunun bir sarhoş kaptanı olduğunu sandı. Sonra hafızası süratle işlemeye koyuldu ve buz gibi bir şey sırtından aşağıya indi. Kader ona kötü bir oyun oynuyordu. Yeryüzünde karşılaşmayı dilediği en son adam Ragona'nın kaptanıydı. Küçük de olsa bu durumdan kurtulma şansı hâlâ vardı. En yakın kapıya doğru yöneldi... Halbuki, Kaptan Olsen o ana kadar Almanın, yeğenin katili olduğundan emin değildi. Otto Wiegand hırsıyla önündeki kapıyı sarstı. Koluna yediği bir tekmeyle kapıyı bıraktı. Dengesini kaybetmişti, kollarıyla havayı dövdü. İri bir yumruk dudağının üzerinde patladı. Bütün dişlerinin döküldüğünü sandı. Sırtüstü düştü ve kafasını şiddetle yere çarptı. Kendine geldiğinde, önce yüzünün yanında iki çizme gördü. Gözlerini yukarı çevirdi ve Kaptan Olsen'in suratını buldu. Otto Wiegand Norveçlinin kendisini öldüreceğini anladı. Çevresinde, kaptandan başka dört denizci saydı. Hepsi yapıldı ve bir halka oluşturmuşlardı. Otto tam ortadaydı. Norveçliler tek bir kelime bile etmiyorlardı. Bu bölge boş ve sessizdi. Otto Wiegand ihtiyatla dirsekleri üzerinde doğruldu, en yakınında bulunan birinin bacaklarına atladı

ve göğsünün tam ortasına nefesini kesen bir tekme yedi. Olsen üzerine eğildi, tek eliyle onu kaldırdı ve kötü bir İngilizceyle konuştu:

— Pis herif! Küçüğü öldürdüğün gibi ben de seni öldüreceğim!

Otto Wiegand o gereksiz cinayeti hatırlaya-

140

rak çaresizlikten başının döndüğünü hissetti.

Kendini savunmak için ağzını açtı, ama bu kez burnunun üzerine bir yumruk yedi. İnledi.

*

**

Otto'yu ilk bulan Boris oldu. Nehir kıyısındaki meyhaneleri boşu boşuna araştırdıktan sonra, yere uzanmış bir adamın etrafını çevrelemiş grubu farketti ve bakmaya gitti.

Almanı tanıyınca sevinçten çılgına döndü ve atıldı.

Otto Wiegand'ın omzuna elini henüz koymuştu ki, böğründe bir şey hissetti.

Norveçlilerden biri karaciğerine geniş ağızlı bir bıçak dayamıştı ve daldırmaya hazırды. Denizci ona bildiği tek İngilizce kelimeyi söyledi:

—Go!

Boris yavaşça geriledi. Sırtını duvara dayadı, denizci hâlâ tehdit ediyordu.

Otto yerde çırpınıyordu. Kaptan Olsen özenle nişanladı ve ayağını Almanın kaburga kemiklerinin arasına gömdü. Bu darbe en azından üç kaburgayı kırmış olmalıydı. Boris denizciye rağmen, ileriye atıldı ve bıçağın ucu vücuduna yapıştı. Ne pahasına olursa olsun geri götürmekle görevlendirildiği adam gözlerinin önünde katlediliyordu.

— Durun ! diye bağırdı İngilizce olarak.

Size çok para vereceğim.

Olsen yeni bir tekme salladı. Bu kez böbreklere isabet etmişti. Otto acıyla zıpladı ve tekrar düştü. Norveçlilerden hiçbiri kafasını çevirip Rusa bakmamıştı. Ya anlamamışlardı ya da onunla alay ediyorlardı.

—Polis! diye bağırdı Boris. Polis çağırın!

Polis her dilde polisti. Bu sefer Norveçliler

141

anladılar. Boris'i tehdit eden denizci aniden bıçağını karnından çekti ve gırtlığına dayadı. Boris sustu. Otto Wiegand'ı kurtarma ümidi hiç kalmamıştı. Adamlar onu katledecekler di.

*

**

Malko'nun arabayı o bölgeye sürmesi bir rastlantı değildi. Otto'yu odasında bulamayınca Lise ile beraber Tivoli Parkı'nı taramış, sonra kötü ün yapmış gar semtinin barlarına bakmıştı. Bu geç saatte bakmadıkları, bir tek yer, gemici meyhaneleriydi.

Eğer Otto Wiegand Studie Straede'de yedi kuronluk bir fahişenin kollarında ağlamıyorsa, burada olması gerekiyordu.

Teddy-Bar Ritt'in yüz metre iler sindeki grubu görünce araştırmasını bıraktı. İçinde bulunduğu durumda, böyle bir kalabalığı gözardı edemezdi.

Ne olduğunu anlamak için bakmaya gitti. Sonra her şey o kadar çabuk gelişti ki, yapması gereken şeyi unuttu: Yani, gidip polis çağırması. Boris'i ve hâlâ Otto Wiegand'a benzeyen kanlı yığını aynı anda far ketti. Katliam sürüyordu.

Tekme darbesini görmedi, ama Otto'nun inlemesini duydu. Kaptan Olsen'in ağır botu Almanın sol burun deliğini parçalamıştı. Dudaklarının üzerine kan boşandı. İki gemici Otto'nun suratını yumrukluyor, Alman kesik kesik çığlıklar atıyordu.

Malko Almanı niçin bu şekilde dövdüklerini anlamıyordu. Bunun basit bir içki kavgası olmadığı belliydi, ama bu kadar gaddarca bir şeyi de mantığı kabul etmiyordu.

Boris ona boğuk sesle bağırdı:

—Bir şeyler yapın lütfen! Onu öldürüyorlar!

Malko bıçaklanmayı göze alarak bir adım

ilerledi ve Otto'ya vurmakta olan iri Norveçliye seslendi.

—Halt! diye bağırdı Almanca.

Sesinde öyle bir otorite vardı ki, jdev ona doğru döndü.

—Bir cinayet işlemektesiniz! diye İngilizce devam etti.

Parlak gözleri Kaptan Olsen'inkilere takılmıştı ve bütün gücüyle Norveçliyi durdurmanın yollarını düşünüyordu.

Kaptan kelimelerini seçerek ağır ağır cevap verdi:

—Bu adam gemimde, yeğenimi öldürdü.

Bir hafta oluyor. Şimdi, ben de onu öldüreceğim.

— Bu adamı öldürmeyin, diye savundu Malko. Ona canlı olarak ihtiyacımız var. Eğer cinayet işlediyse, bu ülkenin mahkemesi tarafından yargılanacaktır.

Ama adam nefretle doluydu. Yavaşça kafasını salladı ve alçak sesle konuştu.

—Beni rahat bırakın!

Kaptan Olsen sırtını döndü ve Almanın üstüne eğildi. Bir eliyle kaldırdı, duvara dayadı ve bütün gücüyle yumruğunu suratına yerleştirdi.

Kıkırdak kırılması gibi bir ses duyuldu. Bu kez Alman belirsiz bir inleme çıkarmıştı.

Norveçlinin sol yumruğu Otto'nun karaciğerini buldu ve vücuduna gömüldü.

Paramparça olmuş ağızından kan geldi.

Yumruklar, tekmeler Almanın vücuduna büyük bir şiddetle iniyordu. Daha şimdiden

142

143

yarı komadaydı ve yediği darbeleri hissetmiyordu. Konuşmak istiyor, kelimeleri seçiyor, ama dudaklarından ses çıkmıyordu. Olsen bir kez daha onu kaldırdı ve bir kukla gibi sonsuz nefretle kolundan tuttu.

— Namussuz herif! diye kükredi denizci kendi dihye. Seni öldürünceye kadar dövme için zamanım olsun isterdim.

Sarhoş bir grup Tedd-Bar Ritt'den çıktı ve ve bütün yolu işgal ederek onlara doğru yaklaşmaya başladı. Olsen, Otto Wiegand'ı istediği gibi öldürecek zamanı olmadığını anladı. Elini pantolonunun cebine daldırdı ve yanından hiç ayırmadığı silahını çıkardı: Bu, tahta bir kabzaya monte edilmiş çıpa demiri zincirinin üç halkasıydı ve üç kilo ağırlığındaydı. Norveçli sağ kolunu kaldırdı ve zincir büyük bir şiddetle Almanın alnına indi. Alın kemiği sanki yok olmuştu. Halkaların izi etin üstünde önce beyaz bir yer yaptı, sonra birer kırmızı büyük çiçek gibi patladı. Otto Wiegand bağırmadı bile. Bir külçe gibi kaldırıma düştü, ölmüştü. Kaptan Olsen öylece kaldı, zinciri yumruğunun ucunda sallanıyordu. Otto'nun sonunu çabuklaştıran grup geri dönmüştü. Yeniden sessizlik oldu. Norveçli kendini aldatılmış ve değersiz hissediyordu. Önünde yatan adam bir insan değildi, küçük bir paçavraydı. Helga'yı öldüren de bu olamazdı. Kısa bir emirle adamlarını topladı. Bunlar silahlarıyla Malko ve Boris'i tesirsiz halde tutuyorlardı. Sonra, normal adımlarla Tolobodgade'ye doğru uzaklaştılar. Birkaç saat içinde Ragona demir alacaktı. Hayat Kaptan Olsen için eskisi gibi yeniden başlıyordu. Emekliliğine kadar Oslo, Montreal, Riga arasında gidip gelecekti. İki hortlakla birlikte. Boris ve Malko birbirlerine baktılar. Norveçlilerin peşinden gitmek neye yarardı? Onlar polis değildi ve hiçbir şey Otto Wiegand'ı yaşama döndürmezdi. Malko Almanın üstüne eğildi. Gözleri açıktı. İçeri göçmüş alnı ona inatçı bir hava veriyordu.

— Sen de, ben de onu ele geçiremedik, dedi Boris.

Sonra topukları üzerinde döndü ve uzaklaştı. Polis cesedi bulduğunda orada olmak istemiyordu ve en kısa zamanda Otto Wiegand'm ölümü üzerine bir rapor

hazırlaması gerekiyordu.

Bu kez tam bir başarısızlığa uğramıştı. Frank Thorpe hiçbir zaman Doğu Bloku için çalışan Batı Alman ajanlarının listesini öğrenemeyecekti.

Bir topuklu ayakkabı sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Gözlerini kaldırdı ve ona doğru gelmekte olan Lise'in karaltısını gördü.

—Neredeydiniz? diye sordu kız.

Malko kımıldadı ve Lise kanlı cesedi gördü.

—Oh! Siz...

—Hayır, dedi Malko, ben yapmadım.

Şakına dönen Danimarkalı genç kız, gözlerini Otto Wiegand'ın hurdahaş olmuş vücudundan ayıramıyordu. Bağırılmak için elini ısıırıyordu.

144

145

XIV. BÖLÜM

Ilık havaya rağmen, Lise titriyordu. Bu kadarı onun için fazlaydı. Malko onu yavaşça kenara çekti. Artık cesedi denize atıp, ilk uçakla gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

. Buna rağmen bir şeyler Malko'yu gitmekten alıkoyuyordu. Bu çok tuhaftı. Boris çoktan valizini hazırlamakla meşgul olmalıydı. Almanın bu şekilde ölmesi onun işine gelmişti. Durumu Malko'nunkinden daha rahattı.

Malko'nun aklına bir fikir geldi, sorunu kendi lehine çevirmeye çalışacaktı. Bu işi gerçekleştirmek zordu, ama yine de denemeye değerdi. Tek çare Otto Wiegand'ın cenazesinden faydalanmaktı.

Malko hafifçe Lise'i omzundan sarstı.

—Çabuk, gidip arabayı getirin! Kız ona baktı, şaşırılmıştı.

—Siz niçin benimle gelmiyorsunuz?

Malko, cesedi işaret etti.

— Ben onunla kalıyorum. Onu alıp götürüyoruz.

—Ama o öldü! dedi kız.

—Elbette, dedi Mako. Ama bunu bilen bir tek biziz. Boris Sevçenko ve ben.

—Öyleyse?

Malko kızını yavaşça itti. Canını tartışmak istemiyordu. Bir polis devriyesi ortaya çıkabilir ve cesedi bulabilirdi. Bu da Malko'nun planını suya düşürürdü... Danimarkalı kız bir şey anlamadan koşarak gitti. Malko cesedi biraz gizlemek için kenara doğru çekti. Sırtını bir iskele babasına dayadı, uzaktan bir sarhoşa benziyordu.

Beş dakika sonra Saab Malko'nun önünde durdu. İskele hâlâ boştu. Bir grup denizci Teddy-Bar Ritt'den çıktı, ama öbür tarafa gitti. Malko cesedi koltuklarının altından kavradı ve arabaya kadar çekti.

—Bagajı açın! dedi.

Lise şaşkın bir şekilde denileni yaptı. Allahtan ceset henüz yumuşaktı. Malko onu küçük bagajın içine sokarken biraz zorlandı. Kırık bir av tüfeği gibi iki büklüm duran Alman uyuyor gibiydi. Malko bagajı kapadı ve direksiyona geçti. Lise durmadan titriyordu.

— Onu ne yapacağız? diye kekeleyerek sordu.

— Sevgili konsolos için bir hediye, dedi Malko. Mesleğinde ilk defa olarak, kafasına bir fikri zorla sokacak bu. Onun özel telefon numarasını biliyor musunuz?

—Bu saatte mi? Ama uyuyor dur.

— Onu uyandıracamız, diye cevapladı Malko.

Arabayı kullanırken planını genç kadına açıklamaya başladı. Royal Otel'in önünde durduklarında Malko da açıklamasını bitirmişti. Kız ona baktı, serseme dönmüştü.

—Bu imkânsız! Başarabileceğinize inanıyor musunuz?

—Büyük ölçüde size bağlı. Yukarı çıkın ve Krizantem'e aşağı inmesini söyleyin.

Lise'i beklerken, haritadan konsolosun oturduğu sokağı buldu. Beş dakika sonra,

Krizantem kravatsız bir halde arabaya biniyordu.

Malko derhal arabayı hareket ettirdi. Lise,

146 147

konsolosu telefonla uyandırmak için otelde kalmıştı.

— Bagajda bir ceset var, dedi Malko.

Ondan kurtulmaya gidiyoruz. Ama, onu gömmeyeceğiz. Sadece uzun bir yolculuk için

paketleyeceğiz.

—Bu iyi işte! dedi Krizantem.

Şehrin merkezinden uzaklaşırlarken, Malko Elko'ya iki, üç şey izah etti. On beş dakika sonra ışıkları sönük bir villanın önünde durdular. Lise telefon etmiş olmalıydı, çünkü Malko'nun zile dokunmasıyla derhal kapı açıldı. Saçları dikilmiş, pijamalı bir adam belirdi. Öfkeli bir hali vardı: Bu konsolos William Birch'tü. Malko onunla daha evvel, Otto Wiegand'ın ABD vatandaşı olduğu gün tanışmıştı.

—Bu hikâye nedir? diye sordu biraz şaşkın

bir halde. Saat sabahın ikisi.

— Biliyorum, diye cevapladı Malko yumuşak bir şekilde, ama size ihtiyacım var. Derhal.

—Peki, içeri girin, dedi konsolos kaba bir şekilde. Ama umarım bana satacağınız mal iyidir...

Malko konsolosu izledi. Krizantem gerideydi. Üçü de salonda oturdular.

—Arabamın bagajında bir ceset var, diye söze girdi Malko.

Diplomat koltuğundan fırladı:

—Ne?

—Sorun bu değil, diye devam etti Malko.

Bu ceset Otto Wiegand'ın cesedi. Hiç kimsenin onun ölümünden haberi yok. İki veya üç gün sonra Almanın ABD'ye vardığını yaymanız lazım. Bu çok önemli.

148

—Bana böyle saçmalıklar anlatmak için mi

gecenin bu saatinde uyandırdınız? Bütün bunlar beni niçin ilgilendirsin ki?

— Bu iş sizi oldukça ilgilendiriyor, dedi Malko. Çünkü sabahın ilk saatlerinde Otto Wiegand'ın uçağa binmesini sağlayacaksınız. Hem de bir MAC* uçağına.

—Ben mi?

—Siz, diye tekrarladı Malko. Bana zaman kaybettirmeyin. Kimsenin soru sormaması ve cesede refakat etmesi için bir diplomata ihtiyacım var. Bu süre zarfında ben de Washington'a Otto Wiegand'ı layık olduğu biçimde karşılamaları için haber vereceğim... Cesedi uçağı koyduktan sonra siz Danimarkalı gazetecileri çağıracaksınız ve onlara Doğu Bloku'ndan kaçan Otto Wiegand'ın, kendisine yapılan baskılardan korktuğı için gizlice yola çıkmayı tercih ettiğini söyleyeceksiniz... Bundan sonra bir hafta kadar sükûnetinizi koruyacaksınız ve ülkenize önemli bir hizmette bulunmuş olacaksınız!...

Moraran William Birch yutkundu.

— Kabul etmiyorum, dedi vakarlı bir halde. Ben bir, bir... bir ayaktakımı adamı değilim.

—Bay Elko Krizantem, dedi Malko, cesedi paketleme işinin ayrıntılarını üzerine alacak. Sizin işbirliğinize gelince, size şunu söylemek istiyorum: Eğer bu harekât sizin yüzünüzden başarıya ulaşmazsa, Devlet Bakanlığı size geri kalan günlerinizi geçirmek için yetersiz bir görev bile bulmayacaktır.

İki adam birbirlerini bakışlarla değerlendir-

(*) Hava Kuvvetleri Komando uçağı

149

diler.

—Evet? diye sordu Malko.

— Ama nasıl yapacağım? Bu ölü, çok ürkünç, onu görebilirler.

—Size söyleyeyim, kasa çok iyi bir şekilde

tertiplenecek, dedi Malko. Bu Arap ülkelerin de çok yapılan bir şey. Birçok diplomat bu

şekilde yolculuk ediyor...

William Birch'ün canı çok sıkılmıştı.

Ayağa kalktı.

—Gidip giyineyim.

—İşte, sizden duymak istediğim buydu,
dedi Malko.

On beş dakika boyunca yapacağı işi
diplomata anlattı.

*

**

Lise odasında bekliyordu, gözleri ışıltı
ışıldı. Malko içeri girdiğinde ona atıldı.

—Odasında.

Malko kafasını salladı. Bu onu şaşırtmamıştı.

Ruslar bürokrasiden hoşlanıyorlardı.

En azından on iki örnek vererek raporunu
hazırlamakla meşgul olmalıydı.

İlk defa olarak Malko Sovyet bürokrasisinden
hoşnuttu. Çünkü ona son şansını
sunuyordu.

—Hazır mısınız? diye sordu.

Kız kafasını salladı.

—Haydi!

Malko kızın eline eğildi ve öptü.

—Teşekkürler Lise.

Sonra geriledi ve kıza bütün gücüyle tokat
attı. Lise koltuğun üzerine devrildi, nefesi
kesilmişti. Yüzünde kıpkırmızı bir iz oluşmuştu,
gözleri yaşla doluydu.

Malko eğildi ve kızın sağ gözüne bir
yumruk attı.

Kız inledi. Hemen anında gözünün altında
siyah bir iz belirdi.

Eteğini kaldırarak, kızın baldırlarını
tırmaladı ve avuçlarının içiyle yumuşak eti
sıktı. Lise bağırılmamak için dudaklarını
ısıırıyordu.

—Göğüslerimi de, diye fısıldadı.

Malko parmaklarını gömmek istiyormuşçasına,
göğüsleri bütün gücüyle sıktı. Sonra bir
elini kazağın altına sokarak, kızın sutyenini
kopardı. Özenle kızın omzunu tırmalamayı
ihmal etmedi. Daha sonra şiddetle kızın

küloduna asıldı ve iki parça halinde söktü.
— Şimdi üzerime atlayınız, diye emretti
Malko.

Kız denileni yaptı. Tekmeler savurarak
öfkeyle saldırdı. Malko kızı saçlarından
yakaladı ve yere fırlattı. Tekrar kaldırdı, kızın
gırtlakını öldüresiye sıktı. Beş dakika daha
boğuşular. Lise'in bütün vücudu morarmış,
yüzü şişmişti. Zorlukla nefes alıyordu.
Malko kızı şöyle bir inceledi.

—Bu iş yürüyecek. Haydi gidin.

Lise gülümsedi ve ona yaklaştı.

— En önemli şeyi unutuyorsunuz. Dani
marka polisi çok bilgilidir... Özellikle de
tecavüz olaylarında.

Lise de çok bilgiliydi ve amacı başkaydı.

Bir haftadan beri Malko'yu delicesine
arzuluyor-du. Bu bulunmaz bir fırsattı. Sonraki
on dakika kızın soluğunu kesmeye yetti.

Kendini Malko'ya sanki hayatında hiç
sevişmemiş gibi veriyordu. Bir erkeğin
egoizmine sahipti. Sonra bir dişi kaplan gibi
inledi ve bir öpücükle Malko'dan kurtuldu.

150 151

—Ben hazırım! diye belirtti.

Malko kapıyı açtı ve koridora göz attı.

Boştu. Lise'e işaret etti. Daha emin olması
için onuncu kata imdat merdiveninden
indiler, onuncu katın koridoru boştu. Boris
Sevçenko' nun odası birkaç metre ilerdeydi.
Danimarkalı genç kız oraya koştu ve kapıyı
yumruklamaya başladı. Beş dakika sonunda
Boris'in sesi kapının öbür tarafından
duyuldu.

—Ne var?

Lise Danimarkaca cevap verdi.

—Koridorda yangın var, bayım. Ben oda
hizmetçisiyim.

—Anlamıyorum, dedi Boris.

Lise kötü bir aksanla İngilizce olarak
tekrarladı. Bir saniyelik bir sessizlikten sonra
anahtar kilitte döndü. Boris kapıyı ardına
kadar açtı.

Ve bir anda boğazına bir panterin atladığını sandı. Lise ona sarılmış vücudunu adama yaslamıştı. Boris'in suratını, ensesini, erişebildiği her yerini tırmalıyordu... Adam ondan kurtulmaya çalışıyordu. Kız onun elini ısırdı ve Boris onu hızla itti. Lise gidip duvara çarptı, kaşı yarılmıştı. Malko'nun düşündüğü gibi, Rus pij amali değildi. Çalışmak için sadece ceketini çıkarmıştı. Lise yeniden saldırıya geçti ve şeytani bir maharetle Boris'in pantolonunun düğmelerini çözdü.

Sonra adamın cinsel organını tuttu ve bütün gücüyle tırmaladı.

Ve nasıl içeri girdiyse, aynı hızla koridorda çığlık çığlığa bağırarak koşmaya başladı. Boris şaşkına dönmüş bir halde kızını kovalamak gafletinde bulundu...

*

**

Asık suratlı iki polis, kelepçelerini pardösüsünün altında saklayan Boris Sevçenko'yu götürüyorlardı. Gücü yettiğince suçsuz olduğunu savunmuş, itiraz etmişti. Onu yakalayan müfettiş, Boris'e nefretle bakıyordu.

Bir Örtüye sarınmış Lise, holdeki koltuklardan birinde oturuyordu. Devamlı olarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Royal'in müdürü soğuk terler döküyordu: Danimarkalı bir diplomatın kızı şehrin en iyi otelinde bir yabancının tecavüzüne uğramıştı!

— Bu korkunç olaydan sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz? diye sordu şefkatle.

— Oh! Ne kadar utanıyorum, dedi Lise üzgün bir sesle. Annemin yanma dönmek için sınavlarımın bitmesini arzuluyordum!

Boris sinirden bunalıyordu. Lise kısa cümlelerle olayın nasıl geliştiğini anlatmıştı. Hiç şüphelenmeden bu beyefendinin odasında bir bardak bir şey içmeyi kabul etmişti. Ama sonra, vahşi bir şekilde adam kızın üzerine saldırmış ve onun ümitsizce karşı koymalarına rağmen amacına ulaşmıştı...

Olayın doğruluğunu araştırmak için polis tarafından çağrılan doktoru bekliyorlardı. Bir saat sonra, bir hücrenin kapısı Boris'in üzerine kapanıyordu. İkisini de muayene eden doktorun verdiği rapor Boris'i suçlamıştı. Kopenhag Hastanesi'nin bir yatağında Lise mutlu bir şekilde uyuyordu. Böyle bir deneye yeniden kalkışabilirdi. Dayak olmadan.

*

**

MAC'ın Boeing 707'si Kopenhag Havaala-
152 153

nı'ndan zarifçe havalandı. William Birch rahatlamış bir şekilde içini çekti. Her şey yolunda gitmişti. Geriye yapılacak ufak bir formalite kalıyordu.

Siyah Cadillac'ına binerek konsolosluğa doğru yola çıktı. Sekreteri basma, saat on birde bir toplantı olacağını bildirmişti. Demir kapıdan içeri girdiğinde, yarım düzine kadar gazetecinin kendisini beklediğini gördü.

William Birch şafakta hazırladığı bildiriye cebinden çıkardı ve berrak bir sesle okudu:

— ABD elçiliği özgürlüğu seçmiş olan bir Doğu Alman vatandaşının ölkemizden siyasi iltica hakkı istemeye karar verdiğini size bildirmekten şeref duyar. İsteği kabul edilmiş ve kendisi bu sabah Washington'a gitmek üzere askeri bir uçakla yola çıkmıştır. Olayın tehlikesi göz önünde bulundurularak, ilgili kişinin de arzusuyla, hareket büyük bir gizlilik içinde yapılmıştır...

— Onu nasıl uçağa soktunuz? diye sordu gazetecilerden biri.

— Hava kuvvetleri üniforması taşıyordu, diye cevap verdi diplomat. Uçağın mürettebatının arasına karştı.

—Bu olağan bir durum değil, diye belirtti Politiken'in gazetecisi.

—Şartlar da pek normal değildi, diye üstü kapalı olarak cevapladı William Birch. Söz konusu olan adam çok sayıda tehditlere maruz kalmıştır.

Gülümsemeye çalıştı ve ekledi:

— Danimarkalı yetkililer nezdinde bu olaydan özür dilerim ve hükümetim bu konuyla ilgili olarak Washington Elçinize zaten yazılı bir nota gönderecektir.

154

Gazeteciler tatmin olmuş bir şekilde, Otto Wiegand'ın bir resmini aldıktan sonra dağıldılar. William Birch alnındaki terleri kuruladı.

Uzun zaman bu günün tarihini hatırlayacaktı.

*

**

Bu tarihten iki gün sonra, bir çiftçi Treves civarında bir ormanda Tuğamiral Helmut Dietl'in cesedini buldu. Saatler evvel ölmüştü. Dumdum kurşunlarıyla dolu olan özel silahı Mauser ile öldürülmüştü. Göğsünde parmak kalınlığında bir delik vardı ve kurşunun çıktığı yer, yani sırtı, bir kahve tabağı genişliğinde açılmıştı.

Silahın pozisyonuna bakılırsa olay bir intihardı. Elli dokuz yaşındaki Tuğamiral Dietl, Alman karşı-casusluk teşkilatının aslarından biriydi.

Soruşturma hemen açıldı, kapatıldı ve silahlı kuvvetler bakanı bir bildiriyle bu amiralin uzun bir süredir sinir buhranı geçirdiğini ilan etti.

Yirmi dört saat sonra, bir hizmetçi kadın Orgeneral Horst Gitland'm cesedini çalışma masasının üzerinde buldu. Gehlen Teşkilatı'nın müdür yardımcısıydı.

Bir Mauser P 38 ile kafasına bir kurşun sıkılmıştı. O da hiçbir not bırakmamıştı ve yakın arkadaşları onun karakterinin yüceliğini övüyorlardı. Yalnız içlerinden bazıları savaş sırasında Tuğamiral Dietl'le orgeneralin sıkı ilişkisi olduğunu hatırladılar. Ama bütün bunlar geçmişe aitti.

Birkaç saat sonra, Savunma Bakanı orgeneralin acıklı ölümünü içeren bir bildiri

yayınladı ve büyük bir içtenlikle generalin kronik bir ruhsal bozukluğu olduğunu ve bunun da akli bir bozukluğa yol açtığını açıkladı.

Ama bazı kişiler böyle yarı deli bir insana bu kadar önemli görevlerin nasıl verildiğini düşünerek şaşırıyorlar.

Bu tür düşünceler kuvvetlenmeye başladığı sırada, Cologne polisi, Ekonomi Bakanlığı'nın yüksek bir memuru olan Doktor Heinrich Schick'i evinde asılı olarak buldu. Bu kez başka bir bildiriyle Dr. Schick'in aşk hayatının çok karışık olduğu ve genç karısıyla sürtüşme içinde bulunduğu, bu olayların da onu intihara sürüklediği açıklandı.

Dr. Schick'in kendi kemeriyle asılı olarak bulunmasından üç gün sonra, elli dört yaşındaki Yarbay Johannes Köln, Savunma Bakanlığı'ndaki odasında ağzına bir kurşun sıkarak intihar etti. Hastaneye kaldırılmasından birkaç saat sonra intihar nedeni öğrenilmeden öldü. Yarbay Köln lojistik ve seferberlik uzmanıydı ve görevi gereği General Gitland ile Amiral Dietl'e bağlıydı.

Bu kez, Savunma Bakanlığı'nın sözcüsü intihar eden kişinin kansere yakalanmaktan korktuğu için kendini öldürdüğünü açıkladı. Bir hafta evvel özel doktoru yarbayı muayene etmiş ve sağlığını çok iyi bulmuştu. Ama Yarbay Köln'ün tıbbi güveni yoktu.

**

Kopenhag'daki hücrelerinde, Boris hafif bir enfarktüs geçiriyordu. Danimarka polisi onu böyle bir suçla iten sebepleri henüz bulamamıştı ve suçlanmadığı sürece de bir avukatla

görüşme hakkı yoktu.

Bu yüzden dışarıyla ilişki kuramıyordu.

Olaylar sürüyordu.

Nitekim, sekiz gün sonra Savaş Bakanlığı'nın arşivcisi Bayan Edel Grapent üç tüp sinir ilacı yuttu ve Bad-Godesberg'deki evinde ölü

olarak bulundu.

Bakanlığın aynı sözcüsü bir basın toplantısında Grapent'in uzun süredir psikiyatrik tedavi gördüğünü ve buna dayanamadığını açıkladı. Şüphesiz hastalığı görevini engelleliyordu, çünkü daha yeni bir üst kademeye terfi etmişti.

Kader, hep kader!

Ertesi gün, Boris Sevçenko nihayet Kopenhag'daki Sovyet delegasyonundan birisiyle temas kurabildi ve ona bütün hikâyeyi anlattı. Memur elinden gelen her şeyi yaptı, ama hafta sonu olması işleri yavaşlatıyordu.

Pazartesi günü Savunma Bakanlığı'nda önemli bir görevi olan altmış iki yaşındaki Gerhard Rhein evinden kayboldu. Birkaç saat sonra, bir bahçeci Bonn yakınlarındaki Rhin Köprüsü'nün altında adamın şapkasını, paltosunu ve içinde ailesine yazdığı bir not bulunan çantasını buluyordu. Yazıda 'Bu duruma geldiğim için çok üzgünüm" diyordu. Doğu Alman gazetelerinin Otto Wiegand'ın ölümünü ve çevrilen entrikaları öfkeyle yazdığı aynı gün Gerhard'in cesedini buldular. O günden sonra, Batı Almanya Savunma Bakanlığı'nda hiçbir sinir buhranı kaydedilmedi.

Washington'da Frank Thorpe, Otto Wiegand dosyasını kapadı. Alman, Long Island' da küçük bir mezarlıkta, tamamen uydurma

156

157

bir kimlikle yatıyordu. Eğer casuslar arasında bir minnet olayı olsaydı, Frank Thorpe gidip Almanın mezarına bir çiçek bırakmak zorunda kalacaktı. Bir ceset çok ender olarak bu kadar işe yarayabilirdi. Ama Otto'nun ölümü, akrabası olmamasına rağmen Yona Liron'a bildirildi.

158